

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНИ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1641

**ПОТОП
СРБИЈЕ
ПОД ДОС-ОМ**

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло десет бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. годину 300 динара.

YU ISSN 1450-8753
UDK 1+3

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

10

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

ГОДИНА II • БРОЈ 4 • БЕОГРАД, ЈУЛ-АВГУСТ 2001. ГОДИНЕ • ЦЕНА 300 ДИНАРА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:

др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:

Синиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника:

Марина Рагуш

Издање припремили:

Марина Рагуш и Момир Марковић

Техничко уређење,

компјутерски прелом:

Северин Поповић

Унос текста:

Весна Марић

Фоторепортер:

Марко Поплашен

Лектура:

Зорица Илић

Секретар редакције:

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета:

др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета:

др Бранко Надовеза

Издавачки савет:

др Војислав Шешел, Томислав Николић,

др Никола Поплашен, Маја Гојковић,

др Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

Насловна страна и карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Штампа:

"Етикета", 20. октобра 2, 11307 Болеч

Редакција prima пошту на адресу:

"Велика Србија", Трг победе 3, 11080

Земун; Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

П04, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у 100.000 примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

ОДБРОЈАВАЊЕ !

Сукоб у ДОС се наставља несмањеном жестином. Све је приметнија поларизација у "удруженој демократској опозицији" на оне који су за или против једне од "страна у сукобу". Полако се издваја један по један посланички клуб из доскора јединственог посланичког клуба ДОС-а... Велдмир Илић најављује "мирну шетњу" улицама Београда 5. октобра у знак сећања на српску октобарску револуцију, с намером "да их подсетимо (ДОС) да смо још ту...".

Покрет "Отпор" је променио свој лого (песница) који је користио у прошлогодишњој кампањи. Сада носе мајице са натписом "Сјахаће Мурта".

Србијом штрајкују радници, сељаци, интелигенција ... Све мирише на ванредне изборе, којих се добар део лидера ДОС-а "панично плаши". И то онај део који помно прати најновија истраживања која недвосмислено указују на пад рејтинга прошлогодишњих "убедљивих победника". Ова скупина (око српског премијера) аргументује своје противљење изборима тиме да ће они "уништити реформски курс"; док ДСС са својим "гравитационим пољем" тврди да "су то лажни разлози ... да су то лажне реформе".

Уз све те унутрашње размирице, из света стиже опасно узнемиравајућа порука послата после терористичких напада на Њујорк и Вашингтон, да Америка "хрли" у рејесију која ће директно утицати и на прилив средстава у Југославију, што довољно компликује ситуацију "на врху".

Како год било, сигурни смо да ће се убрзати припреме за редефинисање односа између Србије и Црне Горе, као и за промене Устава како би се што пре одржали избори у некој сасвим новој политичкој клими Србије и Југославије (или како ће се већ звати). Као што смо сигурни да је нација потпуно свесна "карактера и намера демократске власти" и да овај пут неће дозволити (зло)употребу мождане масе!

ПУКЛИ СУ

Извесно време приметна је тенденција поларизације у осамнаесточлавној коалицији "демократске опозиције". Ако је судити према појавним облицима "раскола" у ДОС-у, закључујемо да се ради о намери да у блиској будућности политичку сцену Србије чине странке које су "за" или "против" Коштунице или Ђинђића.

Ако се усудимо да "судимо" према скривеним намерама, закључујемо да је свађа у ДОС-у ипак настала као сукоб страних (западних) интереса.

Уосталом, ми бележимо, а ви (про)судите сами...

Септембар 2001. године ...

Још увек се надлежни "не баве" починиоцима свирепог убиства бившег пуковника тајне полиције Момира Гавриловића, које "опасно тресе" и прети да заувек "поцепа ДОС". Води се прави "рат ниског интензитета" на релацији ДСС-ДС: лидери "комби" странака се престојавају "у ходу" и укључују у ратне игре. Неуспели мировни преговори воде се на маратонским састанцима Председништва ДОС-а, 28. августа и 3. септембра. Расту тензије, јачају анимозитети, народ бесни због "прошлогодишње (зло)употребе мозга" која га је одвела на још дубље дно!

Председник Југославије и ДСС-а, Војислав Коштуница, креће у обилазак отаџбине да би чуо и видео како народ живи и мисли, поручујући том истом народу да постоји повезаност "неких из власти са криминалом".

Српски премијер и председник ДС-а, Зоран Ђинђић, поручује нацији да ДСС мора да се изјасни да ли су у власти или одлазе у опозицију, дајући одговор кроз питање: "која мера лажи је потребна да

се чаша прелије", прогнозирајући да се створено стање више неће и не може толерисати!

"Млади лавови" са обе стране отворено се сукобљавају тражећи смене (ДСС) и одговорност (ДС).

Медији навијају купујући тако наклоност (неки паре, неки каријере) једне од две стране у сукобу.

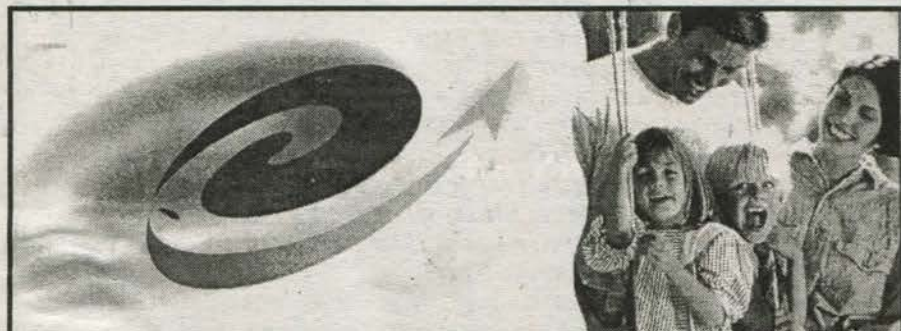
Слаби (чигај: "комби странке") према природној селекцији биће "поједени", па су тако нервознији, а самим тим и "транспарентнији" за "седму силу".

Војвођани су најпрагматичнији поштујући правило "док се двојица свађају, трећи профитира", па тако већ цртају границе поделе "интересних сфера". Чанак је на време схватио да се "господа врло брзо распадају"!

Ствара се нова криза на линији ДОС-СНП на савезном нивоу, по принципу "танге за кукулеле", а изазива је ко други, до следећи на листи за одстрел, српски министар правде, Владан Батић.

Судећи према изјави Обрена Јоксимића, министра здравља у оставци, ДСС-у је "све јасно као дан"!

Епилог: Коштуница убрзава пре-

Почетак за иметак

КО ЗВЕЧКА!

говоре са црногорским председником Милом Ђукановићем (користећи сасанак Врховног савета одбране као изговор) поводом редефинисања односа Србије и Црне Горе, припремајући терен за промену Устава и нове изборе.

Српски премијер "покреће" караван "лојалних ДС" како би народу Србије објаснио предности власничке трансформације и курса реформи.

Конечно, после сазнања да Сједињене Америчке Државе улазе у рецесију која ће се и те како одразити на прилив средстава (одобрених после Милошевићевог испоручења Хагу) у Југославију, "сукобљене стране" се налазе на Конференцији о стратегији и реформи у Сава центру, одржаној под слоганом "Раме уз раме". Ту смо тек чули:

Војислав Коштуница: Зарад реформи се, тако, мора жртвовати понеки државни разлог, морају се затворити очи пред понеким директним огрешењем о право, мора се изигравати јединство тамо где га очигледно нема, морају се пренебрегнути неки од основних постулата демократије или либералне економије - само да би се, тобоже, рефор-

ме брже спровеле... уверен сам да су то лажни разлози и лажне реформе.

Зоран Ђинђић: ... до 2004. постаћемо кандидат за Европску унију, да бисмо до 2010, уз велики напор који нам предстоји, постали чланица Европске заједнице... Сада избори не би били добри зато што нема потребе заустављати аутомобил да би се заменио точак који још ради... Неискрено је данас подржавати једно, па друго, па треће, подржавати реформе по оној латинској - пожури полако.

Рецимо да би одговарајући крај ове белешке догађаја био :

Др Војислав Шешел: "Коштуница је опасно закаснио у обрачуну са Ђинђићем, и он ће у том обрачуну изгубити. Коштуница је оклевао над својим белешкама, док је Ђинђић окупио око себе све најокорелије криминалце у Србији, радећи као Ал Капоне - без морала".

ОТКРИЋЕ "ЛЕГАЛИСТЕ"

РАДИКАЛСКИ УДАРАЦ У ЧЕЛО

Према Пословнику о раду Већа грађана Савезног парламента, посланици на самом почетку постављају посланичка питања. Тако је посланички клуб Српске радикалне странке већ на самом почетку кренуо са постављањем питања која су ДОС очигледно довела до неуралгичне тачке, ако је судећи бар по реакцији председника Већа грађана Драгољуба Мићуновића

Целокупна нација је чекала заседање федералног парламента, јер је то дефинитивно једина прилика (у тоталној медијској блокади) да се чује „глас опозиције“. Тако је већ сам почетак седнице Већа грађана најављивао буран парламентарни дан.

Шеф посланичке групе Српске радикалне странке, др Војислав Шешел, и посланик Српске радикалне странке Маја Гој-

ковић, својим питањима су, у ствари, захтевали од чланова Владе да поднесу извештај о свом раду, с обзиром да је више него приметна намера ДОС-а да се понашају потпуно аутономно у односу на законодавну власт, па тако и народ. Скоро да је немогуће испратити сваки покушај флагрантног кршења Устава и осталих правних аката, носилаца извршне власти који на један каубојски, скоро дивљачки, начин мењају како природу, тако и саму државну структуру занемарујући, притом, постојање законодавне власти.

У ствари, ДОС-у законодавна власт, односно парламент не треба. И они се у складу са тим и понашају. Не треба пуно образлагати игнорисање парламента од стране ДОС-а. Довољно је само уочити да су чланови Владе и посланици из редова ДОС-а врло често одсутни са заседања оба већа парламента, као и да се на сваку озбиљну примедбу на рад из редова опозиције, уместо аргумената, на посланике обрушавају речима мржње и претњи.

Ми скоро да нисмо чули да ће се „размотрити предлог опозиције“ у циљу побољшања рада Владе или ресора, али зато смо попунили своје бележнице силним питањима и увредама „припадницима бивше власти“, што само може да наведе на закључак да се „одговори избегавају“ и то не толико због опозиције, колико због јавности.

Уосталом, сада је већ свима јасно да ДОС мора да испуни „обећања“ дата својим финансијерима који су их и довели на власт. Тако је логично да се у доношењу одлука води рачуна колико ће то „удовољити“ онима са „стране“!

Маја Гојковић: Мене само интересује да ли ви заиста верујете у лажи које овде изговарате... Ја код куће имам два пензионера и знам да им пензије касне три месеца... Волела бих да ми то објасните.

Др Војислав Шешел: Не претим ја Жаку Ширазу, него сте ви (Драгољуб Мићуновић) то тако разумели. Када сам рекао да ће српски радикали на све могуће начине изразити свој протест због доласка француског председника, тада сам мислио на добацавања, певање четничких песама итд.

Прекид због "квалификација" или изнервираности истином

Посланичко питање председника Српске радикалне странке и шефа посланичког клуба, др Војислава Шешела, које се односило на изјаву српског премијера дату после отмице Слободана Милошевића и његовог изручења Хагу, да је српска Влада била забринута „понашањем војске“ у том случају, и да је предузело све мере како би их спречило у евентуалном онемогућавању „испуњења обавезе према међународној заједници“, остало је без одговора „надлежних“.

Уместо тога, побеснели председник Већа грађана, Драгољуб Мићуновић, покушао је да одржи лекцију „из владања“ др Шешелу, јер је, побогоу, шеф српских радикала лоше оквалификовао српског премијера назвавши га криминалцем.

Лекција је ипак само остала „у покушају“, с обзиром да је председник Већа грађана лоше разумео намеру др Шешела да апострофира криминално вођење политике српске Владе, на чијем челу је Зоран Ђинђић (са чиме сада може да се сложи више од 2/3 грађана који све ложије живе).

Једини „ефикасан“ метод којем Мићуновић (у недостатку аргумената) врло радо и често прибегава, био је прекид седнице.

Уколико кренете да читате новинарске извештаје нећете сазнати оно што је, чини се, било и најзанимљивије, а то је моменат када је председнику српских радикала позвонио телефон док је у сали иза говорнице чекао наставак седнице и док су камере телевизије YU info биле укључене (дакле, све је отишло у етар) које су обезбедиле да сазнамо зашто је Мићуновић „дао паузу“ у заседању. Др Шешел је тада непознатом саговорнику преко мобилног телефона рекао да су (ДОС) ударени у чело његовом изјавом да „Ђинђић са својом бандом“ на криминалан начин влада Србијом.

То је, између осталог, део који нећете наћи у медијима наклоњеним власти (а скоро да су сви). Шта је посебно важно овом изјавом саопштено - апострофи-

рање присутне нервозе у ДОС-у који је управо почео да се урушава због криминалне власти (или како то ДСС каже „споја власти са криминалом“) српског премијера!

Дакле, још један поен за истину.

У наставку седнице (коју је дан касније прекинуо Багић због несугласица са СНП-ом) посланик Српске радикалне странке, Маја Гојковић, „захтевала“ је од потпредседника Владе Лабуса, да коначно саопшти „тачан износ“ који је од „донатора“ дошао у земљу, као и дистрибуцију тих средстава. Указујући, притом, на обавезу носилаца извршне власти да одговоре на сва посланичка питања јер, како каже посланик Маја Гојковић, то није „дискреционо право Владе да бира на које ће питање да одговори“.

Посланик Маја Гојковић тако је започела (а да јој то није била намера) полемику са посланицима из редова ДОС-а који су се „директним и оштрим погодима у средиште“ нашли прозваним.

После салве нетачних одговора на задата питања, чини нам се да је ипак било много боље посланицима ДОС-а да су се „покрили...“ и ћутали. Јер (ваљда би то требало да знају), немогуће је одбрани то што је небрањиво.

Примера ради: паре долазе - социјална давања

и пензије и даље касне; просечна зарада изражена у (омиљеној валути ДОС-а) немачким маркама јесте порасла (и то је тачно), али се не говори да је марка девалвирала, односно да је све мање прехранбених производа које (према званичној статистици) просечна породица може да стави у потрошачку корпу, од просечне зараде!

Дакле, да је потрајало, и ово би заседање „директним ударцима у чело“ обележили српски радикали, али, ето, прекинуто је и „неће се наставити док се ДОС и СНП не договоре о спорним питањима“, или, оно што је ипак тачније (како бар ми разумемо) док се Кошгуница (не)смри са нападима на рад српске Владе.

Како ствари стоје, неће то скоро бити. Бар на савезном нивоу. У међувремену, чини се да ће до правог окријаја ипак доћи у српском парламенту, чија је ванредна седница заказана за 17. септембар!

Марина Рагуш

Поводом све учесталијих напада на рад српског министра унутрашњих послова Душана Михајловића, 3. септембра одржан ванредни састанак ДОС-а

"ДУДА" НИЈЕ ПАО

Српски министар полиције је на неуобичајен начин завапио за помоћ при решавању убиства "по београдском рецепту" некадашњих високих државних функционера и новинара, нудећи награду од 300.000 немачких марака за сваку информацију која би помогла у истрази. Тако је урадио две ствари: прво, доказао своју неспособност, а друго, иритирао домаћу јавност цифром од 300.000 немачких марака (добијених од анонимних донатора, како је сам рекао) у време глади у Србији. Председник Српске радикалне странке је на конференцијама за новинаре први и једини изнео информације поводом убиства Момира Гавриловића (које су "одмотале клупко" и за нека ранија убиства) које би свакако помогле у истрази овог случаја. Међутим, уместо обећане "новчане захвалности", др Шешеља су тужили МУП Србије и српска тајна полиција "за ширење неистина и лажи"?! Тако је почело...

Наставило се изјавом Велимира Илића (несуђеног председника Србије и потпредседника српске Владе) како неки из ДОС-а мисле да су недодирљиви самим тим што уживају заштиту српског премијера и да не може ништа да им се каже. Поготово када је први човек ресора унутрашњих послова "неспособан", а обавезали су се на "јавност рада". Тој изјави се придружио на

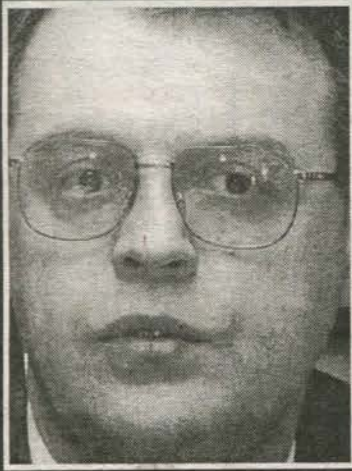
индиректан начин и ДСС... И ето нове кризе у ДОС-у.

Небојша Човић и Драгољуб Мићуновић су одбацили оптужбе на рачун Душана Михајловића као неосноване и тенденциозне захтевајући хитан састанак ДОС-а, док се српски премијер питао у "којој функцији ради Веља Илић" одговарајући, притом, да му рад Велимира Илића личи на рад "портпарола Демо-

Драган Миловановић, министар за рад у Влади Србије: "Душан Михајловић је на претходном састанку ДОС-а рекао да је спреман да се повуче с функције, ако ДОС то жели. То нико није тражио. Откако је Михајловић на челу МУП-а, смањен је криминал, решен је велики број случајева, а резултати наше полиције бољи су од резултата ове службе у суседним земљама".

Зоран Ђинђић: "Морамо да видимо која је то мера лажи коју ми можемо да поднесемо, а да још кажемо да смо једна коалиција. Мислим да се та мера прилично превршава и да нећемо још дуго да чекамо".

Заједничка изјава Мићуновића и Човића: "Последњих дана смо сведоци синхронизованих напада опозиционих странака на Михајловића, којима су се на посредан начин придружиле и неке чланице ДОС-а, тражећи његову смену без аргумената... На последњој седници Председништва ДОС-а ниједан од чланова није оспорио позитивне резултате МУП-а, нити је експлицитно затражио оставку Михајловића".

Ненад Чанак, председник Скупштине Војводине: "Смена Душана Михајловића, човека који је ухапсио Милошевића и почео да размотава клупко криминала у овој земљи, који је урадио све што се могло урадити у условима када је Радомир Марковић као први човек ДБ-а још шест месеци после 5. октобра перманентно, смишљено и стратешки уништавао доказе, значила би победу оних против којих смо се борили свих ових година. А захтев за смену Душана Михајловића је акт велеиздаје".

БОРБА ПРОТИВ КРИМИНАЛА

кратске странке Србије". И тако је на основу новог Правилника ДОС-а, усвојеног на претходној седници (да се председавање седницом утврђује по абecedном реду), нови састанак сазвао први, али по абecedном реду, Драган Миловановић, министар за рад у Влади Србије.

Сама атмосфера очигледно је одисала поларизацијом унутар ДОС-а које је "за или против Душана Михајловића".

Тако је у понедељак, 3. септембра у 20.00 сати, почела ванредна седница ДОС-а којој нису присуствовали Војислав Коштуница, Небојша Човић, Драгољуб Мићуновић и Горан Свилановић.

Седница је по обичају потрајала неколико часова... Тек негде око два сата по поноћи имали смо прилику да видимо излазак учесника састанка видно "утучених и погнутих глава". Овај пут су они жељни публицитета били послушни (или уплашени), па су вешто избегавали питања новинара и "престоказом" упућивали на оне који ће се обратити припадницима "седамце силе". Били су то српски премијер и министар правде. Ево шта су том приликом рекли.

Председник српске Владе, Зоран Ђинђић, одговарајући на питање новинара које се односило на Уредбу Владе ко-

јом се у ствари "легализује" шверц цигаретама, рекао је: "Уредбом, за коју кажу да је спорна, заправо се спречава шверц", настављајући да је прича око Уредбе наставак "прљаве кампање којом се превршава чаша". Ђинђић је даље видно узнемирен рекао да се о овој теми расправљало на Председништву ДОС-а и да "морамо да видимо која је то мера лажи коју ми можемо да поднесемо, а да још кажемо да смо једна коалиција. Мислим да се та мера прилично превршава и да нећемо још дуго да чекамо".

Правила фер-плеја или дизање димне завесе

Српски министар правде, Владан Батић, износио је закључке са састанка (с обзиром да их је он лично формулисао), па смо сазнали да је Душан Михајловић остао на министарском месту, а да је поводом критика које је Велимир Илић изнео на рачун српског министра полиције, договорено да се све конкретне примедбе "испитају и да се у виду извештаја доставе Председништву ДОС-а". Поводом неспоразума на релацији ДСС - Лига социјалдемократа Војводине, Реформисти Војводине и Савез Вој-

вођанских Мађара у институцијама власти у Војводини, Батић је рекао да је договорено да се реши на посебном састанку ДОС-а уз медијаторску улогу Јожефа Касе.

Поред тога, на овом састанку су усвојена правила фер-плеја која налажу да странке ДОС-а поштују одлуке Председништва ДОС-а (у циљу очувања коалиције), као и да уколико нека странка има примедбе на рад друге странке или дела Владе, то прво изнесе Председништву ДОС-а, па тек онда у јавност!

Кладимо се да је за већину оних који више не могу да „гледају у очи неизвесности“, та септембарска, београдска ноћ била узалуд непростајана - изгубљена у бесмислу. ДОС се опет играо "ратних игара" по систему топло-хладно.

Дан после је већ било све по старом: неко је отпутовао у свет, остали су наставили да свирају... док је народ у Србији наставио да "бауља по блату сиромаштва" чекајући оних обећаних шест милијарди долара!

На крају, није јасно чега се још "ослободило" бирачко тело Србије, осим Милошевића?!

Марина Рагуш

Велимир Илић: "Ја сам се њему (Душану Михајловићу, прим.ред.) јавио као човек, кад је био покушај атентата. Са именима и презименима. Рекао је да ће ме обавести о истрази за неколико дана, месецима ме није обавестио". Илић даље тврди да су оптужбе на Председништву ДОС-а јасно изречене, али нико није реаговао. "Они су се удружили и никога од њих не смете ни да пипнете. И ко не ваља не смете да му кажете ништа. И ко грешити не дају да им се каже ништа. Какав је то начин, шта смо обећали бирачима".

Дејан Михајлов, шеф посланичког клуба Демократске странке Србије: "Демократска странка Србије никада није разматрала реконструкцију као искључиво кадровско питање, већ као потребу за суштинским променама у раду. Илић свакако има право када каже шта мисли о раду Владе и њених министара. Оно што чуди, јесте да су многи након тога "скочили" да одузму право било коме да износи критике на рад Владе, што није демократски. Они који покушавају да замене тезе око тога зашто неки износе примедбе на рад Владе можда имају интерес да до промена не дође, односно одговара им цела ситуација у којој нема правне државе и стварних реформи".

ИЛИ ОН ИЛИ МИ!

Лидери ДОС-а о лидерима ДОС-а после неуспелог покушаја смене српског министра полиције

Велимир Илић, председник Нове Србије: "Тражим да Душан Михајловић поднесе оставку, и нећу одустати од тога... Ако Председништво ДОС-а подржи Михајловића нема никаквих проблема, то је њихова брука, али њу се ја тешко разочарати у ДОС.

Да ли је у реду да полиција и ДБ раде шта хоће? Човек ДБ-а лепио је плакате који позивају на устанак, саслушавали су моје сараднике, склањају кривичне пријаве, а недавно су у Чачку пустили

убицу да побегне, изазивају инциденте, провоцирају.

Можда је он ван тога, али он је као министар одговоран. Ако он то не може да реши и ако му олош креира политику, тражим његову оставку. Речено је да је он привремено решење, а како то данас једно, сутра друго".

"Захваљујем се премијеру Ђинђићу на указаном поверењу и позиву да учествујем у Влади Србије као потпредседник, али ја у таквој Влади и поред таквог

министра као што је Душан Михајловић не могу да будем... Аргументовао сам изнео критике, али не вреди... Драго ми је да је премијер укапирао о чему се ради и каквог министра има кад је питао: "Па, човече да ли је ухапшен тај човек" (који је покушао да ме убије), а Михајловић је рекао да није...

Да има иоле образа, такав министар би после недавне несреће словачког премијера одмах поднео оставку. То је тотална неспособност, па он не би могао да чува ни излог на трафици. С њим није безбедно проћи ни кроз Београд, срамота је с њим бити и у истом аутобусу".

ДСС против Ђинђићевог фер-плеја

Потпредседник Демократске странке Србије Драган Маршићанин: "Без сагласности ДСС-а, на последњој седници

ДОС-а донет је документ о уређивању минималних фер-плеј односа у коалицији, што представља покушај да се зачепе уста онима који изричу критике на рад Владе и њених чланова. Председништво ДОС-а, у којем седи осам чланова Владе и два кандидата, доноси одлуку да се не може о Влади јавно говорити пре седнице Председништва. То није демократски помак...

Усвојени документ о минималним фер-плеј односима је безвредан комад папира зато што је ДСС Председништву ДОС-а неколико пута предлагало да се разговара о раду Владе и министа-

ра појединачно, а предлог је одбијен. Прече од јединства ДОС-а је јединство и интерес грађана Србије. Нећемо робовати изнуђеној лојалности, већ ћемо служити интересима грађана Републике".

Војислав Коштуница, председник Демократске странке Србије и Савезне Републике Југославије: "Однос ДСС-а према Влади Србије може се променити када Влада Србије промени однос према Србији и када не изузме себе од промена у друштву за које се залаже, као и када се сети чињенице да је прва реченица у њеном програму залагање за борбу против криминала и корупције. Криминала и корупције има на све стране, као и пребогатих људи без иједног сата рада".

Оцењујући да није задовољан радом МУП-а, Коштуница је то, приликом гостовања на телевизији "Политика", поткрепио чињеницом да убиства и отмица има све више и да то указује "да нешто није у реду", и оставио само две опције за разматрање - или повезаност појединих функционера полиције са организованим криминалом или неспособност МУП-а.

Поводом учесталог "прозивања државника деценије" због сусрета са Радетом Марковићем и Небојцом Павковићем, Коштуница је указао да би требало имати на уму "чињеницу да су на тим функцијама у време Милошевића најдуже били садашњи председник ПДС Момчило Перишић и бивши шеф РДБ-а Јовица Станишић". Додајући, притом, да "никакве штете није било од останка Павковића на тој функцији".

Слободан Вукасановић, потпредседник ПДС-а: "Мислим да не треба мењати само једног министра, као што је министар полиције Душан Михајловић, већ треба мењати целу Владу. Прича о томе да, уколико падне Влада долази до заустављања реформи, до пропасти државе, хаоса, па чак и рата, приче су машинерије претходног режима. Ни 5. октобра није било рата, нити ће будућа смена Владе до тога довести".

Марина Рагуш

ПОСЛЕ ПОТЕРЕ ЗА АКТЕРИМА ДВА РАЗБОЈНИШТВА УХАПСИЛИ ПОГРЕШНЕ

БЕОГРАД - Црна "алфа ромео 164" јуче око девет часова брзо је "променила" власника у Волгиној улици. Два непозната разбојника, претећи "калашњиковом" и пистолом, истерали су возача из аута и одвезли се. Убрзо, "посетили" су и "Југопетродову" пумпу на Славујевом вешцу, где су на исти начин од радника отели око 35.000 динара пазара.

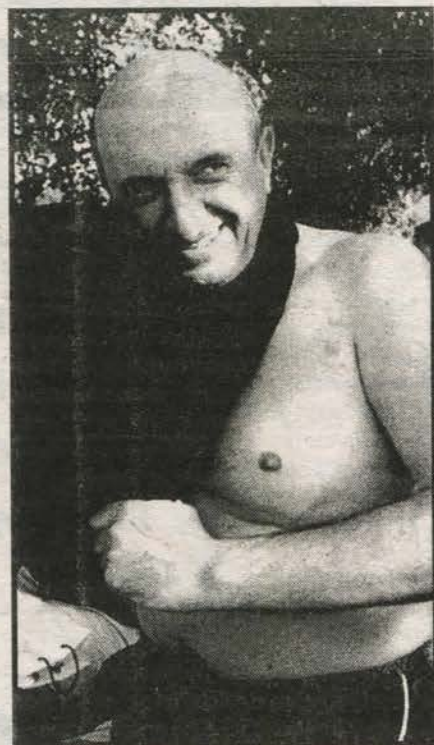
"Алфу" су оставили на улици. Заштита и

Велимир Илић јавно упућеним критикама на (не)рад српског министра полиције предухитрио, у ствари, припреману "причу" ДСС-а о српском министру правде

БАТИЋ СЛЕДЕЋИ

На конференцији за новинаре, 21. августа, шеф посланичког клуба Демократске странке Србије, Дејан Михајлов, увео је јавност у најављену седницу српског Парламента (17. септембар) кроз скоро једночасовну критику рада Министарства правосуђа, односно Владана Батића

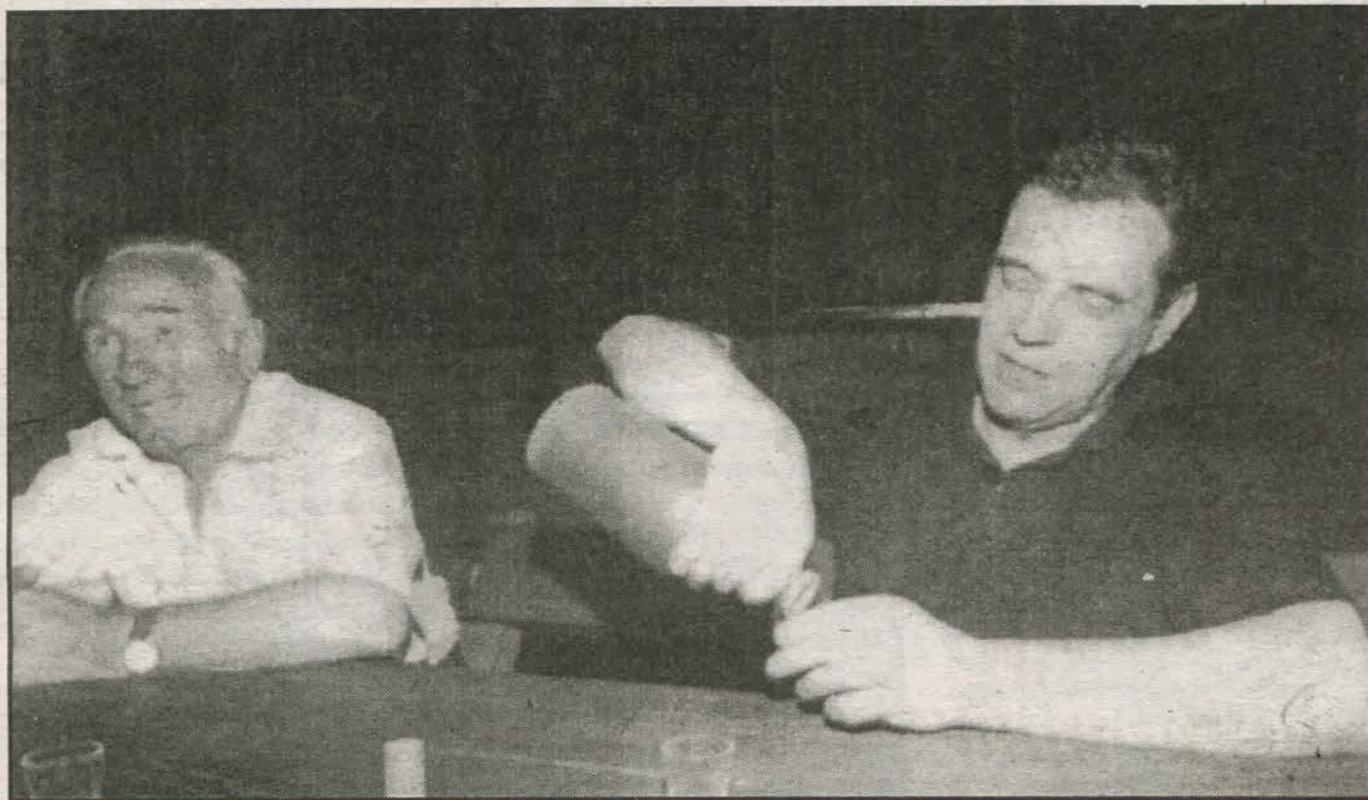
Просто је невероватно колико је у власт неспремно и наивно ушао Војислав Коштуница. Не можемо да се начудимо да политичар који толико дуго egzистира на сцени Србије, иначе и доктор правних наука, "није био добро обавештен" о својим коалиционим партнерима, њиховим интересима, карактерима, могућностима и жељама. Ту превасходно мислимо на Зорана Ђинђића.

Испоставило се да је Ђинђић за Коштуницу потпуна непознаница... Е, још када би само могли то и да "прогутамо", све би било као "под конач". Не, овде је сасвим друга прича у позадини онога што

нас "запљускује" последњих дана из редова ДОС-а. Али, откривање те позадине оставићемо за следећи број "Велике Србије". Да се позабавимо "бисерима" које међусобно сипају ДСС и ДС.

Захтев српских радикала за смену министра правде Србије (сећате се) дочекала је полупразна сала републичке Скупштине. Реакције које су уследиле наредних дана биле су више него острашћене, праћене репресијом и примитивизмом.

Тек, ево, неколико месеци касније ДСС се "сетила" да српски министар правде, дакле њихов коалициони колега, ап-

солутно не ради ништа, па су "млади лавови ДСС-а" 21. августа одржали конференцију за новинаре и саопштили како су за скупштинску процедуру припремили, ни мање ни више, пет закона из области правосуђа, па су тако "урадили оно што је требало да уради Владан Батић".

На ту идеју су дошли гледајући јадну Србију у којој је стање све горе јер "влада безакоње"?! Јер се грађани Србије после 5. октобра не осећају сигурније, јер се нису створиле чак ни претпоставке правне државе и нико неће "са стране"

Дејан Михајлов: Републичка влада се није конкретно ухватила укоштац са суштинским проблемима у социјалним питањима, и са тим закључком Републичке владе, само да вам покажем на који начин то покушавају да реше, налаже се локалним самоуправама да врате цене комуналних услуга и јавног превоза на ниво од децембра прошле године. Шта то конкретно значи? Имамо, с једне стране, дивљање цена услуга Телекома, а, с друге стране, налаже се локалним самоуправама да врате цене и да осиромаше локалне самоуправе.

ШЛАГЕР СЕЗОНЕ

ХЕЈ
ДРУГОВИ,
ЈЕЛ ВАМ ЖАО,
ЈЕЛ ВАМ ЖАО?
РАСТАНАК
СЕ ПРИМАКАО !!!

улагати у земљу у којој нема закона.

Постојећи систем судства је велики проблем, јер у њему нема одговорности ни независности, јер је то, како каже Дејан Михајлов, "било урађено због тога да би могли путем политичких притисака који се врши и приликом избора судија, а и приликом одлучивања у одређеним предметима. Уколико сумњате да је то тако, питајте господина Динкића, он ће вам рећи о притисцима једног министра на Привредни суд при одлуци о пословању Поштанске штедионице. То је

Дејан Михајлов: Знате како министар треба да ради посао за који је изабран. Уговором који је ДОС склопио са грађанима, ДОС је прихватио да изведе реформе у правосуђу и да удари темеље правне државе. Не можемо ми непрестано сваке две недеље да упозоравамо и да радимо посао министра у тој области. Ми не очекујемо да неко ради наш посао, па зато немојте да неко очекује да неко други ради његов посао. Свако мора да буде одговоран за оно што ради.

оно што нас никуда не води, већ нас води анархији и свему ономе што је супротно правној и демократској држави"?!

Е, па овде са заиста не зна ко је луд!

Па, о томе посланици Српске радикалне странке причају све време у оба парламента. Зар је било потребно толико времена за сагледавање стања у Србији! Или се игра "удружене опозиције" завршава овде где почиње беда какву Србија није ни под толико помињаним Милошевићем упамтила. Да видимо колико ко сада ту добија, пошто је сигурно да народ непрестано у "демократској" Србији губи.

Како се не би "увлачили" у прогнозе које чувамо за време које долази, за сада је сигурно да ће Владан Батић 17. септембра на седници српског парламента добити... у пакету пет предлога закона: о судству, о судијама; о јавном тужилаштву; о седиштима и подручју судова и тужилаштва; и о високом Савету правосуђа.

Притом, ваља рећи и критику која ће почети отприлике следећим текстом: "То што ми радимо његов посао, то не значи да тражимо његову смену. То он треба јавно да се запита што није радио свој посао..." - Дејан Михајлов (конференција за новинаре 21. августа).

Свакако ће бити занимљиво сада посматрати "арену демократа" у републичком парламенту. Једино што ће бити преко потребно опремити се лаксативима и дигестивима како би се огромна количина невиђеног лицемерја са обе (ДСС и ДС) стране сварила.

Марина Рагуш

Састанак Политбироа ДОС-а, инициран убиством бившег пуковника тајне полиције Момира Гавриловића, одржан 28. августа

"ДОГОВОРИЛИ СМО СЕ ДА СЕ НИШТА НИСМО ДОГОВОРИЛИ"

Како то да сваки пут када се запитамо шта су то један другом рекли "лидери" ДОС-а иза затворених врата, "Недељни телеграф" то већ објави. Да ли то у Србији више нема тајни или је све постало паж?! Свеједно, текст који следи инспирисан је писањем овог српског недељника

Са назнаком "ексклузивно", петог септембра 2001. године "Недељни телеграф" је реконструисао (на основу казивања неколико учесника) ток састанка Политбироа осамнаесточлане управе Србије и Југославије, одржаног 28. августа у Палати федерације. Ништа неуобичајено за овај недељник, који је већ познат по добрим контактима и везама у власти.

Оно што је овде и сада предмет нашег интересовања, јесте какве нам поруке шаљу медији блиски ДОС-у, а са циљем обликовања свести, па тако и опредељивања стране "за" коју ваља играти". Један од пластичнијих примера медијске манипулације је и управо поменуто писање српског недељника.

Како то иначе бива, новинари су ус-

поставили контакт са учесницима састанка (који је био предмет интересовања целокупне нације) који су се одлучили да "певну новинарима", свесно рушећи тиме постигнути договор и деградирајући званично саопштење ДОС-а дато са "предметног" састанка. Не треба пуно памети и времена како би се из реконструкције (или боље речено конструкције) извукла следећа слика:

Коштуница је блефирало јер на састанку није понудио ниједан доказ повезаности "неких из власти са криминалом". Чак је на састанку (према реконструкцији) изразио жаљење "што је информација отишла у Блиц", притом вешто пребацујући кривицу на Душана Михајловића да је он "обелоданио имена која су била предата јавном тужиоцу".

Жарко Кораћ и Владан Батић су тражили аргументе од Коштунице о "криминалцима из власти". Том приликом, Батић је тражио и одговоре на питања око смене Павковића и "заштите" Радета Марковића и понудио председнику Југославије решење у "замрзавању његове функције председника Демократске странке Србије", јер је лоше обављати истовремено државну и страначку функцију.

Сам српски премијер, овом приликом је описан као коректан, прецизан и чистан човек који једино мисли о добробити "народа". Душан Михајловић, српски министар полиције (који ће убрзо и сам бити топ тема наредног састанка ДОС-а, а да то овом приликом није ни слутио) рекао је да је "криминал у Ср-

бији наслеђен (велики) проблем од претходног режима" и да ће за његово решавање бити потребно време, илуструјући то реченицом: "Србија је једна велика штала која се мора очистити - онај ко то хоће не може остати чист и не може мирисати. И није поштено да се неко попне и посматра док други то ради"!

Српском премијеру подршку је дао и Ненад Чанак, оглукујући ДСС за кризу ДОС-а, помињући притом "причу о планираном војном удару".

Како изаћи пред новинаре

На самом крају ове "конструкције", прича се прича о удурми међу "лидерима" око саопштења за новинаре који су чекали крај седмочасовног састанка ДОС-а. Ту се на врло лукав начин сликају нијансе психолошких профила људи који владају Србијом и Југославијом, као и њихови међусобни односи. Професор Мићуновић је на индиректан начин представљен као медијатор "страна у сукобу" и пензионисани политичар који прича, али се његове речи баш претерано и не слушају (његови некадашњи пулени су му дали почасно место у власти "путујућег председника Већа грађана Савезне скупштине), па тако сазнајемо да је неколико пута покушао да "спусти лопту" твистирајући да је једино решење да се "Кошгунници да простора да се консултује са његовима из странке", како би схватили да је њихов "излазак из Републичке владе хистерича".

Кораћ и Човић су били (према стеченом комунистичком искуству) за неутрално саопштење типа "био је ово конструктиван састанак..." Ђинђић је био против неутралног саопштења, већ је за то да се коначно разјасни да ли "ДСС остаје у Влади и преузима одговорност или одлази у опозицију". После овога долази кулминација.

Мићуновић улеће у узаврелу атмосферу као "хладан туш" предлажући да се новинарима каже да "се ствари крећу у позитивном смеру"?! Кораћ се противи томе јер би, побогу, то било "лагање јавности", користећи прилику да и он каже како му се прети и да тражи да се изнесе истина о "криминалцима из власти". Ту "пада мрак на очи" српском министру правде Владану Батићу, те урла на Кораћа реченицом: "Ко ти, бре, стално прети"? Човић реагује бринући за "рачун", и апелује на Батића: "Добро, шта врштитиш, дај да видимо шта се тиме добија а шта губи". Свирановић покушава да смири страсти, али заузврат добија салве епитета који се свде да он глуми адвоката ДСС и да је релаксиран зато што није у Републичкој влади.

Конечно, Кошгунница одлучује да се саопшти "како се разговарало и како ће се разговори наставити", што не задовољава српског премијера који говори да то није добро, јер значи да се остало на истим позицијама и да се "тима варају људи и буде нереална очекивања".

Дакле, по свему судећи, требало би да закључимо да је једини тај који је на

"свом месту, озбиљног државника" Зоран Ђинђић, јер он једини мисли о интересима народа: да би Кошгунница да влада, а да се не "упрља чишћењем штале", да је Батић нервозан, Кораћ уплашен, Свирановић релаксиран, јер му је позиција још увек осигурана. Једино су забринутом Чанку "све козе на броју", што се види из његове изјаве: "Господо, ви се врло брзо распадате"!

То су, дакле, поруке које су нам послале (ре)конструктори овог састанка. Како год било, није се могло ни очекивати да ће живот ДОС-а бити дужи, с обзиром да и није настао као природна тежња такозване српске опозиције, већ као "национални интерес Запада" који их је окупио, осмислио, финансирао и пружио логистику кроз (не)владине организације. Тако се сада намеће једини логичан закључак да ово што се дешава ДОС-у (ако занемаримо неозбиљне (ре)конструкције) нису српска, већ западна посла.

Чији ће интерес у том великом свету превагнути, видеће се по томе ко ће из ДОС-а остати на врху а ко ће "пасти на дно"!

Марина Рагуш

Зоран Ђинђић: "Пун... свега и доста ми је стуба срама... онда идите са својим моралом и интригама и храните народ. Онда нема ништа од ове земље".

Ненад Чанак: "Господо, ви се распадате врло брзо".

Мирољуб Лабус: "Договорили смо се да се ништа нисмо договорили".

Српски министар полиције, Душан Михајловић, понудио 300.000 немачких марака за информације које би помогле при расветљавању ликвидација по "београдском рецепту"

"ТАСТЕРИСАЊЕ" - УНОСАН БИЗНИС

Српски министар полиције је коначно доказао неспособност при покушају "рашчишћавања са комунистичком прошлoшћу", и то врло транспарентно - понудом "тешком" 300.000 марака за сваку информацију која би била корисна у истрази убиства на београдском асфалту која су обележила последњу српску деценију. Не само да смо сазнали да нам је министар неспособан, већ и да лаже

З^аправо, почетком јануара 2001. године, када је Душан Михајловић као човек од искуства (стеченог преданим радом у комунистичкој тајној полицији) преузео ресор унутрашњих послова како би заведе ред и решио све закулисне радње претходника, расветлио "нерешена политичка убиства" и коначно се обрачунао са мафијом и организованим криминалом - медији су нас "бомбардовали" информацијама како су органи унутрашњих послова на трагу починилаца мистериозних убиства и да су им познати "сви елементи криминала претходног режима".

Сада смо сведоци нечувене ситуације на овим просторима, да министар полиције нуди стотине хиљада марака за "тип", јер се очигледно нашао у сопственом борсокаку?!

Душан Михајловић, (тренутно) српски министар полиције и потпредседник српске Владе, познат је као човек који је своју каријеру градио "пливајући уз власт", као један у низу политичара којег је (по)родила тајна полиција. Дакле, не треба пуно објашњавати природу и карактер како њега лично, тако и власти којој припада. Међутим, овај текст настаје у тренутку "фраза" који доживљавате сваки пут када вам се преко малих екрана обраћа ДОС, а посебно, сада, најпознатији српски полицијци.

Признајете да у последње време није довољно имати само

изузетно јак желудац, већ и немати мозга па поверовати у речи оних којима се по грађанској дужности најпре верује! Тако су нас натерали (а жестоко смо се бранили) да прихватимо сурову реалност - више нема (омиљених нам) вицева у којима главну улогу играју полицијци - све је постало истина! Ова ужасavajuћа чињеница нас полако, али сигурно, дефинитивно уводи у нову Србију из које је прогнан онај најлепши осећај личне сигурности.

За осам месеци "рада на одређено" на месту првог човека Републичког ми-

нистарства унутрашњих послова, стекли смо утисак да популарни "Дуда" Михајловић, ДОС-у служи пре за заташкавање него за откривање истине.

Престони град је у међувремену постао поприште обрачуна оних који се боре за примат у свету организованог криминала; у београдским притворским јединицама "чаме" припадници претходног режима чекајући "прибављање доказа надлежних органа" за дела о којима су се информисали из медија, док се министар полиције бави ископавањима, трговиним на велико и мало преко своје фирме, препуцавањима са појединцима из врха Војске Југославије, заштитом сведока којих је све мање међу живима и,

коначно, нуђењем 300.000 немачких марка "информаторима" (или ако хоћете доушницима) које су као помоћ понудили "анонимни донатори". Нечувено!

Кулминација драмске ситуације (којом се једино, а да буде пристojно, може описати ситуација у ресору унутрашњих послова) настаје убиством бившег високог функционера СДБ Момира Гавриловића, којим је "мечка извучена из руке" и којим је почео да се топи ледени брег "осамнаесточлане демократске коалиције". Тих дана смо имали прилику да сазнамо све и свагта о свакоме из власти и да потврдимо сумње да ДОС полако, али сигурно, пуца на два дела - ДС и ДСС.

О мотивима и починиоцима убиства бившег пуковника СДБ, није се чак могло ни наслути као да овај случај "надлежне" не интересује. Да ситуација буде још апсурднија, почетком септембра "млади лавови" из Демократске странке Србије су недвосмислено упутили критике на рад Министарства унутрашњих послова, а чаршија је почела да бруји о намерама ДСС да преузме српску полицију.

Поентирање је ипак пристигло од несуђеног српског председника, Чачанина Веље Илића, који је чујно узбуђеним гласом заурлао преко београдских електронских медија директно на Душа-

MINISTAR UNUTRAŠNJIH POSLOVA Dušan Mihajlović daje nagradu 300.000 DEM (u dinarskoj protivvrednosti)

svakom licu koje pruži dokaze o izvršiocima ili naručiocima sledećih krivičnih dela:

DRAGAN RADIŠIĆ
ubijen 01.02.1996.
u Beogradu

RADOVAN STOJICIĆ
"BADŽA" - ubijen
11.04.1997. u Beogradu

ZORAN TODOROVIĆ
"KUNDAK" - ubijen
24.10.1997. u Beogradu

MILIĆ VUKOSAVLJEVIĆ
ubijen 15.05.1998.
u Beogradu

MILORAD VLAHOVIĆ
"VLAJA" - ubijen
11.03.1999. u Beogradu

SLAVKO ČURUVIJA
ubijen 11.04.1999.
u Beogradu

DRAGAN SIMIĆ
ubijen 08.07.1999.
u Beogradu

PAVLE BULATOVIĆ
ubijen 07.02.2000.
u Beogradu

ŽIKA PETROVIĆ
ubijen 25.04.2000.
u Beogradu

MILUTIN ŠĆEPANOVIĆ
"MICA KRIZAN" - ubijen
15.02.2001. u Beogradu

GRADIMIR PLAKALOVIĆ
ubijen 15.02.2001.
u Beogradu

MIODRAG STOJANOVIĆ
"GIDRA" - ubijen
18.02.2001.

MILAN ĐORĐEVIĆ
"BOMBONA" -
ubijen 11.03.2001. u Beogradu

MILOŠ ROKNIĆ
ubijen 11.03.2001.
u Beogradu

DUŠAN MIČEVIĆ
ubijen 11.03.2001.
u Beogradu

LUKA MIRKOVIĆ
ubijen 24.04.2001.
u Beogradu

MILAN RAJKOVIĆ
ubijen 30.04.001.
u Beogradu

ZORAN RISTOVIĆ
"PRIKA" - ubijen
04.06.2001.

MILAN PANTIĆ
ubijen 11.06.2001.
u Jagodini

BRANISLAV TROJANOVIĆ
"TROJKE" - ubijen
21.07.2001. u Beogradu

MOMIR GAVRILOVIĆ
"GAVRA" -
ubijen 03.08.2001. u Beogradu

MINISTAR GARANTUJE TAJNOST PODATAKA I
ZAŠTITU LICA KOJA SE MOGU JAVITI NA TELEFON
011- 3614-612
I BIĆE IM OMOGUĆEN KONTAKT SA MINISTROM

MINISTAR
Dušan Mihajlović

Dušan Mihajlović

IVAN STAMBOLIĆ
nestao 25.08.2000
u Beogradu

на Михајловића и Зорана Ђинђића. На првог због нерада и неодговорности, на другог због давања заштите првом!

Епизод: У понедељак 3. септембра у 20.00 сати почео је састанак Председништва ДОС-а на којем се расправљало о опстанку Душана Михајловића на месту српског министра полиције, а поводом последње изјаве Велимира Илића (надамо се не и задње). Како то бива у последње време, састанак је потрајао до дубоко у ноћ. Негде око два сата изјутра из седишта ДОС-а изашли су лидери пред новинаре са следећим закључком: "Михајловић није пао"!

Притом, треба рећи да је српски премијер овај пут био више него одлучан у намери да више неће толерисати лажи (које долазе из његовог јата), јер му се чаша "напунила" и да је време да се дефинитивно "неке ствари дефинишу". Једно је сигурно, а то је да је јавност у нокауту.

Скоро да је постало правило да се лидери ДОС-а препуцавају и међусобно инкриминишу, а да се после њихових сеспија шаљу сада скоро типске поруке

јавности - "били сте у заблуди, све је под контролом".

Све ово личи на очајнички покушај Демократске странке да се избегне прича о изборима који су све извеснији, и лобирању Демократске странке Србије колико ће "комби странака" да привуче себи. Једни бар формално говоре да су им реформски курс и државни интереси изнад свега и да то ништа не може да угрози (групација око Демократске странке) док суштински грабе све позиције моћи, а други, окренути Демократској странци Србије, себе упорно "чисте" од ДОС-а представљајући се опозицијом садашњој власти и јединим озбиљним претендентом за трон неке будуће Србије. Како било да било, зуби демократа поломиле су се на Душану "Дуди" Михајловићу.

Да ли ће се све очигледнија криза државе решити изборима или ... показаће крај прве године 21. века.

Марина Рагуш

БАЛ ВАМПИРА

КРИЗА САВЕЗНЕ ДРЖАВЕ ЗБОГ "ИМУНИТЕТА"

Заседање Већа грађана изненада је, на предлог шефа посланичке групе ДОС-а Владана Батића, прекинуто у петак, 7. септембра, због несугласица између ДОС-а и СНП-а. Неспоразум је настао претходног дана приликом гласања у Већу република поводом "скидања" имунитета посланицима Влајку Стојиљковићу, Момчилу Бојовићу и Миловану Бојићу

Социјалистичка народна партија је поново отказала послушност свом коалиционом партнеру - Демократској опозицији Србије, гласајући против укидања имунитета тројници посланика Влајку Стојиљковићу, Момчилу Бојовићу и Миловану Бојићу. Од 27 присутних посланика, њих 25 гласало је "против" одузимања имунитета, док су само двојица била "за". То је разгорело српског министра правде и шефа посланичког клуба ДОС-а. Владана Батића, који је дан касније затражио прекид седнице "док се неспоразуми" не реше, "прозивајући", притом, и председника Југославије, Војислава Коштуницу, да у овом случају арбитрира. Батић је покушао да објасни да се ради о тешким кривичним делима и да је одлука да им се не "укине" имунитет судске органе довела у ситуацију "да не могу да обављају" свој посао и да највећу кривицу носе посланици СНП-а.

Међутим, његов покушај "преношења кривице" пао је у воду оног момента

када је за говорницу изашао Предраг Булатовић, председник и шеф посланичког клуба Социјалистичке народне партије, и објаснио детаљно "односе међу партнерима".

Министар у оставци, Обрен Јоксимовић (ДСС), отпузио је републичког премијера Зорана Ђинђића да покушава да уцењује ДСС савезном државом.

"Владан Батић је у договору с Ђинђићем отворио кризу Савезне скупштине на последњем заседању. Они се играју опасним стварима, али нико ДСС неће моћи да уцени, јер ћемо истрајати у настојању да народ има владу која ради по закону и у његовом интересу"

Тако би фактографски изгледао ток "расправе" на релацији Батић-Булатовић пре "изненадног" прекида седнице Савезне скупштине.

Када би се позабавили сушпином ове "драматургије", свашта би ту "излетело" на површину. Међутим, оно што свакако чини ипак поенту "поновне кризе ДОС-СНП" изгледа да је враћање лоптице ДОС-а, Демократској странци Србије због њихових "критика рада Републичке владе". Тако би, у овом случају, СНП евентуално био колатерална штета сада већ „некадашњег“ ДОС-а.

Није ни Булатовић "мутар"

Када је Батић затражио одлагање тек започете седнице Савезног парламента због (не)скидања имунитета посланицима левице, Влајку Стојиљковићу и Миловану Бојићу, чему је највише до-

- Ви сте прихватили формирање анкетног одбора, али ми смо гласали за Момчила Грубача, човека због кога се тресла савезна држава. Гласали смо и за једностепено укидање имунитета Шаиновићу и Зебићу да би се с њима обавио разговор, али не да буду ухапшени. Тешко ћемо дићи прст да било ко од наших колега у парламенту иде директно у затвор.

"Ништа није драматично, коалиција се тресла и раније,

али би ДОС требало да зна да је против укидања имунитета гласао и један од њихових лидера, Момчило Перишић, па би требало с њим да поразговарају пре него што нама одрже лекције" - рекао је за говорницом Предраг Булатовић.

принело (не)гласање СНП-а учинило нам се да ће и овај пут због "мира у кући" Црногорци погнути главе.

Међутим, шеф посланичке групе и председник СНП-а разуверио нас је. Изласком за говорницу "раскринкао" је Батићеве "аргументе". Српски министар правде је због понашања посланика из редова СНП-а довео у питање опстанак и кршење коалиционог споразума, па тако и у крајњем циљу опстанак савезне државе.

На то је Предраг Булатовић рекао да споразум није ни у наговештајима прекршен, јер сам текст предвиђа да ће се о свим питањима, пре него што дођу на дневни ред заседања парламента, коалициони партнери унапред договорити. Питање одузимања имунитета, према речима Булатовића, претходно није било расправљано, па је тако гласање посланика из редова СНП-а било природна последица.

Ту Булатовић не завршава причу, већ

креће у контранапад аргументацијом да СНП више "неће крпити рупе ДОС-а", с обзиром да посланици из ДОС-а скоро редовно не долазе на заседање парламента, и друго, да су они чак и више него коректно дали подршку Момчилу Грубачу, као предложеном кандидату за судију Уставног суда Југославије, без обзира што се због тог истог човека, како подсећа Булатовић, "тресла савезна држава", а ми подсећамо, и пао Жижићев кабинет!

Овде већ ситуација постаје јаснија, бар када је реч о скривеној намери ДОС-а да „продрма“ Кошћуничино двориште на федералном нивоу. Ову тезу потврђују и реакције које су уследиле, а којима се тензија ублажава, па тако сазнајемо од самог иницијатора одлагања седнице парламента да је у питању више „несугласица него криза“ и да то не доводи у питање опстанак савезне државе.

Сигурно је да у ситуацији политичке шараде "власти у име народа" опозиција чак и не мора пуно да ради, јер су очигледно довољни сами себи. Можда би то и било тако да у међусобним препуцавањима лидера ДОС-а не губи највише народ и не доводи се судбина целокупне нације у питање.

У наставку рада оба дома Савезног парламента очекујемо одговоре на многа спорна питања која су покренули посланици Српске радикалне странке, најављујући тако суштинско демистификовање улоге појединаца на одговорним државним функцијама, а посебно оних из редова Грађанског савеза Србије и Г17 плус.

Марина Рагуш

Владан Батић: Апсолутно постоји добра воља и отвореност с обе стране да се проблеми разреше. Надам се да ће проблеми бити превазиђени и да их у наредном периоду неће ни бити.

Драгољуб Мићуновић: Разговори Демократске опозиције Србије и Социјалистичке народне партије још нису ни почели и док се они не сретну, немам кворум и не могу да закажем седницу.

УБИ ГА ПРЕНЕТА РЕЧ

Пресудом председника кривичног већа Основног суда у Подгорици, Милића Међедовића, главни и одговорни уредник подгоричког листа "Дан", Владислав Ашанин, осуђен је на пет месеци затвора, две године условно због преношења писања загребачког листа "Национал" о дуванској афери

Владислав Ашанин, главни и одговорни уредник подгоричког листа "Дан", осуђен је на пет месеци затвора, две године условно због преношења писања загребачког "Национала" о дуванској афери, односно о шверцу цигарета који инкриминише сам врх црногорске (а и српске) власти.

Овај судски преседан очигледно је отворио ново поглавље расцвета на црногорској политичкој сцени, који ће као колатералну штету имати (сада је очигледно) многе посленике слободне речи (Ашанин је први у низу).

Нечувено је да после 13 деценија, колико постоји црногорско новинарство, један главни и одговорни уредник буде осуђен на казну затвора због преношења интегралног текста другог листа. Уколико се деси да овако срамну, инквизиторску пресуду не пониште виши судски органи, Црна Гора дефинитивно улази у најцрњи период у сопственој историји.

Зар је могуће да је Милова власт у таквом хистеричном страху да је могла да направи тако глуп потез као што је хапшење главног и одговорног уредника због дословног преношења текста (без

"Суђен је и осуђен новинар, а суд је одбранио режим. Уредник "Дана" је осуђен, а да ништа није слагао, нити кога увредио. На црногорској политичкој сцени ред се поново уводи претњама, уценама, па и пресудама", из саопштења Удружења новинара Црне Горе.

СПЕЦИЈАЛНИ ДОДАТАК

ДАД

дневне новине

СВЕ ТАЈНЕ ДУВАНСКЕ МАФИЈЕ

Судија Милић Међедовић

"Колеге, видите да су кренули по азбучном реду, па ви сад видите ко је следећи. Ово је пресуда слободном новинарству и независном судству у Црној Гори. Ова пресуда је инструкција скупштинској комисији како треба да ради", рекао је Владислав Ашанин.

икаквог коментара, дакле од речи до речи) из листа који је уредно, према правилима струке, наведен као извор информисања?!

Још ако узмемо у обзир саму пресуду, онда слободно можемо да говоримо о помрачењу нечијег ума што може да има далекосежне, опасне последице. Закључак судије Међедовића гласи: "Окривљени Ашанин није вршио никакву проверу истинитости онога што објављује, па ни то да ли садржина тих текстова може штетити части и угледу тужиоца. Суд сматра да је главни и одговорни уредник гласила био дужан да оцени све релевантне околности значајне за оцену истинитости онога што се преноси, а не да то прихвати као истинито. У томе је и основни пропуст окривљеног који је без икакве резерве или ограде пренио и објавио спорне текстове у листу Дан".

Сумрак "Дана", због дувана

Подсећања ради, на Председника Црне Горе хајка је кренула пре две године када је италијанска државна телевизија, РАИ 1, емитовала материјал компромитујуће садржине који директно доказује Милову умешаност са шверцом цигарета и дуванском мафијом. Очигле-

Милова, Цанетова и Ђинђићева шверцерска флота

Председник Удружења новинара Црне Горе, Влатко Вујовић, рекао је да пресуда главном и одговорном уреднику "Дана", Владиславу Ашанинину, представља "срамоту за црногорско правосуђе и власт која, очигледно, стоји иза тужбе и пресуде".
"Сматрам да се пресудом Ашанину гуши и онај минимум слободе јавне речи коју је у Црној Гори, у последње време, исказивао веома мали број медија, међу њима првенствено Дан и Глас Црногораца".

Председник Удружења новинара Црне Горе сматра да би представници парламентарних странака требало да покрену то питање у црногорском парламенту и да отворе расправу о слободи информисања и јавне речи.

дно да је Запад одлучио да "лупа пацке" Црногорцу који је "ојачао", шаљући му врло јасне поруке да се непослушност не исплати, желећи, притом, да Мила врати у "договорене политичке оквире".

Ове године је загребачки "Национал" урадио исто, баш некако у време када је Мило опет кренуо да "затеже ситуацију" тражећи самосталну Црну Гору. Међутим, сада су прилике за Мила још компликованије због ДОС-а који су на власти, у чију је победу Запад инвестирао знатне своте пара, па тако неће дозволити ничија супростављања "својим штићеницима".

Мило је, свакако, требало некако да реагује, с обзиром да су се посланици у црногорском парламенту сити "наситили" писањем "Национала" захтевајући, притом, одговоре од свог председника због изгубљене "част и образа Црне Горе". Тако је формиран Анкетни одбор црногорског парламента који је требало да испита све околности "афере". И онда је дошла казна затвора главном и одговорном уреднику "Дана". И шта сад?!

Показана је неуралгија, и то баш у моменту када је Мило коначно схватио да је време да себи прави одступницу истурајући (Предрага Булатовића као, евентуално), свог наследника. Или је то, ипак, добро контролисана нервоза којом ће се "забавити" бар на неко време док се "стари другови не договоре о заједничком послу", или се то зове "платформа о редефинисању односа између Србије и Црне Горе".

Марина Рагуш

Директор и главни и одговорни уредник Дан-а Владислав Ашанин на оптуженичкој клупи

"Читава кривица овог листа је у томе што се "дрзнуо" да пренесе текст у коме се износе чињенице о ономе што сваки грађанин Савезне Републике Југославије добро зна - да су Мило Ђукановић и Зоран Ђинђић директно умешани у шверц цигарета у нашој земљи". (Из саопштења Српске радикалне странке)

МИЛОВЕ ЦРНЕ "ПТИЦЕ"

ПСЕЋИ ЛАВЕЖ

Сећам се да је својевремено један новинар добио отказ са државне телевизије због "истине исказане кроз виц" типа: "На југословенско-мађарској граници цариници затекну гомилу паса како хрле у Југославију. Питају их - па шта ћете тамо, а они одговарају - чули смо да се код вас живи псећим животом, па ето нас. После неколико дана ти исти цариници угледају гомилу паса како беже из Југославије, па их зачуђено упиташе - па зар нисте скоро хрлили у Југославију. На то они им рекоше: "Да, али нисмо знали да ви тамо живите псећим животом, али не смеете да лајете"!"

Чини ми се да би иста судбина новинара затекла и сада у „ослобођеној“ Србији када би други Дневник започео на сличан начин. А истина је да народ живи чак и горе него неки пси, а права на лавезж имају само они „горе“.

Уочи избора прошле године опозициони лидери су нас обасипали „лажњом“ о условима очајног живота. Нисте могли да закорачите у анализе НИИ-а и Времена, а да нисте налетели на „прецизне анализе“ осиромашеног стандарда. Тако се народ одлучио да у великом проценту раскрсти с комунистима, уверен да ће сваког следећег лакше скинути. Тако и би...

Међутим, тек сада народ схвата да

власт (која се показала да је циљ сама по себи) не препознаје идеологију и тако „празну“ реч као народ, већ само изражену вољу за моћ. Никада пре нисмо тако „транспарентно“ имали прилику да види-мо ту и такву вољу на делу.

Сведоци смо да последњих месеци неким из власти треба „апсања“, неким психијатар, а свима Хиландар. Као никада до сада, владари су показали да на трону има места само за једног, а овај пут се 18-орица боре за опстанак на врху. Тако су улози већи, речи теже, а беда незамислива.

По први пут у међусобним пријатељским разговорима у доколици, чујемо да велики број доскорашњих поштова-

лаца демократије беже из земље због демократа?! Луда времена, луди људи, или...

Рециклажа политичког морала

У политици најмање места има за морал, то сви знају. Али и то најмање место ДОС је избрисао. Ми сада у Србији имамо ситуацију „луд збуњеног“, која скоро свакодневно односи (кажу статистичари) по неки живот.

ДСС, који је са својим председником убедио народ пре годину дана да ће поштовати свој уговор, сада покушава да каже народу: „Преварио нас је Ђин-

ДОСОВСКИ ЈАРЦИ

Зоран Ђинђић: У њиховом интересу је да се одреде што пре, јер остале странке (у ДОС-у) неће моћи дуго да трпе неодређено стање.

Помало сви постајемо таоци једне странке која је имала одређени број чланова, па их је повећала и која не може да се снађе са својом улогом.

Драган Маршићанин: Програмски шаролика ова коалиција ће се вероватно прекомандовати у неки други или више савеза, а што се ДСС тиче, до сада није разматрано питање изласка на изборе. Начелан став је да ако се буду правиле коалиције, да ће то бити с програмски сродним партијама.

Чеда Јовановић: Ми смо Владу Србије изабрали да бисмо променили наше друштво, а не да бисмо њиме владали. Они који то нису разумели могу с генералом Небојшом Павковићем да праве неку нову коалицију, али ако то буде зависило од нас, до тога сигурно неће доћи.

ђић". Ма немојте, а ми смо овце (или можда заиста јесмо).

Немогуће је нормалном човеку да свари да се Кошгуница и Ђинђић за више од деценију познанства нису упознали до ситница (или бар довољно), него се то дешава баш сада?! Од њиховог међусобног „лавежа“, које прети да прерасте у уједање, не може да прође ни један дан у Србији. Да живимо у нормалној правној држави, заснованој на демократским начелима, обојица би била иза решетака.

Па замислите само у ствари нема шта да замишљате, гледате својим очима то сваки дан премијер Србије и председник Југославије међусобно се оптужују за криминал, неспособност, интригање, клеветање, државни удар, уставни удар... делећи, притоме, оне несрећне „возаче комбија“ на оне који су за и оне који су против, док народу дани теку у све већем сиромаштву.

Кад им је „београдска сцена“ мала, крену са караваном и свитом међу народ, да чују и виде како он живи, шта хоће и шта очекује? А народ као критикује, као предлаже, као верује у реформе.

Кад се деца српске октобарске револуције врате у Београд, опет „јово ново“. И тако у (зачарани) круг из којег полако испада дете по дете револуције, а њих двојица остају.

Како било да било, хтели ми то или не да признамо, 24. септембра потписали сте пријемну листу за модерну српску „лудару“, а да то ни знали нисте. Сада, у нестаници „седатива“, када је кренуло буђење ви би да бежите. Неће моћи. Директор психијатријске болнице ипак влада ситуацијом, ипак он зна - коме ће директоровати ако му пацијенти утекну. Посао је посао.

Марина Рагуш

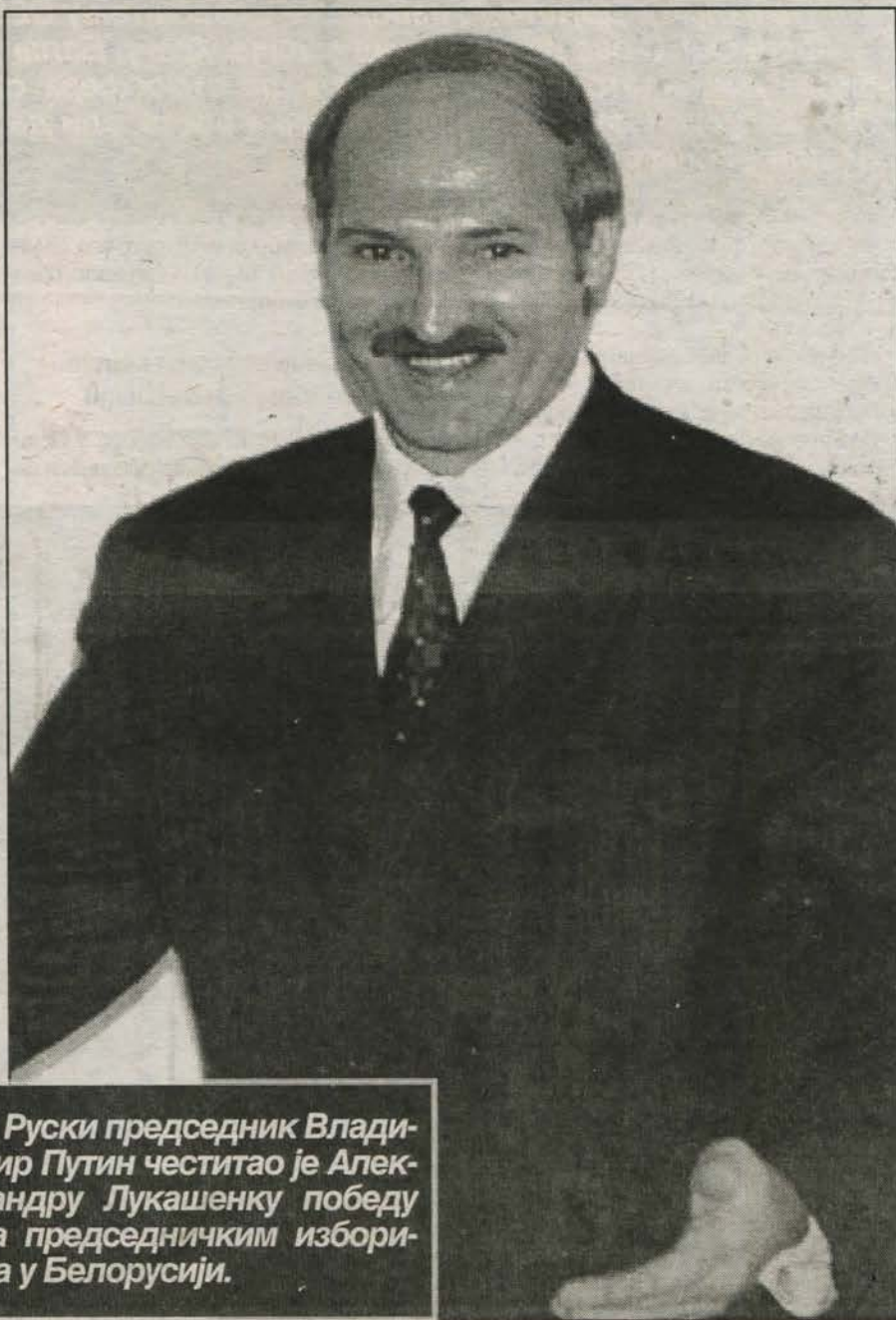
ЛУКАШЕНКОВА

"ЕЛЕГАНТНА И ЛЕПА ПОБЕДА"

Председнички избори у Белорусији завршени су 9. септембра убедљивом победом Александра Лукашенка, која је изазвала бурне реакције Запада...

Александр Лукашенко, 47-годишњи председник Белорусије, никада није био миљеник Запада, који се годинама труди „свим расположивим средствима“ да угрози кредибилитет првог човека Белорусије. Међутим, без обзира на све јаче притиске оних који би радо на Лукашенковом месту видели некога ко „гледа пут Запада“, председник Белорусије не одустаје од свог политичког става који би могао да се сведе на једну реченицу - Белорусија је „одбрамбени бедем Русије према Западу“.

Стога Запад никада није добронамерно гледао на белоруског председника, познатог по непоколебљиво чврстом ставу међународне сарадње и повезаности „мале“ и велике Русије. Тако Лукашенко ни 1996. године није добио подршку тзв. међународне заједнице, када је организовао референдум који му је омогућио још две године мандата на

Руски председник Владимир Путин честитао је Александру Лукашенку победу на председничким изборима у Белорусији.

САД су оспориле кредибилитет председничких избора у Белорусији и поновни избор Александра Лукашенка, оцењујући да су избори били "недемократски".

Портпарол Стејт департмента, Филип Рикер, изјавио је да ће Вашингтон са ОЕБС-ом размотрити какав ће бити одговор на те изборе.

- Нажалост, ниједан део изборног процеса није био отворен и поштен. Лукашенко је само употребио изборе као фасаду да за себе обезбеди победу без значаја - изјавио је Филип Рикер, коментаришући недељно изјашњавање белоруских грађана.

Рикер је додао да "избори који нису били ни слободни ни поштени не могу бити међународно признати".

И председавајући ОЕБС-а, румунски министар иностраних послова Мирча Џоана, изјавио је да жали због тога што председнички избори у Белорусији нису испунили стандарде које поставља та организација. Џоана је истовремено поздравио рађање "аутентичних политичких структура из растућег плуралистичког грађанског друштва", наводи се у саопштењу ОЕБС-а.

Шеф ОЕБС-ове посматрачке мисије, Храир Балан, изјавио је да избори нису били "демократски", да је постојала атмосфера страха и да су посматрачи ОЕБС-а могли да посматрају гласачка места, али да не знају како су резултати дошли у Минск.

председничкој функцији, па је признање овогодишње убедљиве победе Александра Лукашенка од међународне заједнице изостало.

Из међународне заједнице долазе реакције које одишу горчином због неуспеха (про)западнoг кандидата опозиције Владимира Гончарина, који је добио свега 15 одсто подршке бирачког тела, ко-

ји се у великом броју (83,9 одсто или 7,3 милиона уписаних бирача) одавало председничким изборима.

Пропао сценарио који је победио у Југославији

Уочи председничких избора у Белорусији могле су се чути и препознати на-

јаве да тзв. међународна заједница, која „стеже обруч око Русије“, припрема исти сценарио који је у случају Југославије изнедрио победу ДОС-а. У Белорусији се опозиција удружила и избацила Гончарина, кандидата са „кредибилитетом“, а велики број невладиних организација давао је логистичку (и сваку другу) подршку кандидату опозиције. Стра-

ни „лосматрачи“ унапред су, о предизборним активностима, говорили о нефер условима кампање и како се Лукашенко спрема да покраде изборе. Чак је последњег дана пред затварање бирачких места експлодирала бомба испред америчког информативног центра...

Међутим, све то није било довољно да умањи резултате Централне изборне комисије, који су говорили о више него убедљивој победи Александра Лукашенка. Мора се рећи да белоруски председник пред ове изборе није показивао знаке нервозе, с обзиром да је очекивао подршку (свог народа) политике коју је годинама проводио, а то је „лроруска“ (а самим тим контра Западу).

Очигледно да се Запад преварио у калкулацији да ће белоруски народ окренути леђа „мајчици Русији“, с обзиром

на велике економске проблеме са којима се свакодневно суочава Белорусија. Међутим, очигледно да је и овај пут преовладала историјска повезаност, велика традиција која је лексикон страдалачких слика народа који је (као и српски) увек био на прагу освајача, као и вера да ће Русија опет бити велика и јака и стргнути са себе „западне ланце“.

Коначно, пре него што се могло очекивати, председник Руске Федерације први је честитао победу Лукашенка и тако послао поруку читавом Западу који ових дана има „преча“ посла (борба против тероризма), него што је Лукашенко који је (бар за сада) стављен на страну.

Марина Рагуш

Председник Централне изборне комисије Русије, Александар Вешњаков, тврди да изборна правила Белорусије у основи одговарају међународним стандардима и омогућавају репрезентативном броју кандидата да наступе на политичкој сцени.

Зато што приликом формирања изборних комисија на свим нивоима није у целисти реализован принцип заступљености, крива је слабост самих политичких партија и покрета, рекао је Вешњаков, признавши истовремено да у низу случајева нису реализовани демократски услови у организацији изборног процеса, да је било кршења, као, на пример, у процедури печатења гласачких кутија. Ипак, додао је, све то није битније утицало на резултате избора.

Највише чуђења, које је исказао чак и сам Вешњаков, изазвала је чињеница да је пре дана гласања гласало око 15 одсто бирача. Опозиција тврди да су запослени и студенти просто терани на раније гласање и убацивање гласачких листића у нечуване и незапечаћене гласачке кутије.

Скуп у Јужноафричкој луци Дурбану поводом нарастајућег расизма у свету и модалитета решавања овог проблема доживео је

ОПАСАН ФРИЈАСКО

Узавреда политичко-дипломатска активност уочи ове конференције Уједињених нација сигнализирала је да састанак у Дурбану може да поприми неочекиване токове. Председник Сједињених Америчких Држава, Џорџ Буш (иначе познат по дипломатским гафовима), уочи скупа је најавио да ће САД, уколико у Дурбану буде чак и наговештаја антисемитских порука, напустити конференцију.

Глобални скуп у Јужној Африци превазишао је сва очекивања и полако, али сигурно, увео свет у забрињавајућу фазу прегруписавања око две (сада скоро немогуће помирљиве) опције на Блиском истоку - Израела и Палестине.

Скуп у Јужноафричкој луци Дурбан требало је превасходно да се фокусира на декларативном (бар за почетак) решавању проблема нарастајућег расизма и дискриминација, који би у форми завршног документа обавезао све земље чланице Уједињених нација. Уместо тога, овај скуп је претворен у прави реторички рат у коме се нису бирале речи између израелске и палестинске делегаци-

Председник Руске Федерације, Владимир Путин, приликом посете израелског премијера Аријела Шарона, изјавио је да "ништа не може оправдати тероризам над недужним цивилним становништвом. То је наша принципијелна позиција"!

С обзиром да Русија има добре односе и са арапским и са израелским светом, председник Русије то види као добру почетну позицију за допринос решавању иначе забрињавајуће кризе на Блиском истоку "до оне мере до које су на то спремни Израел и Палестина".

је, са несagleдивим последицама.

Око чега је избио спор?

Израелска страна (са силом заштитником - САД) тврди (како нас обавештавају стране агенције) да су арапски и исламски екстремисти преузели скуп и претворили га у сопствену трибину која је слала јасну поруку негирања израелског права на постојање, оглуђујући их за ширење антисемитизма.

Друга, муслиманска страна, инсистирала је на радикално оштрој осуди израелске политике, која је током једанаест месеци палестинског устанка на Западној обали и у појасу Газе "однела" 600 па-

лестинских живота.

Тако је почетком септембра на тлу Јужне Африке била изгубљена и последња нада да ће се сукоб на Блиском истоку решити мирним путем.

Спонзори етничких сукоба

Два народа са великим историјским наслеђем, вишевековном традицијом и културом, смештена на простору реликвија Старог и Новог завета, интересима великих сила су, по ко зна који пут, доведени у ситуацију "гледања преко ороза". Ситуацију која нас неодољиво

Амерички активиста за људска права, Џеси Џексон, оштро је осудио америчку администрацију због повлачења делегације са конференције, наводећи да то "на неки начин поткопава" тај скуп. "Веома је неумесно и непотребно повући се због једног питања", изјавио је Џексон. "САД су делегацију на ниском нивоу послале касно и напустиле конференцију раније. То наводи да је делегација искористила платформу конференције да одвуче пажњу са програма скупа - расизма и ксенофобије", рекао је он.

Истог дана (4. септембра), када је палестински камиказа-бомбаш у центру Јерусалима рањено 12 особа, израелски демонстранти су напали Хавијера Солану, високог представника Европске уније за спољну политику и безбедност, узвикујући паролу: "Антисемито!" и "Врати се у Дурбан!"

Солана је, иначе, у Јерусалим допутовао због посредовања у решавању кризе и због припреме састанка палестинског лидера Јасера Арафата и израелског шефа дипломатије Аријела Шарона!

ПАЛЕСТИНЦИ НАСТАВЉАЈУ С БРУТАЛНОМ ОДМАЗДОМ У ГЛАВНОМ ГРАДУ ИЗРАЕЛА

ТЕРОР ЦИХАДА НАД НЕДУЖНИМА

У нападу бомбаша самоубице повређено 12 људи, само дан након серије експлозија аутомобила-бомби у предграђима Јерусалима

ЈЕРУСАЛИМ - У центру Јерусалима 12 пролазника рањено је јуче ујутру од којих један теже, у атентату палестинског бомбаша самоубице који је погинуо у експлозији, саопштила је полиција.

Експлозија се догодила код болнице Бикур Холим, неда-

ПУТИНОВА ОСУДА

НИШТА не може да оправда терористичке акте против мирног становништва, истакао је руски председник Владимир Путин у разговору са израелским премијером Аријелом Шароном у Москви, наглашавајући спремност Москва да допринесе блискоисточном миру у мери у којој то жели ова сукобљена страна.

деко од пицерије где је пре неколико недеља, такође самоубилачким нападом, усмрћено 15 људи.

Шеф јерусалимске полиције Мики Левин изјавио је да је "наклона машина" и овог пута

била веома јака и да је самоубица погинуо на лицу места.

Један од повређених Израелца надали се у веома озбиљном стању, а остали су задобили тешке опекотине и ране од експера и металних делова којима је бомба била појачана.

Овај напад је организован само дан након серије експлозија аутомобила-бомби у јерусалимским предграђима, када је петоро људи повређено. Одговорност за јучерашње атентате преузео је Народни фронт за ослобођење Палестине који спроводи одмизду за недавно убиство лидера ове организације Абу Али Мустафе. ●

КИВНИ НА СОЛАНУ

ВИСОКОГ представника ЕУ за спољну политику и безбедност Хавијера Солану (на фотографији) напало више десетина Израелца док је обилазио место где је ујутрос рањено 12 људи у атентату бомбаша самоубице.

Демонстранти су Солану узвикивали "Антисемито!" и "Врати се у Дурбан!" - јужноафрички град у коме се одржава конференција УН о расизму.

подсећа на време погибије Срба током претходне деценије.

Некако је у речнику светске "јавне" дипломатије одомаћен израз (који се нађе у употреби сваки пут када то великима затреба) "Балканско буре барута" и "Блискоисточна криза", а све то у контексту "прегруписивања снага на спољнополитичкој сцени".

Велике светске силе, или креатори новог поретка ствари у свету, и овај пут су се показале у (правом) светлу - спонзора криза које, по правилу, доведу до братоубилачких ратова, које би после ти исти спонзори "успехом" и уз шампањац решавали!

Посматрајући блискоисточну свакодневницу, питамо се да се "спонзори" нису мало прерачунали?! Скуп у Дурбану је између редова показао нешто што ће, верујемо, "ознојити чела" онима који обитавају у "сенци".

Палестинци су овај пут добили скоро једнодушну подршку целог арапског и муслиманског света, као подстрек наставку интифаде. Свог лидера Јасера Арафата су одлучно (без резервне варијанте-одбијања) "притисли" у намери да га одврате од преговарања са Јеврејима, а приволе на радикалне милитанте акције или цихад!

Западни Европљани, иначе покретачи сопствене мировне иницијативе су, уобичајено, политиком двоструких стандарда, односно остајањем на конференцији после напуштања америчке и израелске делегације, недвосмислено позали своје интересе. Израелска делегација је изразила дубоко разочарење, али не и изненађење (подсећајући јавност на соп-

ствену судбину и Холокауст) самим током скупа, као и садржином документа који је успела да види, а који неодољиво подсећа на "Мајн Кампф", овај пут Уједињених нација!

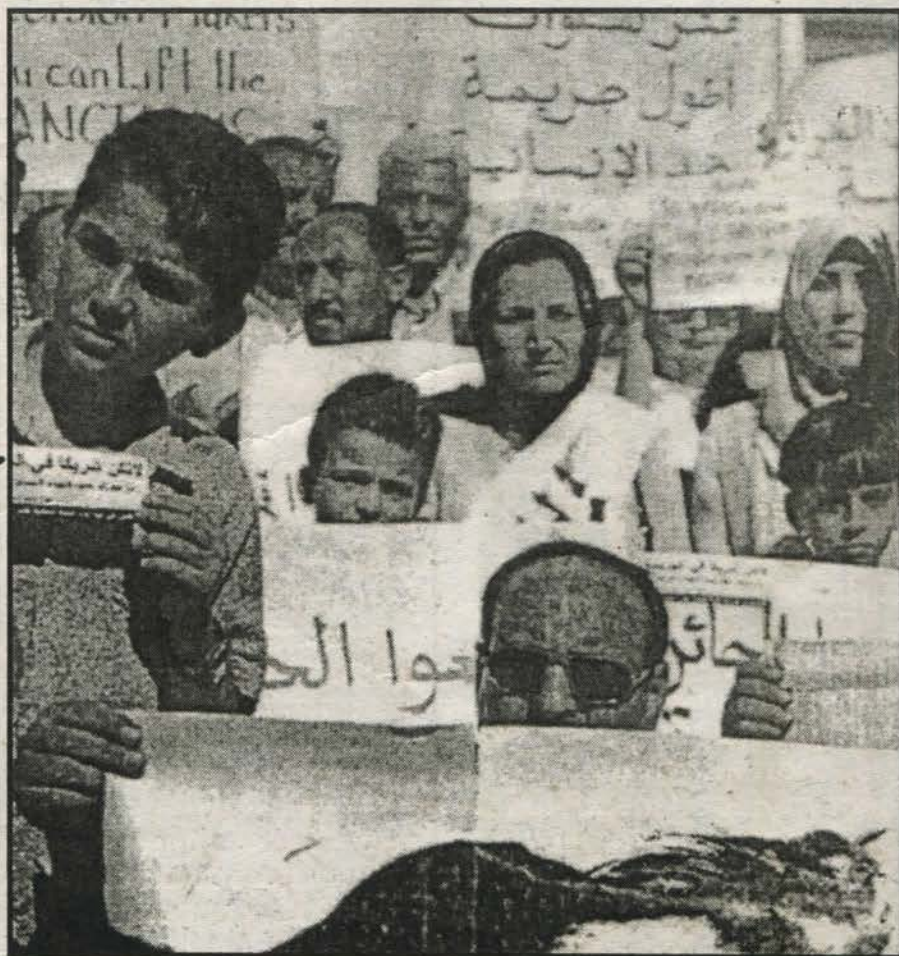
Оно што је сигурно, то је да и онима са јеврејске стране, који такође не виде решење у преговорима са Палестинцима, неће бити потребно пуно труда да убеди премијера Аријела Шарона на одлучне акције. Као и то да је скуп у Дурбану унапред одлучио судбину сусрета израелског шефа дипломатије Шимона Переса и палестинског лидера Јасера Арафата (да се присетимо, овај тандем је 1994. године поделио Нобелову награду за мир због мировног споразума), што једино може да представља озбиљну претњу не само ситуацији у региону већ и у целом свету.

Велики број жртава је пао са обе стране, што је допринело да је сам почетак сукоба отишао у заборав, као и да се брзо мирно решење сукоба не назире. Божимо се (а вођени сопственим трагичним искуством) да размишљања Израелаца и Палестинаца сада већ иду само у једном правцу - опстанка на Светој земљи само једног од два народа, који би, уверени смо, без обзира на разлике могли да коегзистирају једни поред других, али под условом да нема "мешања са стране"!

Сада је већ касно за атаковање на разум, када је толика крв просута. Уосталом, овај текст и нема за циљ ширење мудрости, већ само упућује да се "играчи светског 'Ризика' ближе крају игре"!

Уосталом, видећемо... Можда је све ово само ружан сан!

Марина Рагуш

После напуштања америчке и израелске делегације
глобалног скупа у Дурбану

"ДВОСТРУКИ СТАНДАРДИ" ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ ИЛИ...

Под изговором праћења даљег тока скупа у Јужној Африци, посвећеног расизму и дискриминацији у свету, делегација Европске уније је остала, упркос протестном одласку Американаца и Јевреја. Да ли је ово најава промене односа дела Европе са Америком и Израелом?

Чланице Европске уније одлучиле су да не повлаче своје делегације са светског скупа против расизма, као што су то учиниле САД и Израел, потврдио је председавајући Савета Европе Луј Мишел.

Таква одлука 15 чланица Европске уније уследила је после обећања организатора скупа у Дурбану, да ће се поново размотрити нацрт завршних докумената конференције - Декларације и програма акције.

У међувремену, представници разних невладиних организација Јевреја из читавог света и Израела почели су да напуштају Дурбан у знак протеста због инсистирања Палестинаца, већине арапских и исламских земаља, да се Тел Авив јавно жигосе због "расизма, апартејда и геноцида" над палестинским народом.

Огласила се и јужноафрички министар за иностране послове Нкосазана Дламини-Зума, која је изразила жаљење због тога што су САД и Израел напустили скуп у Дурбану, али је додала да "те две земље губе дугорочно гледано".

Палестински и неки арапски и исламски делегати показују склоност да на амерички и израелски одлазак са скупа гледају као на властиту "стратешку победу" око Блиског истока. Међутим, није мали број других делегата који сматрају да је било упутније да се постигла сагласност око блискоисточне кризе, јер би се тиме увећале шансе за њено решавање политичким мирним путем.

Остаје да се види да ли ће радни комитет, који сада поново разматра нацрт Декларације из Дурбана, успети да пронађе компромисну формулу која ће бити прихватљива не само за противнике Израела, већ и за Европску унију и друге учеснике ове конференције која се одржава под окриљем Уједињених нација.

Марина Рагуш

Сједињене Америчке Државе и Израел повукли су своје делегације са Светске конференције о расизму у Дурбану, пошто су се успротивили формулацијама у нацрту декларације којима се Израел означава као расистичка држава.

Одлуку о повлачењу делегација потврдили су амерички државни секретар Колин Пауел и израелски министар иностраних послова Шимон Перес.

"Данас сам наложио нашим представницима на конференцији да се врате кући. Ову одлуку сам донео уз жаљење због међународног значаја борбе против расизма коју је требало да има ова конференција", наводи се у саопштењу Пауела, које је у Дурбану прочитао један амерички званичник.

Перес је, на конференцији за новинаре у Јерусалиму, објављујући повлачење израелске делегације, рекао да су учесници конференције неосновано жигосали Израелце као колонијалистичку нацију. "Целокупна Арапска лига је иступила против мира", рекао је Перес.

Палестински амбасадор Салман ел Хергри је изјавио да су арапске делегације биле веома разумне, али да је америчка делегација одбила компромис. "Повлачење САД неће утицати на ток конференције, она ће бити успешна", оценио је он.

Норвешка и Канада су покушале, заједно са САД, да посредују у постизању компромиса између арапских земаља и Израела око нацрта Декларације, али су ти преговори пропали. "Сви напори да се постигне споразум су пропали", изјавио је амерички конгресмен Том Лантош, учесник на конференцији у Дурбану.

У раним јутарњим сатима, 11. септембра, становници Сједињених Америчких Држава били су затечени стравичним приказом који је личио, ни мање ни више, него на почетак трећег светског рата

ТЕРОРИСТИЧКИ НАПАД НА АМЕРИКУ

Синхронизованом, добро организованом терористичком акцијом извршени су, на крајње неуобичајен начин, напади на Њујорк и Вашингтон у којима је погинуо велики број цивила и уништени светски симболи економске, војне и политичке моћи

Три отета авиона компаније "Боинг" послужила су "терористима" да изврше синхронизоване нападе на Њујорк и Вашингтон. Уништени су светски трговински центар као симбол америчке, односно светске економске моћи, и Пентагон, као симбол америчке политичке и војне моћи.

Терористи-камиказе су у јутарњим сатима, 11. септембра, оживели највећу америчку ноћну мору која је иначе у апокалиптичким филмовима америчке Б продукције приказивана као напад Руса на Америку, а у последње време су ванземалци заузели место "лоших момака".

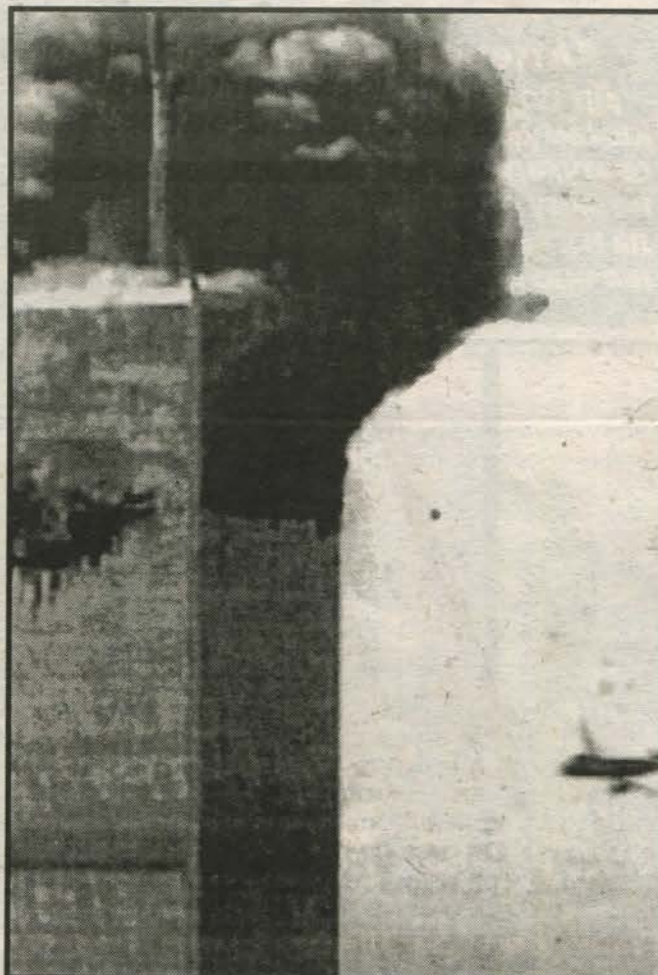
Ужаснута лица становника Њујорка одавала су утисак одузетости услед стравичних приказа. Као да несрећни људи просто нису могли да поверују да им се то дешава.

Највише зграде света (познате као "близанци"), Светски трговински центар, биле су мета камиказног терористичког напада као симбол светске економске моћи. Директним ударцем два отета авиона компаније "Боинг" срушила су се оба торња и у ужасну смрт однели хиљаде људи. Проценили број погинулих жртава врло је тешко уколико знамо да се ради о торњевима који имају по 110 спратова, запошљавају педесет хиљада људи и које дневно посети у просеку 150.000 људи.

Друга мета напада био је Пентагон у Вашингтону (у области Колумбија), као симбол америчке војно-политичке моћи, у који је ударио трећи отети авион.

Четврти отети авион срушио се изнад Пенсилваније, а претпоставља се да је ме-

та био Кејмп Дејвид који се налази у ширем окружењу. Према (у моменту писања текста) незваничним подацима, оћето је једанаест авиона компаније "Боинг" са истим задатком, али се не зна који су циљеви. Неколико сати после највећег светског терористичког напада који се према циљевима и броју жртава мери са малим ратом, Сједињене Америчке Државе су биле у ауто-блокади, све америчке институције у земљи и иностранству биле су под режимом "степенa највише сигурности".

Међутим, оно што ће остати забележено, јесте да је најмоћнија држава света 11. септембра била "бачена на колена", а да у то до скоро нико није могао да поверује. Овом приликом, све америчке институције потпуно су заказале и показа-

"Одливање" америчких војних тајни

Током прошле године, чак 63 земље су покушале да илегално прибаве америчку технологију везану за одбрану. Према извештају Пентагона, овај број је већи за 70% у односу на број таквих држава пре четири године. Индустијском шпијунажом у области одбране 1997. године бавило се 37 земаља; 1998. године било их је 47, а 1999. године већ 56.

У извештају Пентагона се даље помиње листа "непријатељских земаља", као и листа савезника Сједињених Америчких Држава. Тако, око 19% шпијуна потиче из Европе, 37% из Азије (укључујући и Русију), 21% у централној Азији, а 18% на Блиском истоку.

"Америка жање оно што је посејала"

Др Војислав Шешељ: "Нисам изненађен, не могу да кажем да се радујем смрти цивила ни у једној земљи у свету, али не могу да кажем да ми је жао, јер још увек не могу да прежалим хиљаде и хиљаде српских цивила изгинулих у бомбардовању НАТО. Америка сада жање оно што је посејала по целом свету".

ле затеченост и неспремност, која их је коштала великог броја жртава.

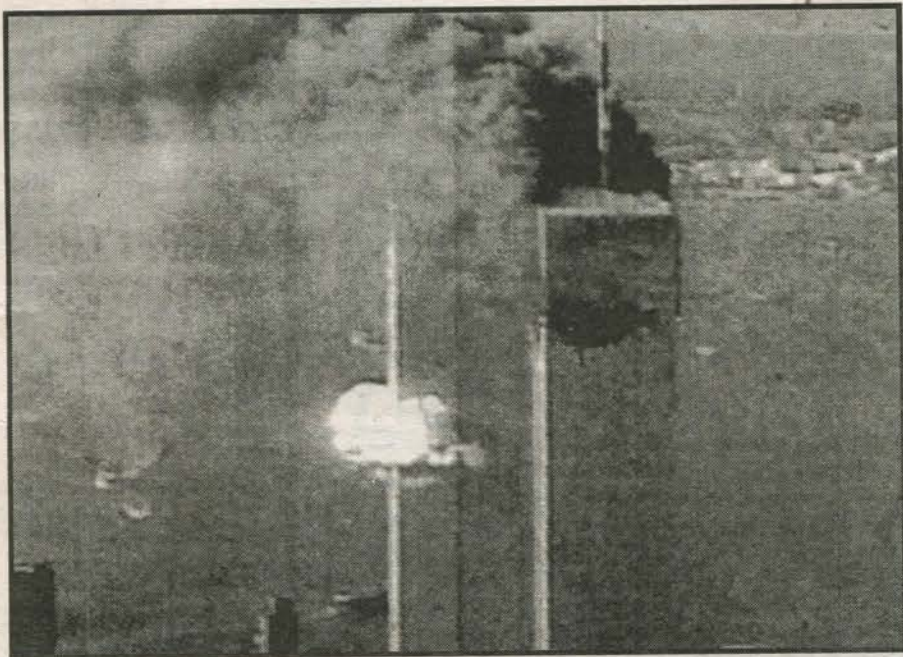
Историјска прекретница на светској политичкој сцени.

После краткограјне затечености, сви светски и домаћи аналитичари покушали су да врло опрезно анализирају ситуацију која целокупан свет уводи у потпуно нову фазу у међународним односима, где ће доћи до значајне радикализације и вероватно до нове "поларизације снага".

Шеф персонала Беле куће Едварду Карду саопштава предеснику Џорџу Бушу вест о нападима

Заједнички именитељ многобројних анализа своди се на закључак да "више ништа неће бити исто". То је дифинитивно тако... али остаје непознаница која терористичка организација стоји иза ових синхронизованих и добро организованих напада који свет не памти, а Американци пореде са нападом на Перл Харбур.

Чињенице, чини се, говоре саме за себе: за само неколико часова нападнути су светски симболи економске, војне и политичке моћи са бројем жртава који у највише премашује цифру од неколико хиљада (ако не и десетина хиљада). Дакле, изгледа као да је неко хтео да објави рат Америци.

Калкулације ко би могао да "стоји" иза ових напада свде се на исламске терористичке организације и Осаму Бин Ладена, који убедљиво заузима највише место на листи оsumњичених због његових ранијих изјава.

Међутим, на основу анализа стручне јавности, повлачи се и паралела са блискоисточном кризом и скандалом на недавно одржаној конференцији Уједињених нација у Дурбану, за коју се у јавности говорило да су је "Палестинци отели, и представили као своју трибину". Тако је Ројтерс објавио да је Демократски фронт за ослобођење Палестине преузео одговорност за нападе, што је ова организација врло брзо демантовала.

Убрзо након тога, обратили су се сви светски званичници (чак и они "најсумњивији" попут Палестине, и авганистанских Талибана осуђујући овај невиђени терористички напад, док су терористичке организације ћутале у ситуацији када би се свака радо похвалила оваквим "зверством на недужним цивилима", јер је то, свакако, сан сваке терористичке организације, поготово када је реч о Америци.

Тако је ситуација била још више узнемирујуће конфузна. Нико није имао смелости да се определи о чему се и о коме ради, као и како ће овај терористички акт бити "процењен" у блиској будућности света који је у паници због оправданог страха од глобалнијег сукоба. Јер, онај ко се "дрзнуо" да на такав начин учини слабом "најмоћнију силу света", у глави је сигурно имао и могућа реаговања.

Дакле, намећу се две опције: једна, која говори о манифестацији "рањивости" Америке која већ дуже време кроји судбину света стављајући се у позицију светског "полицајца" и светске војске, и друга, она смелија, која говори да је овај очигледно довољно дуго спреман "ша-

мар" Америци имао за циљ пребацивање сукоба и страдања (по први пут после грађанског рата) на само америчко тле и отварање могућности "коначног обрачуна". Јасно је да оваква брутална смелост у кажњавању Америке због "глобалне политике" не оставља резервну варијанту, осим "враћања истом мером"!

Велико је питање да ли ће бити простора за разумно решење које свет неће довести у ситуацију пред трећи светски рат, с обзиром да је ово најозбиљнија ситуација у којој се светска сила, попут Америке, нашла после Другог светског рата.

На крају, нико нормалан не може да се стави на страну дивљачког чина, очигледно фанатика, који је као резултат имао неколико десетина хиљада невиних - цивилних жртава. Међутим, сама идеја која се (нажалост по погинуле) обистинила није изненађујућа, с обзиром да је Америка својом глобалном, хегемонистичном политиком "зарипа прст у око" онима (а велики их је број) које је сама прогласила "непослушнима" и којима се са свом својом војном моћи надвија(ла) над главама.

Сила рађа силу... агресија-агресију. Само то сада треба објаснити породицама погинулог (по свему недужног) становништва Америке.

Пандорина кутија је отворена, а све су прилике да се са њом изгубила и најмања шанса за успостављање светског мира (уколико је било ко од светских моћника мир уопште имао на уму као варијанту претпоставке цивилизованог живота). Дај, боже да овај пут грешимо...!

Марина Рагуш

ЦИА "о спољном непријатељу"

Иран, Сирија и Либија, према извештају Централне америчке војне обавештајне агенције, спадају у земље које су највише заинтересоване за оружје за масовно уништавање, па зато повећавају резерве конвенционалног оружја унапређене технологије. У полугодишњем извештају, који је достављен америчком Конгресу, ЦИА каже: "Техеран настоји да развије сопствене капацитете производње различитог оружја, хемијског, биолошког и нуклеарног... Ирану у томе техничку помоћ пружају Русија и Кина, док Либија наставља са нуклеарним истраживањима, али јој је потребна инострана помоћ да би напредовала у развоју атомског оружја. У случају Сирије, она настоји да још више развије токсичне и нервне агенсе".

У извештају посебно место заузимају напори Индије, Судана, Пакистана и Египта за усавршавање оружја, као и активности највећих светских снабдевача оружја за масовно уништавање - Русије, Кине и Северне Кореје.

“СЕЋАТЕ ЛИ СЕ БЕОГРАДА”

Нико нормалан не може да оправда било какав облик терора који (по правилу) односи недужне животе. Терористички напади на Њујорк и Вашингтон свакако су злочиначки акт који је директно послао у смрт више десетина хиљада живота, а све то због поруке званичној Америци, до скоро најмоћнијој држави света, да се окане улоге “светског полицајца и светске армије”. Циљеви погођени отетим авионима терориста-камиказа, били су центри војно-политичке (Пентагон) и економске моћи (Светски трговински центар)

Дакле, поруке су јасне...

Међутим, гледајући слике ужаса у Њујорку, сигурни смо да се свима вратио лексикон хорора током 78-дневног бомбардовања Савезне Републике Југославије (углавном Србије), а да притом у званичном свету тада никоме није пало напамет да „изрази жаљење“! А мете су биле густо насељена места, односно цивили. НАТО је тада гађао „режим Слободана Милошевића“, а прецизно погађао голоруки народ. Сада се питамо - па зар и то није акт терора (који нико од званичника није осудио)?!

Са првим оглашавањем сирена, у вечерњим сатима 24. марта 1999. године, за Србију је почела тромесечна агонија, незапамћена у историји једног народа. Осамнаест земаља чланица НАТО-а са сигурне дистанце даноноћно је бомбардовало мостове, школе, болнице, обданишта, државну телевизију... због „политике Слободана Милошевића“? Слике ужаса (које су финализовале десетогодишњи период под санкцијама) трајно су остале записане у сећању свих који су се тада затекли на простору Србије (да не говоримо о траумама, заувек изгубљеним очевима, браћи, мајкама, деци, сестрама, пријатељима и познаницима).

Тих месеци Срби су на својој кожи осетили бруталну манифестацију силе земаља „западне демократије“, да би, на крају, Срби одговарали за ратне злочине? Тада је цео званични западни свет ћутао пред страдањем народа, оправдавајући тако акт нечувеног терора.

Палестинци који живе у избегличким логорима Ајн ел Хилве у јужном Либану и у Бејруту пуцају у ваздух, славећи терористичке нападе широм САД. Становници тих логора су на телевизији уживо гледали други авионски напад на Светски трговински центар и рушење једног од торњева. "Не знамо ко стоји иза ових напада, али нам је драго због Бушове администрације која подржава Израел", рекао је један неименовани палестински герилац.

Или да поменемо Ирак, који је већ деценију изложен бомбардовању опет недужног народа, чија се судбина сада процењује у катастрофалним бројкама које чак и не прогнозирају опстанак нације.

Примери дивљачког „арбитража“ званичника НАТО-а, од рушења Берлинског зида па до данас, многобројни су. А све се на скоро исти сценарио: - две стране се „изненада“ сукобе и

тако угрожавају „мир у региону“, или „амерички национални интереси“, или „демократију и људска права“:

- убрзо се креће са медијском сатанизацијом једне од страна у сукобу, како би се припремила клима за „оправдану“ интервенцију „светског полицијца“:

- коначно, Брисел објави ингениозни назив операције „позвони на узбуну“, која означава покретање армаде светске војске да свим расположивим средствима брани „тековине западне цивилизације“ (како та „одбрана“ изгледа, нама је добро познато).

И тако сваки пут када западни аналитичари процене да неко „покушава да угрози“ амерички интерес.

Помислили смо - „америчкој заштити“ нема краја... Кад, оно на светог Јована пред очима нам се указао приказ који је било тешко поверовати. Терористи су објавили рат Америци уништавајући отетим авионима компаније „Боинг“ симболе светске моћи!

Прва реакција свих који су америчку „заштиту“ добро осетили, била је: „Шта су посејали, то сад жању“. Међутим, убрзо затим, док су се ређале слике људи суочених са ужасном смрћу при удару терориста-камиказу у зграде Светског трговинског центра и Пентагона, ипак се појавила она иста бол коју смо осетили сваки пут када би пролећа 1999. чули за још један изгубљени живот.

Оно што се десило Америци историјска је опомена за све оне који мисле да могу да се играју богова, а које опет потврђује правило повратне стреге, односно да свака акција рађа реакцију.

Да су тога сада свесни и носиоци власти у Америци, сведочи велики број одржаних миса на којима, верујемо, већина њих бар интимно тражи „опроштај за сва зла која су погубном политиком нанели већини становника планете“.

Уколико бар за тренутак почну да мисле да ни њихови становници нису имуни од стравичне смрти проузроковане терором, можда постоје шансе за ново, лепше поглавље светске историје.

Будућност постоји, а каква ће бити, зависи од нас самих!

Мариша Рагуш

Мања група грађана прошла је синоћ поред америчке амбасADE у Москви са плакатом, на којем је било написано "Do you remember Belgrade?" (Сећате ли се Београда), јавила је руска ОПТ. Због низа терористичких аката у САД, друга група је, у знак жалости, положила црвене каранфиле испред зграде амбасADE. Обезбеђење зграде амбасADE је двоструко повећано, а пролазници који се заустављају легитимишу се.

И БАТИЋ БИ ДА ПРИВАТИЗУЈЕ

Пошто је видео да од адвокатуре "нема хлеба", јер је готово све спорове изгубио, Владан Батић је у петооктобарској невиделици постао министар правде и у ревизијама поступака "добрио" давно изгубљене спорове. Сада, када је остварио "сан" и доказао "стручност" из области адвокатуре, Обреновчани причају да је одлучио да се побрине и обезбеди за старост. Решио, изгледа, да промени занимање и почне са нафташким послом и трговином. Најпогоднија варијанта је да бензинску пумпу и робну кућу не гради (много брата кошта), већ да их, једноставно, присвоји или, што би ови рекли, "приватизује". А и што би градио, кад предузеће "Посавина" из Обреновца све то има

У трговинском предузећу „Посавина“ из Обреновца покренут је, 1996. године, стечајни поступак. После четворогодишњих мука, пре свега запослених у овом предузећу, уз ангажовање свих (како се то популарно зове) унутрашњих резерви, предузеће је оспособљено и, 11. 6. 2001. године, стечајни поступак је обустављен. А да радници „Посавине“ не би потпуно одахнули, потрудили су се, пре свега, стечајно веће и (по чаршји се увелико прича) Владан Батић.

Кажу да је на стечајно овај министар вршио невиђен притисак да за вршиоца дужности постави извесног Милана Дерикоњића. И у Управни одбор су ушли „проверени“ људи, тако да је посао, који није урађен док је ово предузеће било у стечају, могуће завршити и после стечаја. Наравно, нико се није обазирао на чињеницу да се овде крши закон.

Закон, наиме, налаже да суд код принудног поравнања, закључења стечаја и ликвидације одређује принудног, односно стечајног управника, који из имовине предузећа, која улази у стечајну масу, подмирује повериоце и после тога ликвидира предузеће.

Кад се стечајни поступак обустави, значи да је дошло до елиминације разлога због којих је покренут, па се у том случају оставља предузећу да изабере руководну структуру и крене са радом, као да стечаја није ни било. Али, ако се тако поступи, неће моћи да се „приватизује“ имовина по шаблону, који је за ову прилику прављен. Мораће да се плати тржишна цена и за бензинску пумпу, и за робну кућу и за остале објекте, а то је, признаћете, поприлична свота новца.

Јавно се прича да су управо Батићеви

апетити и његово око пали на ова два објекта (пумпа и робна кућа). А није човек у могућности да исплати пуну цену. Истрошио се. Знате ли колико кошта само пут до Сремске Митровице. А треба путовати готово сваки дан. Уосталом, и што би плаћао пуну цену. Па он је министар, забога. Ако сад неће искористити прилику, кад ће.

Уосталом, сви су се из Владе на неки начин обезбедили. Једино није он, ако се не рачуна оно постављење управника затвора, али то нема материјалне вредности. Једино духовне и телесне. Ред је да се и материјално среди, јер мандати и привилегије брзо пролазе. Нормално, све би било лакше и једноставније да стечајни поступак није обустављен. Да је доведен до краја. Тад би се из стечајне масе лако могло издвојити све што је интересантно и, по багателним ценама, откупити.

Постоје уигране шеме и шаблони како се то ради. И „нова“ власт је већ у неколико случајева показала да је вична и умешна у оваквим пословима. Овако, кад је стечајни поступак обустављен, много је теже, мада није неизводљиво. Мора се ићи „заобилазним“ путевима, али све се може, кад се хоће. А пошто је министар шеф свим судијама, онда се по систему „рука руку мије“ мора средити да се и закон, ако мора, мало заобиђе.

Тако судија Душан Марчићев доноси решење, бр. СТ 2963/96, којим, кршећи закон и погрешно примењујући одредбу Закона која се односи на принудно поравнање, стечај или ликвидацију, а никако на обуставу постука, предузећу одређује и вршиоца дужности директора и Управни одбор.

Наравно, на ова места се доводе „своји“ људи, који ће посао даље радити, она-

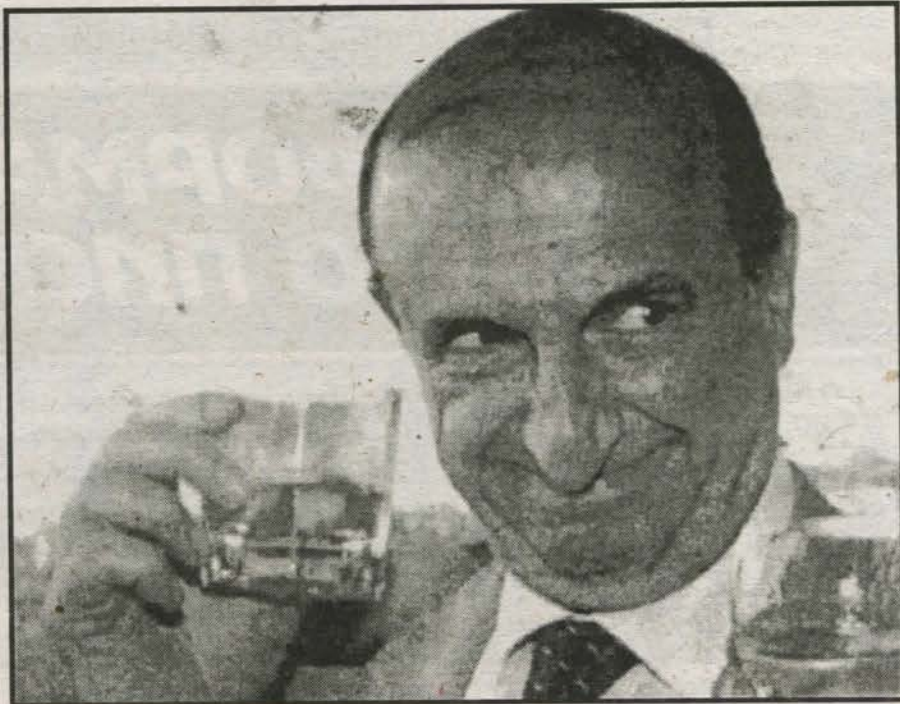

ко како је замишљено. Пошто је први део посла „успешно“ завршен, прешло се на другу фазу. Сада је требало створити утисак да предузеће није способно да се из кризе извуче и да је неопходно смањивати и број запослених и број објеката.

А да би се све увело у ваљану „обланду“, морала се извршити и консултација са синдикатом. Не Самосталним синдикатом, у који је учлањена већина запослених, већ синдикатом који ће аминовати одлуке „руководства“ и политичке олигархије са Владаном Батићем на челу.

У ту сврху је „консултован“ АСНС, јер се знало да ће колега министар Миловановић, колеги министру Батићу изаћи у сусрет. Тако се, уз благослов овог називи синдиката, руководство одлучује на неколико „пословних“ потеза. Процес враћања објеката, који су били у закупу, а самим тим и уништавања предузећа, почео је још, уз помоћ АСНС, стечајни управник Павловић. Он је вратио једанаест од осамнаест објеката, колико је планирао. Нови в.д. директор је наставио са убрзаним враћањем локала Општини и месним заједницама, иако су локали били профитабилни, уговори о закупу склопљени на више година, а закупнина плаћена унапред.

Тако, примера ради, директор враћа два локала на пијаци (бр. 1 и бр. 46), иако се зна да су само ове две продавнице остваривале промет од 40 одсто укупног промета предузећа. На име измишљеног дуга, где је обрачуната камата која је много већа од главнице, од предузећа се отима део стоваришта грађевинског материјала и преноси на јавно предузеће. Паралелно са овом акцијом

затварају се и локали који су власништво „Посавине“, а налазе се изван Обреновца. Тако су затворена два локала у Ваљевоу и један у Дебrcу. Непосредно после тога објављује се лицитација за продају пет објеката који су власништво предузећа, и то два у Ваљевоу, два на Убу и један у Дебrcу. Черупање, дакле, почиње.

Истовремено са овим отимачинама имовине, отказе добија 174 радника, и то тако што су на списку, који је истакнут на огласној табли, прочитали своја имена и упутство да се јаве у Општину по своје радне књижице. Наравно, сви отпуштени радници су чланови Самосталног синдиката, а пошто их у овом син-

дикату има више од 200, може се очекивати да се са отказима настави.

Посао су задржали само радници који су чланови Миловановићевог АСНС. Аферим, ага Батић је показао да су му радници и њихови интереси „прва“ брига. Остаје нам само да разјаснимо како ће се „приватизовати“ објекти за које је директно заинтересован „газда“ Обреновца и околине.

Досадашња „транспарентност“ приватизације у Србији је већ показала како се то ради. Уигране шеме, наравно, никад не треба мењати. Нема ни разлога ни потребе. Дају резултате, а све је њима предвиђено. Прво, ти објекти ће се приватизовати последњи, или бар међу последњима.

Друго, лицитација ће бити објављена у неком од листова који готово нико не чита. Почетна цена ће бити таква да се за те паре објекти не би могли ни окречити. Наравно, Батић се неће појавити на лицитацији. Нема потребе да се његово име уопште и помиње. Лицитираће неко кога он пошаље.

А кад се излицитира и кад се нови „власник“ укњижи, приступиће се другој фази, у којој ће Батић „откупити“ објекте, који су сад већ приватна својина и никог не занимају. Осим, наравно, „кушца“ и „продавца“. Тако ће бензинска пумпа и робна кућа, величине око 2.000 квадратних метара, лутати од кушца до кушца, док се коначно не скресе у Батићевим рукама.

А сваки становник Обреновца је спреман да ово потврди. Додуше, сви бојажљиво говоре, боје се и за егзистенцију и за живот, јер се већ зна да лоше прође свако ко му се замери. Тако ствари стоје у Батићевом пашалаку.

Момир Марковић

Трговинско предузеће „Посавина“ из Обреновца било је једно од најбољих и најорганизованијих предузећа из области трговине. Било је, док апетити појединих „фактора“ у Обреновцу нису порасли и док нису одлучили да га раскрчме. Онако „демократски“ и „транспарентно“. Сада се објекти убрзано продају, радници добијају отказе, а синдикатима се прети и батинама. Додуше, не свим синдикатима. Само Самосталном. АСНС и његови чланови ће вероватно и даље остати у објектима. Приватизованим, наравно. А кад ће и како најбоље објекте приватизовати највећи „приватизатори“ (читај највећи допови), остаје да се види. Неће се дуго чекати. Само да се нађе такав модел, да се „Власи не сете“. Уосталом, Обреновац већ бруји о томе ко је нови газда бензинске пумпе, робне куће и стоваришта. Ослушните и све ће вам бити јасно. Што би народ рекао: „Казаће вам се само“.

"ПЛАТФОРМА НИЈЕ СВЕТО ПИСМО"

После дужег времена, у уторак, 11. септембра, на дан светиоџ Јована, у Подгорици је одржан Врховни савеш одбране у пуном сасшаву. Присустшвовали су председник Савезне Републике Југославије, др Војислав Коштуница, председник Србије Милан Милутиновић, председник Црне Горе Мило Ђукановић, начелник генералштаба Вјеске Југославије Небојша Павковић, савезни премијер Драгиша Пешић и савезни министар одбране Слободан Крајовић

Оптерећени са обе стране унутрашњим политичким тензијама међу коалиционим партнерима, у вили „Горица“, у Подгорици, о будућности заједничке државе разговарали су, у четири ока, председник Југославије др Војислав Коштуница и председник Црне Горе Мило Ђукановић.

Обојицу државника „догађај века“, терористички напад на САД, затекао је док су утврђивали полазне основе решавања судбине нације. Под велом сурове манифестације почетка поларизације света која ће радикално утицати и на судбину југоисточног региона Европе), двојица председника покушала су, иза

затворених врата, да помире „различите“ полазне основе о форми државне архитектуре у којој ће, данас-сутра, живети Србија и Црна Гора.

Варијације на тему

Ставови југословенског председника, са којима се упутио ка престоници Црне Горе, јасни су: после дефинисања односа између „две федералне чланице“ и промене уставних оквира на савезном нивоу, расписале се избори који ће бити почетак „демократског и цивилизованог решавања спорних питања између Србије и Црне Горе“.

Позиције црногорског председника

су: две „независне, суверене, међусобно признате државе у савезу“. Две, дакле, не пуно различите пројекције разматрале су се иза затворених врата на црногорском терену. Сам ток разговора за сада ће остати у домену претпоставки, јер изјаве које су после разговора дали Коштуница и Ђукановић не дају ништа више од онога што смо иначе и сами знали. Међутим, треба нагласити да је била присутна осетна помирљивост у тоналитету двојице највиших државних функционера.

Тако је председник Црне Горе рекао: „Сагласни смо у оцени да односи између Србије и Црне Горе у овом тренутку

"ЋОРАВА БАКА"

Мило Ђукановић: Коштуница и ја у односу на ово питање имамо одређене разлике, он верује да је будућност Србије и Црне Горе у заједничкој држави, ја сам заговорник идеје да будућност односа треба да почива на обостраној независности и међународно-правном субјективитету, што не искључује могућност формирања савеза две међународно признате државе. Констатовали смо и да постоје две платформе за решавање тог питања.

нису на задовољавајућем нивоу, и да их треба унапређивати, као и да то треба радити по демократском сценарију и политичким путем... Коштуница и ја у односу на ово питање имамо одређене разлике, он верује да је будућност Србије и Црне Горе у заједничкој држави, ја сам заговорник идеје да будућност односа треба да почива на обостраној независности и међународно-правном субјективитету што не искључује могућност формирања савеза две међународно признате државе.

Констатовали смо да постоје и две платформе за решавање тог питања. Сложили смо се са тим да су та два документа добра основа на којој треба да почива наставак дијалога између Београда и Подгорице. Сматрам да треба наставити дијалог и међу релевантним политичким субјектима Црне Горе и Србије уз укључивање господина Коштунице".

"Држава не функционише на ваљан начин"

„Сам начин наизменичног држања Врховног савета одбране у Београду и Подгорици говори о залагању да се односи између Црне Горе и Србије унапреде. Било је више тема на дневном реду"... рекао је председник Југославије на заједничкој конференцији за новинаре, и наставио: „Има недостатака у држави у којој живимо и она не функционише на веран начин... Дијалог који би водио решењу односа (између Србије и Црне Горе, прим. ред.), треба да се води унутар обе федералне јединице.

Охрабрујућа је чињеница да је тај дијалог у Црној Гори започео. У међувремену, у Србији и СР Југославији дошло се до једне платформе иза које сада стоји и Влада Србије... али та платформа није нешто непроменљиво, није Свето писмо. Ја сам поборник мишљења да су предности заједништва - наша историја, савремени моменат, безбедносни разлози", рекао је Коштуница.

Дакле, више је него очигледно (бар на основу реченог) да је, упркос хистеричном набијеном медијском атмосфером, дошло до радикалних померања, односно приближавања политичких опонената првенствено на политичкој сцени Црне Горе. Видљиво је „споразумевање" ДПС и СНП по питању будућности Црне Горе, које ће, верујемо, бар у почетном мандатном периоду обележити неко из СНП (ако не и сам председник СНП-а).

С друге стране, јако је занимљива порука Мила Ђукановића да ће председник Југославије бити „неизбежан" посредник у разговорима „свих политичких чинилаца" како у Црној Гори, тако и у Србији, што, другим речима (бар званично), искључује разговоре којима неће присуствовати Коштуница.

На крају, без обзира на сам текст документа, како учесници овог разговора кажу две „платформе", чини се да ће се ипак део оквира будуће државе наћи у основама „савеза две државе", што пуно и не изненађује, уколико се присетимо изјаве српског премијера (у октобарским данима прошле године) да „Југославије више нема", с нагласком да у будуће треба размишљати о „савезу Србије и Црне Горе". Уосталом, неће проћи дуго (до пролећа 2002. године), а становници и Србије и Црне Горе имаће (сигурни смо) много јаснију слику „новог животног периода" који ће, сасвим је извесно, дати и одговоре на многа сада актуелна питања која су наметнуле крупне „афере" са обе стране.

Или ћемо бити сведоци „теледиригованог" медијског притиска (који је све само не истина) или ће многи функционери, до скоро „недодирљиви", одговарати нацији за криминал, па тако и злочине, које су (свентуално) починили? Видећемо.

Марина Рагуш

Др Војислав Коштуница: Било је више тема на дневном реду. Има недостатака у држави у којој живимо и она не функционише на ваљан начин. Разговарали смо и о односима Србије и Црне Горе. Дијалог који би водио решењу тих односа треба да се води унутар обе федералне јединице.

ПРИВРЕДНА ПОНОРНИЦА

Уништена привреда, обесправљени радници и приватизација по систему "отми шта можеш" приморава грађане Србије да изађу на улице и моткама разјуре онај исти башибозук, незналице и продане душе, које су прошле јесени, преварени силним обећањима, довели на власт. Сваки изгубљени дан значи истовремено и дан кад ће се нека фабрика уништити, кад ће неколико стотина или хиљада радника остати без хлеба и дан кад ће "сегединци" ставити у своје џепове или рачуне нове своте новца од провизије за фабрике, које су у међувремену поклонили Западу

„Живимо много горе него што смо живели и много, много горе него што смо очекивали“. Ове речи изговорили су представници и чланови Самосталног синдиката када су, четвртог септембра, организовали једносатни штрајк упозорења. Рачуна се да је овај штрајк подржало више од пет стотина хиљада радника широм Србије. Свака паметна влада би се дебело замислила над овом чињеницом и сваки премијер, који бар мало мисли, одмах би заказао седницу владе на којој би се донеле одлуке како санирати ситуацију. Ако би се ту додало још неколико стотина хиљада пољопривредника незадовољних политиком цена и деловањем државе у области агара, био би то разлог више да се хитно реагује.

Наравно, на седници владе би ресорни министри поднели оставке, а на њихова места би дошли људи који би имали снаге, знања и храбрости да се ухвате у кошпац и бар почну решавање проблема. Или би Влада изашла пред грађане и рекла да је неспособна да проблеме реши и своје место угушила, на изборима, неким другим умнијим и способнијим. Проблем се овако решава у другим земљама. Решио би се и код нас да је памети у главама властодржаца. А да је памети у тим главама, до проблема не би ни дошло.

Миленко Смиљанић, председник Самосталног синдиката, поводом штрајка упозорења изјавио је: "Данас нема ниједне групације радника којој је добро. Која може преживети. Високе цене елементарних људских потрепштина, ниске зараде, мањак послова, никаква, тачније врло црна перспектива. Радноправна заштита радника урађена на крајње безобразан, апсолутно неразуман начин. Синдикат мора да тражи начин да сачува привреду и државу од уништења, и власт под којом ће се живети боље".

Уосталом, ситуација у привреди, пољопривреди, здравству, школству и свим осталим сегментима отела се контроли и никаква шминкања је више не могу вратити у нормалу. „Млади, лепо метни и поштени“ дозовци на прошлим изборима су добили „бланко“ поверење грађана Србије да нагомилане проблеме реше, ситуацију санирају и покрену привредни замајац.

Чекали су грађани Србије првих сто дана (време које се иначе даје свим владама у свету) да се власт консолидује и уигра. Чекали су и других сто дана, рачунајући да су „ови“ наследили много више проблема него што владе у другим земљама наслеђују, па им самим тим треба више и времена. Чекали су и трећих сто дана, мада је нестрпљење бивало све веће, да се коначно привреда покрене са мртве тачке. Сада, када је Влада Србије добро загазила и у четвртих сто дана и кад је, коначно, почела да се меша у свој посао, грађани су видели да је и буквално „ђаво дошао по своје“.

У међувремену су трошкови живота скочили неколико пута. У међувремену се стандард грађана срзао до границе неподношљивости. У међувремену је две трећине нације почело да гладује. Буквално да гладује, јер се није имало куда више „затезати каиш“. У првих сто да-

на људи су се одрекли свега што би елементарно представљало луксуз. У других сто дана су се одрицали и неких својих потреба, које нису биле луксуз, али се могло преживети и без њих (гардероба, бензин, обућа, годишњи одмори, новине, књиге и сл.). У трећих сто дана су се већ одрицали и неких елементарних потреба (проредили су на јеловнику месо, млеко куповали само деца, искључили из кућног буџета воће), а плату растезали као ластичу, да би једва састављали крај са крајем. У последњих сто дана више не могу обезбедити ни елементарне животне потребе.

А да ствар буде још гора, грађани су тек сад, кад је „Застава“ уништена и покопана, а половина радника избачена на улице, схватили шта је право значење појма „тендерска приватизација“ и колико ће нас, и као народ и као државу, све то кошпати.

Такозвани „велики раскид“, како су властодршци крстили ово што нам сад раде, значи је истовремено и раскид са платама, раскид са обезбеђењем егзистенције, раскид са могућношћу да се породица прехрани, да се деца школују, да се болесни лече, раскид са свим што живот чини животом. Избезумљени радници „Заставе“ трчали су од огласне табле до огласне табле у кругу предузећа, страхујући да ће на некој од њих прочитати своје име. А кад би се нашли на списку, падали су у безнађе и очај. Радници других фабрика су тек тад схватили да је враг однео шалу и да се морају супротставити самовољи и бахатости оних које су довели на власт прошлог октобра. А довели су их заведени обећањима да ће бити боље, да ће ови донети благостање.

Сад кад су увидели грешку и превару, схватили су да морају у борбу за очување права на гођу егзистенцију. Први су кренули металци. Уосталом, и ови су прво почели од металског комплекса. И први је почео Самостални синдикат. А да су и остали синдикати мало боље организовани, да није ђепеначког понашања и расцепканости међу синдикалним вођама и да није директне потчињености појединих синдиката и појединих синдикалних лидера властодржачкој камарили, па да су сви кренули у заштиту права радника, до овакве ситуације не би ни дошло. Данас нам нација не би била на ивици беде и буквално гладна.

Досократија је у међувремену толико ојачала и толико се осилила да сматра да јој нико више ништа не може. Због тога се, у спровођењу својих замисли и својих планова (да ли баш својих или добијених од Запада) тако понаша.

Уосталом, њима је добро. Њихове шпате, привилегије и све друге прина-

Некад понос наше конфекције, предузеће „Рудник“, данас, после приватизације, пропада и, по налогу режима, претвара се у губиташа. Разним махинацијама нам онемогућавају рад, а неки челници наговарају раднике да њима продају деонице. Данас, само за годину дана, у фабрици која није знала шта је то нерентабилно пословање и пословање са губитком, нагомилан је губитак од 56 милиона, каже Јагода Томић, председник Самосталног синдиката фабрике.

длежности, које добијају и у земљи а и из иностранства, омогућавају им живот на високој ноzi. Погледајте ко од досманлија (укључујући и трећеразредне политичаре, попут Чедо Јовановића) вози кола лошија од аудија или ципа.

Колико се набилдованих креатура мува око сваког од њих. И запитајте се ко све то плаћа. Ми, грађани Србије, наравно. Од уста свих нас, од уста наше деце, од стандарда целокупне српске популације закидају, да би себи омогућили таква ниво стандарда.

А као што се види, нису их забринули ни штрајкови у школама ни једносатни штрајк упозорења од 4. септембра. Стиче се утисак да су, после овог штрајка упозорења, постали чак и бахатији и дрчнији.

И док нам државу, привреду, услове живота и право на рад, егзистенцију, па и право на живот достојан човека бацају под ноге, а историју морал и национални понос под гусенице НАТО тенкова који пролазе нашим путевима ка Македонији, док руше и продају будућност све што је знојем радника изграђено, себи зидају виле и летњиковце по Деди-

њу, Бановцима и другим, за њих погодним локацијама.

Почев од премијера па надаље. Свађа и сукоб, који тиња у ДОС-у, само је фингирана, гимнастичка фигура и борба за већи комад власти и привилегија. Синдикати, који се истински боре за права радника, мораће јаче и организованије да се супротставе привредној понорници, уништавању привреде, деградацији грађана Србије, и као радника и као људи.

Мораће, уколико се нешто не промени, а све су прилике да неће, већ ове јесени на улице, у циљу заштите права на рад и права на хлеб. И багерима, ако треба.

Уосталом, на багеру су дошли, помоћу багера могу и отићи. Уколико не дозволе расписивање избора већ ове јесени, на којима ће грађани Србије исправити грешку и отклонити заблуду у коју су доведени. Да отклоне последице предизборних лажи и обмана, а на чело државе доведу друге који мисле својомглавом, људе часне, честите, поштене непоткупљиве и патриотски профилисане. Српске радикале, рецимо.

Момир Марковић

ЦЕНЕ

Принудно клање недотовљене стоке по Србији представља велику штету за сточаре, али и за државу

ПОКОЉ У СТОЧАРСТВУ

Због тоталног незнања министра и лоповскошићарцијског односа целе Владе, обори и штале се по Србији убрзано празне. Покољ недотовљене стоке ће, уколико се хитно нешто не предузме, опустошити сточни фонд и Србе приморати на вишегодишњи пост. Хоће ли наша деца виршлу, цигерицу и месо гледати само на слици? Чији је интерес да Србија потпуно изгладни?

Кад се на челу државних ресора налазе људи стручни и способни, а изнад свега поштени, онда грана привреде, коју тај ресор покрива напредује, повећава приходе и производњу планира више година унапред. Кад држава, својим ауторитетом стане иза одређених пројеката, то значи да је спремна да обећања дата привредницима испуни.

Заузврат, држава добија, поред пореза и осталих дажбина и девизе, остварене извозом, уз могућност да за потребе грађана и привреде купи производе и сировине којих нема у палети производа њене привреде. Тако се ради и тако се радило свуда у свету. Кад у главама властодржаца има памети. И кад им прети нису легљиви.

Данас, после крављег лудила, болести која је опустошила европске стаје и фарме и тотално уништила њихов сточни фонд, могућности за извоз свих врста меса, поготову јунећег су неограничене. Прописи, које су њихове владе уводиле ради заштите домаћег сточарства су укинута и велико тржиште, гладно квалитетне робе, буквално је отворено. Ту шансу су могли искористити наши сточари. Могли, а да је било мало више памети а мало мање лажи и халапљивости, вероватно би и искористили.

Овако, сточари заведени лепим предизборним обећањима о премијама, везаним за аграр и сточарство, које ће држава дати одмах по предаји стоке, кренули са турнусима у шталама и оборима, који превазилазе њихове финансијске могућности. Кренули и у други турнус. Поново напунили штале товљеницима. Кренули и настрадали.

Очекујући премије за већ испоручено, уложили су и последњи динар у куповину нове стоке и нових количина хра-

не. Рачунали су да им штале и обори не зврје празни док премије не стигну. А тада ће купити остатак хране и турнус извести до краја. Рачунали и прерачунали се. Држава, иако је узела свој део, девизе које су од извоза стигле у земљу, није нашла за сходно да своју обавезу према произвођачима измири. Тако су прошли сви произвођачи који су веровали државном врху, министру за пољопривреду и свој оној булументи, која се око пољопривреде и пољопривредника мота. Сада су у ситуацији да немају више ни хране за товљенике а ни новаца да храну купе. Рачуни, испражњени куповином товљеника и почетних количина, зврје празни.

Заклали вола (сточарство) за кило меса

Из овог хорсокака у који је сточарство и месну индустрију довела Влада и

њен, вечито пијани министар пољопривреде, постоје само два излаза. Или да Влада измири своје обавезе према сточарима, што је реално и поштено, али мало вероватно, или да сточари прекину тов и недотовљену стоку предају кланицама, што је тотална катастрофа. Покушавали су сточари да проблем разреше и на други начин.

Обраћали су се Савезном министарству за финансије, са предлогом да се изврши пребијање, тако да се уместо исплате дела премија компензују порез, акциза и царине, њиховом извознику, спољнотрговинској фирми Центро агри, а да ово предузеће, на име премије, обезбеди произвођачима преко потребну сточну храну. Тако би се премостила ситуација, бар док држава не изнађе средства да дуг врати. Вредност компензације је петнаест пута мања од дуга који држава има према произвођачима.

Дуг државе износи 28,5 милиона дина-

**Наш сточни фонд су напада-
ле разне болести. И шап, и
слинавка, и бруцелоза, и
свињска куга, и црвени ве-
тар. Ниједна од ових опа-
ких болести није могла да
уништи сточарство и ис-
конску потребу да се сто-
ка гаји. Сада јој прете две
најопасније. Кравље луди-
ло и министар Веселинов.
За једну лек још није прона-
ђен, али за другу постоји. Лек се
зове избори.**

ра а компензацијом би се покрили тек 1.5 милиона динара. Али, на неплаћене порезе, акцизе и царине, држава зарачунава камате, а свој дуг ће одужити кад може. Некад, или никад. Пошто министар пољопривреде не види даље од носа, што се пољопривреде тиче и пошто се Влада Србије није ангажовала да ову „ситуацију“ премости, фарме, велики произвођач „Помекс“ из Велике Планае и њој сличне су, спасавајући свој капитал и своја предузећа, предали незрелу, недотовљену стоку кланичној индустрији.

То истовремено значи да следећег планираног извоза на јесен неће бити. Такође неће бити новог прилива, држави преко потребних девиза. То опет значи да се неће моћи куповати енергенти, сировине, лекови, што ће проузроковати застоје у неким другим гранама, или ће грађане приморати на смрзавање, болеснике оставити без лекова и тако редом до општег колапса целокупне др-

жаве. Тако је Влада Србије заклала бика за кило меса. Овако државну политику воде само они који, ама баш ништа не знају или намерно и циљно уништавају све пред собом.

Нека министар убудуће сам тови

У државама које воде паметни, трезни и поштени, посебна пажња се поклања управо производњи хране и произвођачима. Државе откупљују све тржне вишкове, макар их морале уништити или поклонити, како би сачувале своје произвођаче. Премије за млеко, месо, жито и остале производе су „Свето писмо“ и исплаћују се пре него што се плати и основна, уговорена цена.

Произвођачи су неприкосновени и штите се на све могуће начине. Нама остаје да се наши произвођачи сналазе како знају и умеју, али порез и остале

дажбине и глобе, које је држава зацрта-
ла, морају платити. Зато се већина сточа-
ра одлучила да у следеће товне турнусе
не улази. Ризична и некорисна производ-
ња, какву су пролетос почели, умало их
није довела до просјачког штата. Нека
министар засуче рукаве па нека уђе у
шталу или свињац. Да бар види колико
је тежак динар овако зарађен.

Овако нису прошли баш сви произво-
ђачи. Неки су се, мало ближи власти, и
окористили, тако да „Крмивопродукт“
и њему сличне фарме, неће осетити ове
недаће. Али, да би се пословало као што
послује ова „реномирана“ фирма, вла-
сник мора имати родбинске везе са не-
ким из самог врха власти. Мора се, у нај-
мању руку, бити нечији кум. Ако вам се
посрећи да сте кум премијера лично, па
макар се он звао и Зоран Ђинђић, онда је
ситуација максимално ружичаста. Мо-
же да нема ни за кога, за вас и вашу фар-
му мора бити. Кумство је то бре. Не ка-
же цабе народ: „Бог на небу, кум на зе-
мљи“.

Уосталом, захваљујући управо тој и
таквој кумовскодржавној политици, „Кр-
мивопродукт“ је добило скоро полови-
ну од „оне“ соје из донације. Оно јесте да
је соја била мало луда, луцкаста такоре-
ћи, али кум и није добио ту соју да њо-
ме храни своју стоку. Он је то добио да
преради у сточну храну па да је распе-
ода онима који нису награисали као ове
фарме које су поверовале Влади и ње-
ном министру, па почеле производњу
на лажним обећањима.

А као мали знак кумовске пажње, сад
се беле две нове куће у Београду. На Се-
њаку и у Бановцима. Да се кумчићи не
стискају у којекаким становима. Уоста-
лом, има се и може се. Је ли тако? Та-
ко је.

Момир Марковић

ЛЕКОВИТО ДА УМРЕШ

Лековима, које су нам послали као "хуманитарну помоћ", западни моћници покушавају да, уз помоћ "сегединске групе", доврше лековима, који делују тако да кад их једном попијете, престају све ваше патње и болови, до краја живота. Не зато што су "лекови" тако лековити, већ зато што вам крај живота долази одмах. Ко је дозволио тзв. хуманитарцима да изврше колективну еутаназiju над Србима?

Кад су, после избора, навалили да нас затрпавају разним донацијама у свим могућим облицима, просто смо се пренеразили. Стизало је ту и хране, и гардеробе, и лекова, и енергије, и хемије, ама баш свега и свачега. Замало да се Србија претвори у земљу Дембелију а ми, њени грађани, да полегамо на ливади и чекамо да нам почну падати „печене шеве“ са неба.

Многи су тада помислили да нас „ови“ и нису лагали у предизборној кампањи. Тек касније се испоставило да су пилићи (који су намењени нашој деци у обдаништима) покварени и пуни салмонеле, да је соја генетски манипулисана и да је тих 50.000 тона остатак од оне соје због које су полудела сва говеда у Европи. После се испоставило да је и гардероба покупљена са отпада и да ничему не вреди. Испоставило се, наравно, да су и лековима давно прошли рокови употребе и да њихово уништавање башчеловно кошта.

А пошто нисмо послушали народну мудрост, да „поклоњеном коњу“ мало погледамо у зубе, морали смо од своје сиротиње одвајати средства да би уништили „донације“, које су представљале отров. Додуше, нисмо баш све ни уништавали. Половина луде соје (око 25.000 тона) је, рецимо, захваљујући „кумовском клану“ завршила у сточној храни и већ је стока појела. Ускоро нам стиже и друга половина. И то ће се по истом принципу дистрибуирати и нахранити наша гладна говеда. После нам остаје да утврдимо последице.

А ако наше краве ни после овога не полуде, отварају нам се неслушене могућности за извоз живе стоке, која је отпорна и на кравље лудило.

Што се донације у енергији тиче, после се испоставило да је то стварно била квалитетна донација, али не за грађане Србије већ за „младу досовску демократију“, да би ови стали на ноге, мало се читавили и покрпили личне и груп-

не трошкове. Са хемијском донацијом је посебан случај. Колико смо само морали разних хемијских препарата уништити, и за то платити, сам Бог зна. Нико од грађана Србије не зна, нити ће икада сазнати. Та информација је прешла у домен државне тајне. Уосталом, и ми морамо имати неку државну тајну, јер су Бинђић и његови „млади лавови“ све што је представљало тајну већ доставили својим газдама.

А да баш ништа не остане тајна, побринуле су се и саме газде. У сваком министарству седе неки људи и неке времешне госпође, које нико жив не познаје и претурају сваки папирић. Говоре енглески и гомиле папира провлаче кроз фотокопир апарате. Али, то није тема овог текста. О томе ће се писати неки други новински чланци и неки други тек-

**КО
ЈЕ У СРБИЈИ
ОДГОВОРАН
ЗА НЕСТАШИЦУ ЛЕКОВА**

стови. Оптужнице за велеиздају рецимо, кад ови сиђу са власти и буду доступни органима гоњења. Тема овог текста су лекови и проблеми нашег хронично болесног здравства. И донације везане за ову област.

Кад су наши „врли“ стручњаци одвојили лекове којима још није истекао рок употребе и послали их у апотеке, ситуација на тржишту лекова се за кратко смирила. За кратко, јер је убрзо после доласка „лековитих“ донација, прво у Немачкој, а после, широм света пукла афера око штетности појединих лекова.

Штетности са смртним исходом. Одмах по објављивању ове вести, појавило се и реаковање наших стручњака да ти лекови нису ни долазили у Србију, тако да не морамо ништа да бринемо. После је утврђено да разлога за бригу ипак има и да су разлози попрлични. Са осталим лековима стигао је и лек који се користи у лечењу холестерола, који, под именом „Липобај“, производи немачка фирма Бајер*. Апотеке су добиле одређене количине овог медикамента и вероватно је један део продат грађанима Србије. Овај лек је, како се касније испоставило, кривац за смрт најмање 52 особе у Европи.

Најмање толико, јер су само ови случајеви пријављени и евидентирани. Колико је стварно живота однео овај отров, никад се не може утврдити, из простог разлога што је он често даван у комбинацији са другим лековима и што се смрт неких пацијената није ни везивала за употребу овог лека.

И како то на Западу бива, забрани овог лека су се највише порадовале конкурентске фармацеутске куће. Додуше закратко, јер је непосредно по откривању ове афере пукла и друга, глобална, јер је утврђено да су сви лекови из ове палете смртоносни.

Тако је откривено да је само у САД, од овог и њему сличних лекова, умрло 358 људи. Тако је стигла светска забрана за коришћење липобаја, бајкола, липитора, лескола, мевакора, цокора и правахола и свих других истог својства. Овде се ради о истом леку само другог произвођача. Ови „лекови“ стварно смањују ниво холестерола у крви, али истовремено уништавају мишићна ткива, блокирају рад бубрега и изазивају рабдомиолизу, болест од које су, како је анализом утврђено, умрли сви пацијенти.

Дакле, јесте да људи умиру, али бар немају холестерол. Колико је болесника у Србији користило овај лек, вероватно никад нећемо сазнати. Разлози за смртне исходе ће се тражити на другој страни. Углавном, „донација“ коју нам је Запад послао кроз овај и њему сличне лекове, многе Србе ослободила је болова. Свих болова и за сва времена. А да ли ће неко из Владе, Министарства здравља или болница где су лекови коришћени, бар поцрвенети, остаје да се види.

Бајер је за сада једина фабрика која је овај медикамент повукла из продаје. Остали произвођачи и даље преговарају, анализирају, утврђују и одуговлаче. Разлог је веома једноставан. У бранши која се бави производњом медикамента окрећу се енормне суме новца, а око новца се увек формирају лобији, који готово увек послују на граници криминала. Сећате се неких четири јединица која је Панић требао да донесе у Галенику, као свој улог у капиталу. Од тога није било ништа, јер се утврдило да ниједно од тих јединица није лековито, а за два се од тих јединица да су штетни по људско здравље.

Питање је колико је људи вијагра, која је требало да реши проблеме средовечних мушкараца, уместо на „седмо небо“ послала у крематоријуме или под земљу. Сада ће читави адвокатски тимови Бајера и свих других фармацеутских кућа водити маратонске спорове на којима ће доказивати да њихови лекови нису били смртоносни.

Спорови ће се отезати годинама, на гробовима оних који су лекове користили ће израсти трава, фамилије ће их ожалити и живот ће се полако вратити у нормалу. До неке нове афере, до неке нове масовне еутаназije. И опет Јово наново. А и ови који су Запад и западне донације величали, и они који су до-

нације дали, бусаће се у груди и говорити како су нас помогли кад нам је било најтеже. И ту је главна формула за објашњење. Нама је то најтеже и почело оног тренутка кад су „они“ одлучили да нам помажу да решимо наше политичке, економске и националне проблеме.

Њихове санкције, њихова брига за наша „људска права, њихови Панићи, њихови Ђинђићи и сви остали њихови Динкићи и Лабуси довели су нас овде где се сад налазимо. И превентивно њихови интереси. Угроженост њихових националних интереса на нашим националним просторима је покретачка полуга свега. А може се завршити само на два начина. Први, да у циљу очувања њихових националних интереса ови простори не буду више ни наши ни национални, тачније да нас више овде не буде. Бар не као организоване нације и државе.

Једино нас могу толерисати на овим просторима као робове. Додуше модерне, без јарма и купопродаје на вашарима, али ипак робове. Као јефтину радну снагу без осећања националне свести, без сећања и осећања. И да нас лече липобајем и сличним „лековима“, док нас тотално не излече. Кад им више на будемо требали на овим просторима, тачније кад им буде потребан само празан простор.

Други начин је да прво скинемо ове стенице и остале крвопије које су нам натоварили на врат, да прекинемо процес поробљавања и уништавања српства, да зауставимо ерозију морала, стандарда и свих вредности и да се окренемо оном другом, праведнијем, честитијем и бољем делу планете. Време у коме морамо одлучити како ћемо и да ли ћемо уопште живети ми, и како ће нам и да ли ће нам уопште живети потомци, полако нам истиче.

Момир Марковић

НАСУКАНО БРОДОГРАДИЛИШТЕ

Да ли ће, пошто кум никад није био "дугме", и овога пута Србија и њена привреда плаћати поклоне којима се кумови чашћавају? Како је премијер Србије, Зоран Ђинђић, преко својих послушника, куму Милану Беку поклањао бродоградилниште? Улога Влаховића у ујдурми око "приватизације" бродоградилништа. Да ли је кумство ове двојице стварно, или само мафијашко? Шта преостаје синдикатима и радницима бродоградилништа?

Кад су ови, који сада дрмају Србијом, још били курсисти и полазници течајева Сорошевог „свеучилишта“, и присуствовали „тематским“ конференцијама, организованим у њихову част, за употпуњавање њиховог знања, и они сами нису веровали, кад им је говорено да ће једног дана владати Србијом и моћи да се према материјалним добрима понашају као према својој имовини.

Пошто су курсеве успешно завршили и пошто су им поделили „дипломе“, дошло је време да се „научено“ примени у пракси. У ту сврху су свим курсистима подељене, у виду награда за „одличан успех и примерно владање“, поприличне своте новца, да се не злоупате, док се не заврши и „практичан“ део обуке. Непосредно по њиховом коначном доласку у Србију, учитељи су им организовали и припремили и ону елементарну непогоду, прошлог септембра, да би их довели у „ситуацију“ због које су их и обучавали и издржавали све оно време.

Самостални синдикат бродоградилништа "Београд" издао је црну књигу под насловом "Бродоградилниште Београд у раљама европских југоновокомпонованих бизнисмена господe Милана Бека и Вука Хамовића", у којој је, на више од 170 страна, објавио комплетну документацију како је ово бродоградилниште уништавано. Уместо да се позабаве прљавиштинама, да изведу ствари на чистину и да разјуре глодаре који су се окупили око бродоградилништа, Министарство и Влада дају "зелено светло" да се уведе стечај у хале овог некад најбољег и најопремљенијег гиганта из области бродоградње у Европи. Радници бродоградилништа, и не само они, питају се вкуд плови овај бродг, мислећи на брод којим управља премијер Ђинђић, кум Милана Бека.

Полазници Сорошевог свеучилишта су показали и својим менторима и свима нама да су тамо били марљиви слушачи и да су градиво савладали баш онако како пише у уџбеницима. Школски, што би се рекло. Без одступања од шаблона и шема. Задовољни успесима својих пулена и њиховим деловањем на терену, ментори су се само смешкали и честитали једни другима. Мало збуњени лакоћом победе, поједини из групе се нису баш најбоље сналазили на „сувом“, кад их је поплава избацила, тако да су у подели и отимачини полуца, којим се управља земљом, остајали кратких рукава.

Али, те „дочетничке“ грешке су правили само појединци. Већина се изузетно добро снашла у тој гунгули и заузела најбоље „стартне позиције“.

Пошто су, и поред свих подметања и кочница, радници бродоградилшта успели да за шведског бродовласника Петера Скансеа изграде брод "Стела Карибик", носивости 6.000 тона (највећи брод који је ово бродоградилште изградило), што би, кад власник изврши уплату по преузимању брода, омогућило радницима да реше све проблеме и извуку бродоградилште из кризе, директор бродоградилшта Вељко Шкорић и његов шурак, Вук Хамовић су, разним подметањима, задржали брод неколико месеци на везу у Кладову. У међувремену су од бродовласника тражили "малу доплату" у ситним апоенима, или жирално на приватне рачуне у Луксембургу. Кад је ствар "проваљена", директор Вељко Шкорић је поднео оставку. Тих неколико месеци задржавања брода, задало је смртни ударац бродоградилшту. Неизбежни Милан Беко је, као координатор Труст банке и истовремено функционер владе, само запржио ову чорбу, коју су сви заједно закували.

А док су се грађани Србије снашли и видели шта их је задесило, почело је черупање и отимачина. Наравно да су ментори испланирали да најпрофитабилнији и стратешки најважнији делови остану изван домета чељусти и шапа. Не због тога да би остали српском народу, грађанима Србије и радницима који су фабрике градили, већ да се и ментори обеште-те.

Морало се то оставити, да би се покрила „школарина“ и остали трошкови из припремног периода. То се није смело дирати. Уосталом, чопор полазника је био тако и дресиран да најбоље комаде српске привреде остави газдама, да газде „изваде штету“. Ту се, пре свега, подразумевала војна индустрија, стратешка производња и локације и инсталације интересантне са војног аспекта. Све остало се могло раскупусати. И куристи су се дали на посао.

Истина, било је ту мало и кошкана и гложења и лајања и олажавања, баш као и у сваком чопору. Морало се знати ко је највећи, најјачи и ко је вођа крда. Њему припадају најбољи делови. Осталима према снази и позицијама које заузимају у хијерархијској лествици чопора.

Стицање на стечају

Шема за „транспарентну“ тендерску приватизацију, како су иначе назвали ово комадање, узурпацију и отимачину, врло је једноставна. Прво се припреме папири о неликвидности, непрофитабилности и губицима одређене фирме, затим се покрене стечајни поступак и у том периоду се све урнисе и очерупа. Потом се врши процена капитала, при чему проценитељи максимално обезвреде предузеће и сведу вредност на минорне категорије. Тад ступају на сцену „стечајни управници“ и стечајна судска већа, састављена, наравно, од људи оданих режиму и блиских са евентуалним купцима. Предузеће се „истендерише“ за мале паре, уз посебно повољне услове и будући власници се укњиже, често пре

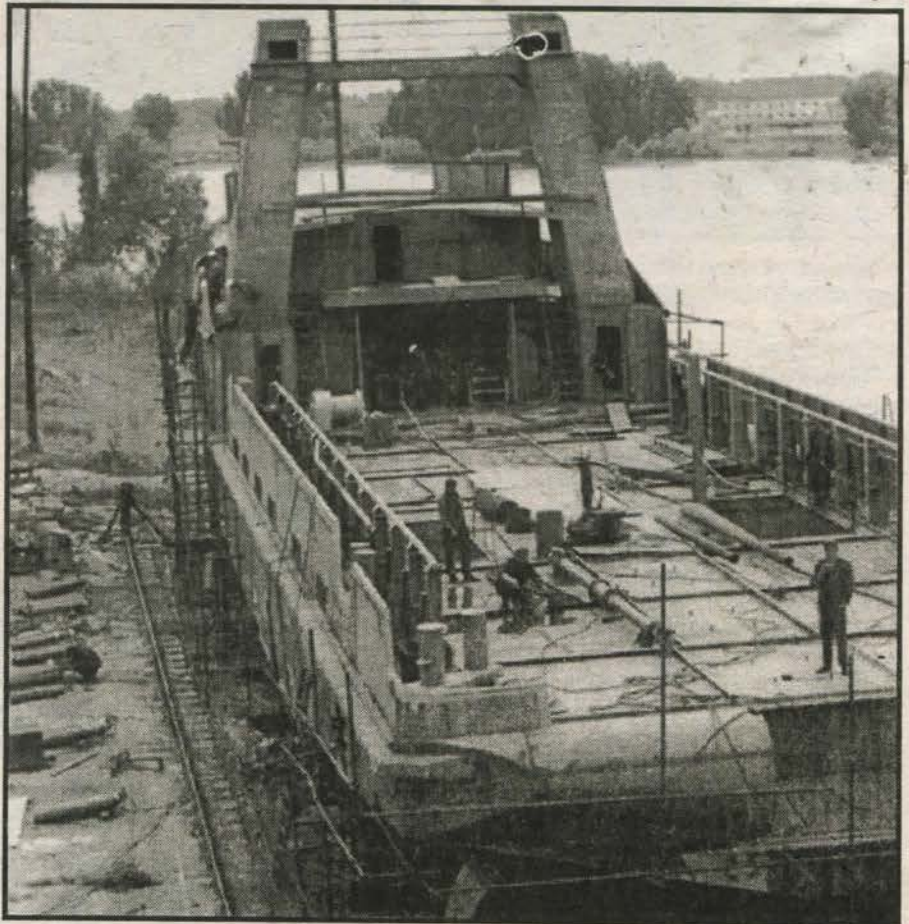
него што уплате иједан динар за предузеће. Радници се (бар добар део њих) упућују на биро рада и огромно богатство се за багателу стекне у власништво.

Да не би било баш све тако „транспарентно“, директни купци нису премијер, председници, министри, заменици и помоћници. Директан купац је увек неко из „фамилије“, а главни „босови“ се нигде не помињу. Они ће касније, кад се прашина слегне, „откупити“ (читај добити) контролни пакет акција.

Кум, на пример. А кум никад није био дугме. Што би био и сада, кад се могу омастити бркови. Кумовски. Уосталом, нема човек хиљаду кумова. Ни кумови немају хиљаду пријатеља. Пословних,

разуме се. А и нису се сви баш доказали у „булдожер револуцији“. Зато се помаже онима који јесу. Кум Милан Беко. реџимо. Јесте био социјалистички министар. Јесте, додуше, нешто муљао око фирме „Далија“, кад је хтео да је приватизује (читај украде) и око „Заставе“, али га др Војислав Шешељ, потпредседник Владе и његови министри спречише да посао заврши. А здушно је помагао, бар финансијски, што, признаћете, није мало.

Сад му треба вратити „ударје“ за дарове младој револуцији. И не треба куму Беку и пајдашу му Вуку Хамовићу, иначе власницима, односно акционарима „Труст банке“ завршавати цео посао. Тре-

ба само припомоћи да се он приведе крају, али тако да личи на спасавање предузећа и на улагање „изузетних“ напора да се друштвена имовина сачува од развлачења и пљачке, па ће и радници бродоградилшта (они лојални, који остану да раде) бити презадовољни и срећни. Они други ће ионако добити откузе и кога брига за њихове ставове и мишљења. И за њихова права, стечена радом и имовину коју су стварали деценијама.

Бродоградилшту и запосленима у њему је била намењена судбина Заставе, судбина металског комплекса, судбина целокупне српске привреде. Намењена им је судбина тзв. „тендерске трансформације“, по рецепту Ђинђић-Влаховић, што би, кад се преведе на народни језик значило: „Што ваља, а може се покрасти, укради, што се може продати за багателу (уз голема провизије) продати, што се мора поделити „булдожер револуционарима“ поделити, остало пустити да пропадне“, те тако отворити простор и тржиште западним пријатељима да и они имају где продавати робу, коју

Само бродоградилште „Београд“ има инсталисане капацитете и стручну, квалитетну и квалификовану радну снагу са једне, и велико интересовање поручилаца (што значи обављених озбиљних разговора, потписаних преуговора и уговора), са друге стране да има будућност и перспективу. Бар је имало док се нису у послове „инфилтрирали“ пацови и пацовске институције (Труст банка и њој слични „комитенти“).

Годишњи приход које је ово предузеће могло да остварује, бар је остваривало док се нису „ови“ умешали, прелазно је 100.000.000 марака. Чист добитак од обављеног посла је износио до 20.000.000 марака, а бруто зарада запослених је могла прелазити и 1.000 марака. Уосталом, бумбари и трутови се увек окупљају искључиво око медоносних кошница.

А како је све почело

Да би ситуација била потпуно јасна или „транспарентна“, што би рекли ови, требало би мало разјаснити неке претходне везе и „дословне“ подухвате главних

сније код ове фирме држала и друга средства и плаћала енормно високу провизију (чак 6 одсто, иако се ова провизија у свету мери промилима). Рачун фирме АЕМА је касније, због санкција, испражњен и средства су пренета на рачун фирме ЕПЛ са Девичанских острва.

Вук Хамовић и остали играчи овог кола су наставили „сарадњу“ и даље, с обзиром на чињеницу да је он власник и једне и друге фирме. Тако се стигао капитал и усавршавало „знање“ за све даље акције. Пошто је и Труст банка власништво поменутог господина Хамовића, затим Милана Бека (тачније његовог предузећа „Дибек“) и још неких, кренуло се на „капитализацију“ капитала, који је већ стечен.

Бродоградилште, као предузеће са спорим обртом капитала и вишемесечним периодом од почетка до завршетка производног циклуса с једне, и сталном потребом за обртним средствима, са друге стране, уз позамашну добит и заруду кад се посао оконча, као створено је за овакве „захвате“.

А да би се ствари довеле до краја, без могућности да неко „поқвари“ посао, мора се стрпљиво и дуго припремати. Ови су га баш припремали. Још у доба Слободанове владавине. Прво се бродоградилшту, вечно гладним за обртним капиталом, понуди „мајка Тереза“ у лику и облику Труст банке, која је спремна да, из „љубави према бродоградњи и бризи за нашу привреду“, обезбеди обртни капитал, наравно као кредит. Људи, који су пре тога изабрани у Управни одбор и на руководећа места, ту понуду оберучке прихватају без обзира на услове кредитирања (обрачун камате, курс и сл.).

Затим се, у циљу избегавања одговорности, укључује кадровски рингишпил, тако да се председници Управног одбора и директори мењају, како би се трговци максимално замаскирали. Тек после неколико кадровских кругова, приступа се „утврђивању стварне вредности“ капитала бродоградилшта кроз „процену капитала ДП бродоградилшта Београд“.

Мирођија звапа Влаховић

Е, овде се отвара простор за деловање једног од „експерата“ који ће касније, у Влади премијера Жиреса Ђинђића, бити промовисан у министра за упропаштавање привреде и друге прљаве работе, Александра Влаховића. Наречени „експерт“ се већ прославио по „процелитељској“ способности и захваљујући њему многе фирме су завијене у црно.

Као директор пројекта, он са својом екипом успева да, у релативно кратком периоду, „процени“ вредност друштвеног капитала бродоградилшта на износ од 19.801.800 америчких долара. На непуних двадесет милиона долара „процењена“ је имовина бродоградилшта које има само плац величине 24 хектара

производе у својим матичним фабрикама. Тако се и њима враћа дуг за финансијску и осталу помоћ, коју су несребично пружали „оног“ октобра.

Бродоградилште је и иначе, као производно предузеће, за ове работе једно од најпогоднијих у привреди. Прво, бродоградилште није пекара, која избаца на тржиште производ за три четири сата. За финализацију производа овакве гране привреде потребно је годину и више дана. Друго, ниједно бродоградилште у свету нема толико властитог капитала да може само финансирати производњу од почетка до краја.

Свуда у свету кредитним линијама, овакве пројекте прате врло ликвидне, врло способне, и посебно врло поштене банке. Кад се брод заврши, преда наручиоцу и наплати, увек остане, после одбијања трошкова градње, довољно профита да се намире сви учесници у производном ланцу, и предузеће и кооперанти и банке.

актера и власника Труст банке, садашњих акционара бродоградилшта. „Во времена оно“ кад је Србија већ грцала под санкцијама, пословање са иностранством је било омогућено само једном броју приватних предузећа, која су имала седишта у иностранству. Тако се често „гледало кроз прсте“ и појединцима из Србије, који су, ту и тамо, по нешто и „шпринули“ од колача.

Извесни Вук Хамовић, власник фирме „Мали колектив“, а иначе власник још и фирме АЕМА из Лондона и ЕПЛ са Девичанских острва, као један од најпогоднијих „извршилаца“ склапа посао са ЈИК банком за изградњу пословне зграде у Кнез Михајловој улици. Цена, коју је ова инвестиција достигла је била 7.000 марака по квадрату. Тако „Мали колектив“ инкасира 1998. и 1999. године око 17.000.000 марака. Паре се одмах пребацују на небанкарски рачун фирме АЕМА Лондон, а ЈИК банка ово покрива фиктивним фактурама. ЈИК банка је ка-

и које је једно од најопремљенијих бродоградилница у овом делу Европе.

Поређења ради, само шловна дизалица од 500 тона вреди више од 20.000.000 марака. Архива са пројектима, који су плод сопствених конструкторских бироа, такође је сегмент од непроцењиве вредности. Бродоградилнице оспособљено и опремљено да производи комплетну „гаму“ речних, морских и речно-морских бродова, са комплетном пратећом структуром, са линијама за производњу шавних цеви пречника 5001.500 милиметара, иначе врло тражених и на нашем и светском тржишту, за производњу челичних конструкција, такође веома тражених на тржишту вреди, по процени Александра Влаховића, као директора пројекта, двадесет милиона долара. А да би се дошло до ове, небулоне рачунице, дотични Влаховић и његов „стручни тим“ су правили читаве математичкостатистичке вратоломије. И свака им част. Оправдали су поверење.

Следећа фаза у овој плчакашкоотимачкој радњи била је додела кредита Труст банке под изузетно неповољним условима, уз камату какву нису зарачунавали ни најгори зеленаши. Уз то се и девизни кредит обрачунавао по тржишном курсу а девизе, које је банка узимала од бродоградилница су обрачунаване по званичном, који је и неколико пута мањи. Овакав вид „кредитирања“ довео је бродоградилнице баш тамо где су „ови“ и желели. У вештачки дуг из кога се није могло ишчупати. У међувремену се филигрански флете игра, тако да се

„дугови“ бродоградилница сале из једног у друго предузеће (а они су власници и једног и другог) да би се створио привид о што више дужника. Примера ради: Труст банка узима кредит од Еуро трејд холдинга (Вук Хамовић власник оба предузећа) уз велику камату, па му затим на име отплате преноси дуговање бродоградилница. Затим ће ово предузеће „продати“ дуговање Дибеку, а Дибек продати Труст банци. И тако у неколико кругова, док се „услови“ не стекну.

После ове вртешке, наступа време да се дуг са каматом претвори у оснивачки улог. А да би кум Милан Беко избегао да му се име отворено помиње, а да би при том сачувао учешће у подели „колача“, он преноси своја права на Труст банку (чији је један од власника), а затим и власништво у овој банци на Вука Хамовића.

И, наравно, у свим обрачунама и обрачунавањима ће се наћи име Александра Влаховића. Додуше, некад као директора пројекта и радника Економског института, некад као сувласника агенције Делoit & Туш, али увек као главног рачунице, или „транспарентније“ речено главног гробара овог бродоградилница.

Да би читаоцима упростили ову рачунску гимнастику, послужимо се најпростијим примером. Позајмите динар да купите цреп за кућу, под условима да већ сутра вратите два. Пошто не можете вратити, комшија постаје власник и црепа који сте купили и куће коју сте покрили. Тако је бродоградилнице, у коме су ови

„лацови“ имали свега неколико процената, разним „пребијањима дугова“, претварањем „дугова“ у оснивачки капитал и „докапитализацијама“ успели да врло брзо дођу до удела од преко 41 одсто и убрзо после преузели контролни пакет акција. Наравно, ни ова гимнастика није могла проћи без мирођије зване Александар Влаховић.

Уосталом, ово је само један од „успешно обављених“ послова, који га је препоручио за место министра у Влади. И пошто је бродоградилнице доведено до амбиса, даље је све било једноставно. Отвара се 12. 3. 2001. стечајни поступак, а Труст банка, сада као представник поверилаца, захтева да се из стечајне масе намире дуговања. И тако је бродоградилнице Београд, пошто је систематски оглодано, потонуло.

Па, ипак, радницима бродоградилница, синдикату и српској јавности ова држава и ова влада дугују неколико одговора на елементарна питања. Она гласе:

1. како је могуће да Труст банка претвори своја, иначе сумњива, потраживања у улог, без претходног испитивања правне основаности потраживања.

2. како је и по којим каматним стопама зарачунавана камата за узете кредитне од Труст банке,

3. где су и за шта трошена средства, која су узимана као кредит и задуживала бродоградилнице.

4. по којим су курсевима куповане и продаване девизе, којим се после задуживало бродоградилнице.

5. зашто се радило по тзв. терминској продаји девиза и по којим каматним стопама је прерачунао динарски дуг настао из ове трансакције.

6. зашто Привредни суд у Београду није узео у обзир оспоравање уписа, по коме су Труст банка и њени комитенти постали улагачи и у основном капиталу бродоградилница по овом основу учествују са 41,38 одсто (спор по овом оспоравању се води код Вишег привредног суда).

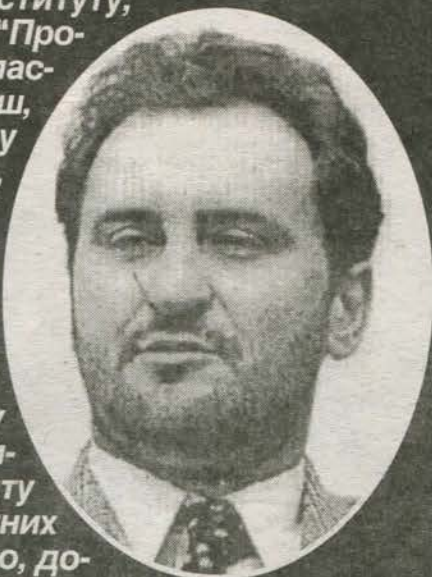
7. зашто Привредни суд у Београду благонаклоно гледа на имовинско уништавање бродоградилница Београд.

8. хоће ли министар Александар Влаховић бар поцрвенети (ако му нико ништа не може, јер је власт) због потцењивања имовине бродоградилница, прецењивања новчаних улога Труст банке и њених комитената, инфлаторних (уместо ревалоризационих) обрачуна и рачунања званичних курсева, кад су у питању девизе бродоградилница и тржишних, кад су у питању паре Труст банке.

И, на крају, остаје само још једно питање. Питање свих питања је хоће ли целокупна привреда Србије доживети судбину бродоградилница, Галенике, Балканије, Заставе и других, над којима је већ извршена еутаназиа. И хоће ли грађани Србије коначно рећи **доста бр!**

Момир Марковић

Користећи се економскоматематичким егзибицијама, Александар Влаховић, једном као саветник у Економском институту, други пут као директор "Пројекта", трећи пут као власник агенције Дилоит & Туш, и на крају као министар у влади Зорана Ђинђића, успео је да за Зорановог кума Милана Бека, кумовог пријатеља и блиског сарадника Вука Хамовића, његовог шурака Вељка Шкорића и њихову ближу и даљу родбину обезбеди "пораст власништва" у бродоградилници од 4 одсто до невероватних 42 одсто. Шта је, и колико, добио заузврат (наравно као знак "мале пажње") овај врли математичар, радници бродоградилница вероватно никад неће сазнати.

ЧИЗМОМ У ГЛАВУ

Властодршци са мало (или нимало) памети у глави и много новаца у џеповима (добијеним за "заслуге") дозволили да НАТО армада прође кроз Србију. Тако су под точкове и гусенице америчких, немачких и других тенкова и транспортера бацили државност, суверенитет и територијални интегритет Србије и свели је на ниво пусте земље и окупирани простор. Чије ће гробове и чију крв газити непријатељски тенкови, кад буду шпартали Србијом? Ко нам то, и с којим правом, блати историју и сећања? Ко то нацију у држави, без испалењеног метка, уводи у вишедеценијско ропство?

Чудни су путеви господњи. И чудне су људске судбине. А чудне су и судбине држава и нација. Па ипак, Господ је одредио само кроки, само основне правце развоја и правила понашања, и само се то може сматрати судбином. Све остало што се са нама, у нама и око нас дешава само су резултати деловања нас самих.

Ту се на Бога, на судбину и на деловање сила изван наших моћи не можемо вадити. И ово правило важи за све, без изузетака, од појединца па до државе као највишег нивоа организованости друштва. Само од једног потеза и једне одлуке често нам зависи вишедеценијска судбина. И управо зато се, по правилу, за оне који ће руководити државом, бирају најбољи, најумнији, најмудрији и

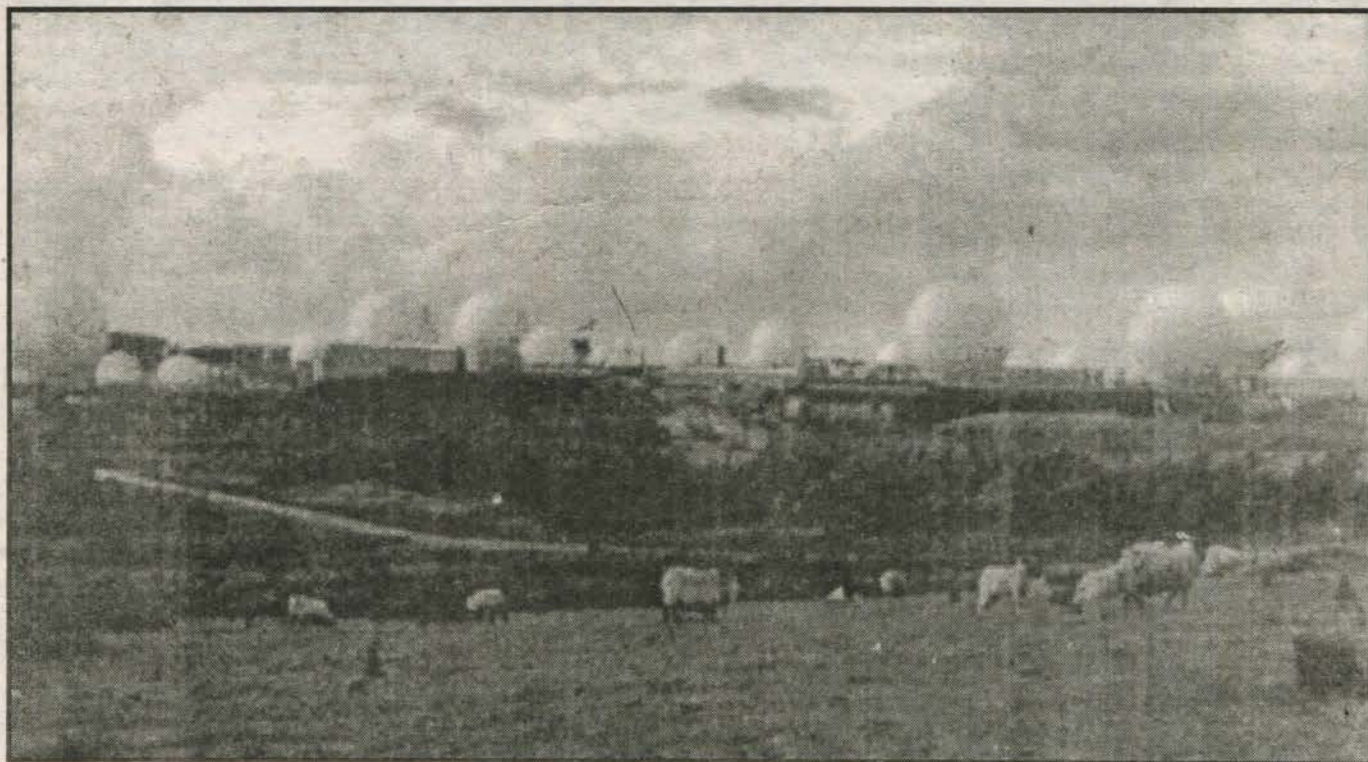
изнад свега, најпоштенији. По правилу, мада се понекад деси да, заведени лепим причама, изаберемо неког за кога тек касније утврдимо да је неспособан, грамзив, лопов, лажов и преварант.

Такви се препознају чим повуку прве глупе, штетне и неочекиване политичке потезе. И онда се траже нови избори и такви се смењују, а на њихова места долазе неки други, способнији и поштенији. На прошлим изборима, грађани Србије су изабрали оне који су обећавали извлачење из беде у коју је држава запала и довођење Срба и Србије у земљу благостања и богатства. Земљу Дембелу, такорећи.

А за ово време, откад су нам засели на грбачу, направили су толико пропуста и промашаја, колико нису направи-

ли сви властодршци заједно од „оног“ рата наовамо. Укључујући и самодржачку владавину Броза. Последњи у низу невероватно глупих и изузетно штетних потеза које је ова досовска влада новукла, јесте „дозвола“, како они кажу, трупама НАТО-а да са техником и наоружањем прођу преко наше територије. Вест да смо „изашли у сусрет пријатељској армади“ тиме што смо дозволили пролазак и коришћење наших путева, објављена је 27. августа, на једној од последњих страна, одмах после извештаја о водостању и временској прогнози.

Средства јавног информисања су, по налогу српских властодржаца, толико маргинализовала овај догађај, да се о њему у Србији и не разговара. Осим, наравно, међу онима чији су очеви и де-

дови крвавили гаће и сејали кости по беспућима, чувајући и државу и образ себи и поколењима која долазе.

А само у овом веку смо морали три пута да вадимо униформе из ормара и сандука, да подмазујемо пушке и бранимо кућне прагове. Наравно, не сви, већ они патриотски свесни, традиционално поносни на име и порекло и, изнад свега, спремни да грудима бране слободу, правду и част породице и нације.

Они други, чији потомци данас владају државом су и тада потезали питање сврсисходности одбране. Они су и тада и сада продавали „веру за вечеру“.

Одмах по објављивању ове „вести“, на сцену ступају политкомесари ДОС-а, инструисани скрибомани, са добијеним домаћим задатком да разним, полуписменим писанијама предупреду евентуална питања Влади. Потписаше се као извесни Слободац Митровић и извесни Драган Ђурић, и у дијареичним жврљотинама, „анализираше“ историју и последице. Да се човеку згаде новине за сва времена. Помину ова убојита пера ДОС-а и наше прво историјско не 1914. године, и оно друго из 1941. и ово последње из 1999. све у жељи да нам докажу да смо увек грешили и те грешке плаћали огромним жртвама.

Док читате ове њихове жврљотине падне вам на памет неколико ствари. Прво вас писци асоцирају на кишну глисту и пужа голаћа. Толико бескичмењаштва, лјигавости и баљезгарија извире из сваког њиховог* слова, из сваке речи и реченице.

Те како смо узалуд пинули и освајали слободу за друге, те како смо српске просторе празнили, те како су друге нације напредовале а ми назадовали и тако даље. А као закључак њихове приче долази „конструкција“ да би нас, да се нисмо лаћали пушака у ова три случаја, било преко сто милиона. Овако искривљену историјску слику тешко да би могао и најнеписменији и најнеобразованији читалац да прогута. Чак и онај Србин,

који не зна да чита, зна да слуша кад му други читају. И зна да разуме. Историју и ноторне историјске чињенице поготову.

Свако зна да смо у сва три рата увучени, да смо увек били нападнути и да смо се увек бранили. Увек су нам нудили „неутралност“ и „гаранције“. То што ове кретуре досовских средстава дезинформисања или не схватају (што значи да су глуши) или прећуткују (што значи да су покварени) јесте ноторна истина да нема ни слободе ни неутралности за државу преко које прелази, или у којој се стационира, туђа војска. А то су знали они који су одлучивали и 1914. и 1941. и 1999. године. Да су само мало прелистали историју, „писци“ ових жврљотина би видели да није само три пута Србин понављавао то историјско не. Видели би да је то било и 1389. године, а и много пута пре и после тога. На питање које „ови“ постављају у чланку да: „Ако је политика реална спознаја сопствених снага и разумно деловање у оквиру њих, да ли смо ми након 1914, 1941, 1948, 1974, и 1999. године коначно дошли памети“, следи само један одговор. Нисмо ми имали потребе да памети долазимо.

Српски народ и српски политичари су увек, кад је требало овакве одлуке доносити, били при памети. Здравом памети. Једино је разлика између оних онда и ових сада у томе што су сад, први пут у историји на власти у Србији отворени издајници.

Зато се више нећемо бавити цитирањем њихових (како рече песник Момир Војводић) можданих исцедака. Нема сврхе. И глупо је глупости цитирати. Подсетићемо само на речи великог Николе Пашића, изречене 1914. године, приликом одговора на ултиматум. Ултиматум, који је такође обећавао и гарантовао неутралност, само да аустроугарски жандари и судије изврше увиђај, похапсе и осуде оне за које сматрају да су криви, и тако задовоље правду. Њихову правду.

Увек су хтели задовољење њихове правде. Мудри Пашић је том приликом рекао: „Рат не желимо, али од будућих догађаја нећемо бежати. Нећемо дозволити да српски народ прогласе народом убица“.

Сада, кад досманлије дозволе пролазак НАТО трупа кроз Србију, обрисаће све што смо у историји урадили. Бациће под тенкове и камионе српску историју, српски понос, српско име, достојанство и част. Државе Србије више неће бити. Оно што од ње остане, биће само територија на којој је некад била држава Србија. То што смо ратовали и гинули кроз векове, и што смо Србију и српство сачували, покидаће тенковске гусенице.

До сада се нисмо покоравали и нисмо дозвољавали да нас избришу са политичке и географске карте. И опстајали смо. Гинули, колико се морало, и остали усправни, како је морало. Нисмо се уписивали у редове бескичмењака и зглавкара, како нас сад српски велможе уписују. Нисмо се спустили на ниво кишних глиста, попут ових сада. А кишне глисте живе и напредују једино у стајском љубрету. То је њихова природна средина.

Е па неће ни ови садашњи, ни неки други од Србије правити депонију и стајњак. Неће српски народ то дозволити. И на крају, тачна је констатација Ђинђићевих скрибомана да би нас сада, да се нисмо упуштали у ратове, било преко сто милиона. Било би нас сигурно толико да нисмо ишли само у бој на Косову. Било би нас, али би сви били Турци. И водали би сада опанке неким Ђинђићима, Лабусима, Батићима и осталим Коштуницама.

Момир Марковић

У време проласка НАТО армаде кроз Србију, десна трака аутопута Београд-Ниш биће затворена за цивилни саобраћај. Грађани Србије ће морати тих дана да се одрекну евентуалних путовања према Нишу. А боље би било да уопште не прилазе аутопуту, јер припадници оружаних снага НАТО-а не одговарају за своје поступке нашој држави. За њих не важе закони земље на чијој су територији. А вероватно не одговарају ни својим судовима, јер им њихова мисија „утеривања правде“ обезбеђује имунитет за све што успут учине. Ми смо за њих „домородачко“ племе. Таман као Индијанци.

ВЛАДАВИНА СИЛЕ

Трагична судбина избеглица у агресији на Савезну Републику Југославију 1999. године

Једна од карактеристика напада НАТО-а на СР Југославију, 1999. године, било је циљно убијање избеглица. За оне који не препознају праву природу "новог светског поретка" та чињеница је збуњујућа. Међутим, на пуно примера се може јасно видети сва њихова бестијалност, мржња и презир према слабима и немоћнима, а избеглице управо то и јесу.

Суштина новог светског поретка се састоји у прављењу савеза моћних и јаких, који имају висок степен агресивности према онима који имају помирљив став пун људскости и разумевања. Тако данас на светској позорници делују, на пример, застрашујући савези следбеника фашиста. Те силедије изузетно пажљиво граде своје међусобне односе, а за предмет своје мржње и нетрпељивости означавају циљеве на које се онда заједнички, свом силином устремљују.

На нашу несрећу, они су српски народ, са огромним моралним капиталом из своје прошлости, изузетно талентован и пре свега самосвестан, са израженом особином људскости, означили као велику претњу њиховом концепту. Они врло добро знају да су Срби били разбијачи две велике завојевачке империје, и Отоманске и Аустроугарске.

Методе наших непријатеља овај пут су далеко опасније. Њихова вештина лажи, превара и обмана достиже запрепаштујуће размере. Удар на наш народ ишао је постепено, настојећи низом подлих мера унети раздор међу српским државама. Свима нама ће остати у сећању оне санкције на Дрини и друге несретне околности међусобног непоштовања и неуважавања када је у питању наш национални интерес.

Република Српска Крајина била је прва жртва у том походу против нашег народа.

Наравно, код самосвесног и поносног српског народа тај процес неће лако проћи без обзира на тренутно стање које сасвим сигурно неће још дуго потрајати. Република Српска, односно српски народ у Босни и Херцеговини, такође су доспели у трагичну позицију. Стање окупације и терора је неодрживо и доћи ће

дан када ће ланци попуцати, наш народ ће се усправити као толико пута до сада. Само наивни су могли помислити да ће жртвовање Републике Српске Крајине и Републике Српске одвратити агресоре и задовољити њихове потребе. Цена те заблуде је била велика.

СР Југославија је у марту 1999. године, без објаве рата, кукавички и подло нападнута, чиме је коначно јасно и дрско од стране агресора срушено право и успостављена владавина силе.

Голгота прогнаног и избеглог српског народа из Републике Српске Крајине и Босне и Херцеговине ушла је у нову фазу.

Напади на објекте смештаја и колоне избеглица за време НАТО агресије

Савезна Република Југославије је од првог дана агресије била изложена великим разарањима, убијању и рањавању

цивила, незабележеном на тлу Европе од завршетка Другог светског рата. Даноноћним бомбардовањем, пре свега цивилних објеката, директно су угрозе ни живот и елементарна људска права становништва.

Од 24. марта до 10. јуна 1999. године извршено је 3381 напада авијације агресора, у којима је, између осталих, погину-

ло преко стотину избеглица који су страдали претежно у избегличким центрима. Страдали су стари, немоћни и деца, чиме је на најсуровији начин окончан њихов трагичан егзодус до којег је дошло разбијањем СФРЈ.

Само у безумном нападу на избегличке центре у Приштини и Нишу, извршеном 30/31. марта, пројектили НАТО авијације убили су 15 избе-

глица, а 21. априла, у селу Меја код Баковице, убијено је четворо, а рањено двадесеторо српских избеглица из Крајине и Босне и Херцеговине. Оштећено је око 80 одсто колективних центара за смештај ових избеглица, а бомбардована је и зграда Комесаријата за избеглице Републике Србије у Београду. Бомбардовани су и избеглички центри у Приштини, Ни-

шу, Параћину, Гучеву код Лознице, Заблаћу код Ужица, Палићу код Суботице, у Бабалоћу код Дечана, селу Бањица у општини Исток и др.

Од дејства разорних пројектила у Батајници, 17. априла, убијена је у својој кући, пред спавање, трогодишња девојчица Милица Ракић. Њена смрт је постала симбол страдања и патњи деце Југославије у овој бруталној агресији. Судбина великог броја избеглица, поготово оних који су били смештени на Косову и Метохији, непозната је и вероватно трагична.

Овде је место да се наведе и судбина избеглица, припадника албанске националне заједнице. Мада су представници НАТО-а тврдили да су започели и вршили бомбардовања како би спречили хуманитарну катастрофу и "помогли" албанским избеглицама, колоне припадника ове националне заједнице кренуле су из својих домова тек 24. марта.

Бежали су од даноноћног бомбардовања свих места на Косову и Метохији. НАТО авијација је бомбардовала колоне албанских избеглица, јер је то очигледно био једини начин за оправдање и наставак агресије и за опстанак тврњи о наводној хуманитарној катастрофи на Косову и Метохији.

На путу Баковица-Призрен авиони НАТО-а су, 14. априла, починили невиђени масакр над колоном албанских избеглица, углавном стараца, жена и деце. Погинула су 82 лица, а 50 је повређено.

Месец дана касније, 13. маја, извршен је још тежи злочин у селу Кориша код Призрена. Поново је бомбардована колона албанских избеглица термовизуелним бомбама, чије дејство развија температуру од 2000 степени Целзијусових. Убијен је 81 цивил, док је 70 рањено.

Међу погинулима је 10 беба и 26 деце старости до 15 година. Спаљена и угљенисана тела убијених и тешке патње од опекотина рањених, страшна су опомена за будућност човечанства.

Број настрадалих није коначан, јер је за утврђивање размера овог монструозног злочина потребно много времена.

Душан Муњикравић

"Олуја је и планирана, и увежбавана, и одобрена с оне стране Атлантика, представља (заједно с операцијом "Бљесак") почетак остваривања сценарија којему сврха није доношење потпуног мира, него само умиривање региона, подела Босне и Херцеговине на интересне сфере (задржавајући јој статус међународно признате суверене земље) и довођење свих партнера у регији у стање веће или мање овиности од америчке воље..."

ИСТИНА И ЗАБЛУДЕ

Ископавање масовних гробница на територији Србије, које би употпуниле слику о "злочиначком, фашисоидном српском народу" (а коју је претходно западни "демократски" свет већ креирао), мотивисале су настајање овог фелтона који ће пружити другачији угао посматрања на догађаје који су обележили последњих десет година. Фелтон који третира злочине над Србима чиниће слике трагедије Срба од Хрватске 1991. до НАТО агресије, и као такав биће допринос расветљавању сваког појединачног живота и помен сваком одузетом животу на просторима бивше Југославије пред помахниталим хордама новог поретка ствари у свету

Када је Влада Републике Србије позвала представнике албанских политичких странака и свих националних мањина и етничких група које живе на Косову и Метохији на јавни дијалог о свим питањима у овој аутономној покрајини, пошла је од уверења да је то једино легитимно политичко средство да се евентуални неспоразуми и проблеми реше.

Притом се подразумевало само то да се разговор води унутар институционалних оквира државе Србије, која има свој уставни и законски поредак, своју територију и границе, у оквиру којих врши суверену власт. Сасвим је у складу с тим био Влади захтев да оквир за разговор буде важећи Устав Републике Србије и да се њена државна територија и сувереност морају поштовати.

Сходно томе, логично је да су за решавање свих питања на Косову и Метохији, као и на свим другим деловима територије Републике Србије, надлежни њени државни органи. Јер, Косово и Метохија је, као и Војводина, по Уставу јединица територијалне аутономије у оквиру Србије. Савезни устав се питањем територијалне организације република уопште не бави, већ је негово регулисање у потпуности препустио федералним чланицама.

Стога је ствар републичког Устава да ли ће уопште предвидети територијалну аутономију, као вид локалне самоуправе, и какав ће облик и степен та аутономија имати. С обзиром на такву поделу надлежности, потпуно је јасно зашто је за преговоре са лидерима албанске мањине одређена делегација Владе Републике Србије, у коју су укључени

потпредседник Савезне владе - лични изасланик председника СРЈ, и представници парламентарних странака, заступљених у Народној скупштини.

Према Уставу Републике Србије, територијална аутономија је врло еластично постављена. Круг надлежности

јединица територијалне аутономије није једном за свагда фиксиран. Уз надлежности које имају по Уставу, покрајинама се посебним законима могу делегирати и функције из делокруга Републике. При томе, аутономне покрајине имају слободу да својим статутима,

као највишим актима на том нивоу самоуправе, пропишу како ће се организовати за остваривање поверених надлежности. Устав Републике Србије аутономну покрајину обавезује да конституише само три органа: покрајинску Скупштину, покрајинско Извршно веће и покрајинске органе управе.

Једина обавезујућа норма при томе је да посланици Скупштине морају бити бирани на непосредним изборима, тајним гласањем. Сва остала питања, везана за организацију рада покрајинских органа, посебно Скупштине, препуштена су Статуту Аутономне покрајине.

Делегирањем покрајинама нових надлежности путем закона, поред оних предвиђених Уставом и актима који одражавају специфичност структуре становништва сваке од њих, утврђена је могућност да се на локалном нивоу постигне висок степен децентрализације.

Влада Републике Србије понудила је дијалог с циљем да се обостраним конструктивним залагањем дође до каталога свих питања за која се оцени да их треба додатно регулисати, као и оних која се тичу права националних мањина и других етничких, културних и верских заједница. Влада Србије је спремна, и тај посао је већ при крају, да документовано потврди да се сваки од међународних стандарда у заштити националних мањина спроводи у позитивном праву Републике Србије. Влада је такође спремна да, правом законодавне иницијативе, у Скупштини Србије покрене питање отклањања евентуалних недостака у регулисању положаја мањина и других етничких заједница.

Платформа Владе тиме је, практично, заокружена. Разговор се може водити о свим проблемима у остваривању грађанских, људских и националних права, али не о територијалној "реконст-

рукцији" државе Србије, у смислу њене федерализације, или, чак, ампутације једног дела њене територије.

Сепаратистички опредељене партије припадника албанске националне мањине, међутим, одбијају да користе постојећи уставни оквир аутономије, а разним маневрима настоје да у међународној јавности створе утисак да су им одузета људска и грађанска права, као и да је (додуше прорачунато селективан) бојкот легалних институција сопствене државе наводно "оправдан" и "нужан".

Према свим њиховим изјавама, у периоду од почетка ескалације терористичких акција крајем фебруара 1998. године, интересује их само сецесија дела територије државе Србије, на коју немају ни историјско, нити било какво друго право. Зато албански лидери и не пристају на дијалог и теже интернационализацији проблема, надајући се да ће до "велике Албаније" доћи спољном интервенцијом. Једино у чему се за сада, бар декларативно, разликују јесте метод за остварење задатог циља, мада је чињеница да се ни од оних који се представљају као несклони насиљу (Ибрахим Ругова, на пример), није чула ниједна реч осуде многобројних и крвавих акција наоружаних терориста.

У циљу решавања питања на Косову и Метохији, Влада Републике Србије одредила се за отворен и безуслован дијалог, као израз максималне толеранције и стрпљења. Од 10. марта до 8. маја 1998. године Влада Републике Србије је тринаест пута позвала политичке личности из редова националних мањина које живе на Косову и Метохији:

10. март - Влада позива одговорне представнике албанске националне мањине на отворени дијалог за решавање свих конкретних питања. У Саопштењу Владе се истиче да је једина перспектива Косова и Метохије у миру, развоју, толеранцији, равноправности и заједничком животу.

11. март - Влада Републике Србије одредила је делегацију за разговоре са представницима припадника мањина на Косову и Метохији (потпредседник Владе Р. Марковић, шеф делегације, и министри Р. Вицо, И. Седлак и А. Милосављевић, представници парламента и политичких партија).

12. март - Пошто су лидери албанских партија позив Владе Републике Србије од 10. марта оценили као позив без адресе, представници Владе Републике Србије упутили су писмени позив на адресе 11 лидера партија и удружења албанске националне мањине, ради отвореног и јавног разговора. (Анекс 3)

14. март - Званични легитимни представници турске мањине, муслимана и Рома упутили су захтев-петицију Влади Србије да њихови представници учествују у дијалогу.

15. март - Упућен је први позив представницима припадника турске мањине да и они учествују у разговорима.

15. март - Трећи позив албанској мањини. Упућен је први позив представницима етничких заједница муслимана и Рома.

16. март - Четврти позив, на који су се одазвали представници муслимана, Турака и Рома.

17. март - Пети позив. Лидери албанске мањине настављају опструкцију дијалога.

18. март - Декларација председника Републике Србије Милана Милутиновића о политичком процесу на Косову и Метохији и позив да без одлагања, или условљавања, отпочне политички дијалог и да се у дневни ред укључи и питање самоуправе. (Анекс 5)

19. март - Председник СР Југославије, Слободан Милошевић, одредио је личног изасланика - потпредседника Владе СР Југославије, Владана Кутлешкића, за разговоре са представницима албанске националне мањине.

22. март - Представници Владе Републике Србије поново позивају представнике политичких партија албанске националне мањине на разговоре. Позиву су се одазвали представници албанске мањине који наступају као грађани.

23. март - Договорене су мере за примену Споразума о образовању. У име Владе Србије документ о томе потписали су Р. Вицо, Г. Перчевић, Д. Бјелетић, а од представника албанске националне мањине Ф. Агани, А. Рама, Р. Османи.

24. март - Објављено је да је председник ДСК Ибрахим Рукова одредио ширитим за разговоре: Фехми Агани, Махмут Бакали, Бујар Букоши, Адем Демаћи, Хидајет Хисени, Реџеп Исмаиљи, Бајрам Кељменди, Марк Краснићи, Шкељзен Малићи, Пајазит Нуши, Блерим Шаља, Есат Ставилеци, Ветон Сури.

Едита Тахири и један представник албанских студената (Бујар Дуголи, или Албин Курти).

24. март - Сви позвани су се одазвали, осим лидера албанских политичких партија.

31. март - Министар просвете Републике Србије, Јован Тодоровић, предао је представницима албанске националне мањине зграду Албаношког института Универзитета у Приштини, једине овакве институције на југоситоку Европе.

2. април - Председник СР Југославије, Слободан Милошевић, упутио је писмо председнику Републике Србије, председнику Владе Србије и председнику Народне скупштине Републике Србије, у којем предлаже да се покрене поступак за расписивање референдума, како би се грађани Србије изјаснили да ли прихватају учешће страних представника у решавању проблема на Косову и Метохији.

7. април - Председник Републике Србије, Милан Милутиновић, долази у Приштину да присуствује разговорима (десети позив) са представницима националних мањина о решавању проблема на Косову и Метохији.

Разговору нису присуствовали једино представници политичких партија албанске мањине.

8. април - Влада Републике Србије наложила је својој делегацији да са представницима албанске националне мањине започне разматрање Предлога статутарне одлуке Косова и Метохије.

16. април - Делегација Владе и Скупштине Републике Србије борави једнаести пут у Приштини ради разговора са представницима националних мањина. У позиву за дијалог се наглашава да ће тема разговора бити припрема Статутарне одлуке, као и налажење општеприхватљивих решења за сва конкретна питања остваривања људских и грађанских права и самоуправе.

23. април - На основу иницијативе председника СР Југославије, Слободана Милошевића, у Републици Србији одржан је референдум на којем су грађани одговарали на питање да ли прихватају учешће страних представника у решавању проблема на Косову и Метохији. Према званичним резултатима, на референдуму је учествовало 75 одсто бирачког тела, од чега се 95 одсто грађана изјаснило против страног мешања у решавању проблема на Косову и Метохији, а свега 3 одсто "за".

23. април - Изјава председника Савезне Републике Југославије Слободана Милошевића, након гласања на референдуму:

"Ово је референдум да у Србији одлучује Србија. Србија је држава свих својих грађана и њихов интерес, интерес народа, путоказ је сваке политике.

Ја верујем да ми можемо да решимо све ове своје текуће бриге. Верујем да могу да се нађу решења и праведна и мирна и хумана за бриге које су везане за заједнички живот различитих народа и људи. Када не би имали веру у могућност

заједничког живота различитих народа и људи, не би било будућности читавог овог региона Балкана и југоисточне Европе.

Ја желим да поручим албанским лидерима на Косову да што пре започну разговор са представницима Владе Републике Србије.

Желим да им поручим и то да је Влада у свом прилазу крајње добронамерна.

Нека се ману белосветских душебрижника који брину своје, а не њихове бриге.

Ми своје проблеме морамо решити заједно, сви који овде живимо, јер ми немамо где да идемо, него да останемо овде на својој земљи, у својој држави.

Ја верујем у успех, и у том погледу мислим да можемо бити оптимисти".

26. април - Проф. др Ратко Марковић, потпредседник Владе Републике Србије и шеф тима за разговоре са представницима албанске националне мањине на Косову и Метохији, упутио је писмо Ибрахиму Ругови, у којем је изложио битне елементе прилаза од интереса за све учеснике у разговорима и по-ново предложио конструктиван и отворен однос према дијалогу.

28. април - Делегација Владе Републике Србије боравила је дванаести пут у Приштини у очекивању да ће се представници политичких партија Албанаца са Косова и Метохије одазвати позиву на дијалог. Албански представници су и овог пута игнорисали позив и тиме потврдили став да своје циљеве остваре не разговорима, већ уценама и манипула-

цијама, уз подршку одређених кругова из иностранства.

Након тога, 5. маја, уследио је и 13. позив за разговоре, заказане за 12. мај у Приштини. Проф. др Ратко Марковић, шеф тима Владе Републике Србије, презентирао је 11. маја Нацрт закона о локалној самоуправи и Нацрт привремене статутарне одлуке Аутономне Покрајине Косово и Метохија. Овим је заокружен модалитет и концепт политичког дијалога који Влада Републике Србије сматра максимално конструктивним и отвореним за вођење дијалога

12. мај - Председник Савезне Републике Југославије, Слободан Милошевић, примио је америчку делегацију, коју је предводио амбасадор Ричард Холбрук. После тога издата је саопштење (Анекс 18), у којем су недвосмислено потврђени отвореност и суштинска заинтересованост Савезне Републике Југославије за конструктиван, безуслован дијалог, без притисака и страног учешћа. Том приликом, председник Милошевић позвао је др Ибрахима Ругову у Београд, како би се прекинуло непотребно оклевање које штети свима.

15. мај - Председник Савезне Републике Југославије, Слободан Милошевић, примио је др Ибрахима Ругову и чланове његове делегације, Пајазита Нушија, Махмута Бакалија, Фехмија Аганија и Ветона Сурија. Овај разговор треба да означи почетак мирног решавања проблема на Косову и Метохији.

Да би била јаснија суштинска разлика између конструктивних понуда Владе Републике Србије за отпочињање безусловног дијалога и одговора сепаратиста, које искључиво занимају отцепљење и tzv. Велика Албанија, наводи се и неколико карактеристичних изјава председника ДСК Ибрахима Ругове на

конференцијама за штампу, или приликом сусрета са страним емисарима и дипломатима.

3. априла 1998. године - "Независно и неутрално Косово под међународним протекторатом је прелазно решење косовског проблема".

13. априла 1998. године - "Косовски Албанци су се на референдуму (мисли се на нелегални референдум који су албански сепаратисти организовали 1991. године на Косову и Метохији) определили за независност и настојаће да ту одлуку спроведу".

16. априла 1998. године - "Независно и неутрално Косово је најбоље решење косовске кризе... Такво решење би

смирило Албанце и позитивно утицало на стабилност у региону".

19. априла 1998. године - "Најбоље решење би било независно и неутрално Косово... с тим што би у прелазној фази био успостављен међународни протекторат. За отпочињање дијалога неопходно је посредовање треће стране".

23. априла 1998. године - "Народ Косова је одлучан да оствари независност Косова... Међународни цивилни протекторат је прелазно решење. Неопходно је вршити још снажнији међународни притисак на Београд да прихвати разговоре уз посредовање треће стране".

24. априла 1998. године - "Немамо информација о постојању формација ослободилачке војске Косова..." (изјава на конференцији за штампу)

Тероризам

Тероризам албанских сепаратиста на Косову и Метохији има дужу предисторију и увек је био у функцији сепаратизма, етничког чишћења, застрашивања српског и црногорског становништва, његовог принудног исељавања, стварања тензија, привлачења пажње међународне јавности и прибављања алибија за спољне притиске на Србију и СР Југославију. Тероризам осамдесетих година - у првом реду убиства Срба и Црногораца, силовање српских жена, уништавање српских и хришћанских гробаља, историјских и културних споменика, принудио је око 180 хиљада Срба и Црногораца да се са Косова и Метохије иселе у друге крајеве Србије.

Међутим, тероризам албанских сепаратиста добио је нарочити замањ почетком 1998. године, о чему упечатљиво сведоче следећи подаци:

У периоду од 1. јануара до 6. маја 1998. године на подручју АП Косово и Метохија албански сепаратисти извршили су 227 терористичких акција. Од тога, на објекте и припаднике МУП Србије 75, у којима је 11 полицајаца убијено, 26 је задобило тешке, а 11 лаке телесне повреде. У 67 случајева напади су извршени док су припадници МУП обављали службене дужности.

Извршена су и 152 терористичка напада на грађане и на цивилне објекте, у којима је било 20 убијених, 15 је задобило тешке, а 18 лаке телесне повреде. Мета напада били су како Срби и Црногорци, тако и припадници албанске мањине, лојални својој држави Србији.

У овим терористичким акцијама најчешће је употребљавано аутоматско оружје, али и ручни бацачи, бомбе, експлозивне направе и снајперске пушке. Било је, скоро свакодневно, и других незаконитих радњи, попут заустављања возила, упада у куће и слично.

У истом периоду гранични органи Војске Југославије спречили су 160 поку-

шаја илегалног преласка границе - 12 из СРЈ, а 148 из Албаније у СРЈ. Почињено је и 20 тешких повреда државне границе СРЈ, чиме су нарушени њен суверенитет и интегритет, јер је реч о појединачним, или групним, актима наоружаних лица из Албаније.

Ради се, према изјавама оних који су притом ухваћени, о лицима која су наоружана и обучавана у специјалним центрима на територији Албаније, а циљ им је био - тероризам на територији СР Југославије.

Напади на припаднике полицијских и војних снага

22. јануар - У рејону карауле "Ђ. Јанковић", 72, грб Подгорица, једно лице је илегално ушло 100 метара у дубину територије СР Југославије. Када је заустављено, побегло је према граници Албаније, успут бацивши торбу у којој су се налазили аутоматска пушка и 910 метака.

24. јануар - У селу Малишево, општина Ораховац, терористички напад аутоматским оружјем на патролу полиције ОУП Ораховац. Рањена су два полицајца. Један је задобио тешке, а други лаке повреде.

28. јануар - У селу Истинић, општина Дечани, браћа Насер (1978) и Арбен Тахирсулај (1980) отворили су ватру из аутоматске пушке и пиштоља на пет полицајаца.

16. фебруар - На Скадарском језеру, чамац са три лица илегално је ухватио из Албаније у југословенске воде у дубини од 150 метара.

19. фебруар - На магистралном путу Подујево - Приштина, терористички напад на путничко моторно возило М 615-563, у покрету. Том приликом убијен је Небојша Цвејић.

27. фебруар - У Србици, извршен је

терористички напад на припаднике МУП који су обезбеђивали објекат настањен српским избеглицама из бивших југословенских република.

28. фебруар - У Србици, терористи су напали аутоматским оружјем зграду Органа унутрашњих послова. Причињена је већа материјална штета.

У селу Ликошане, општина Глоговац, извршена су три терористичка напада на припаднике МУП-а. У првом, из заседе, терористи су употребили ручне бацаче и аутоматско оружје и напали службено возило полиције, у којем су се налазила три припадника МУП-а.

У другом терористичком нападу убијени су полицајци Мирослав Вујковић и Горан Радојчић, а тешко су рањени полицајци Павле Дамјановић и Славиша Матејић. У трећем терористичком нападу тешко су рањени полицајци Милан Јовановић и Радојица Ивановић, који су подлегли од задобијених повреда. Током ова три терористичка напада погинуло је 16 терориста.

4. март - У Приштини, терористи су, из аутоматског оружја, напали полицајце Горана Петковића и Милију Мило-сављевића, који су обезбеђивали зграде ПССУП Приштина. Није било повређених.

5. март - У махали Јашари, село Доње Преказе, општина Србица, извршен је терористички напад аутоматским оружјем на припаднике полиције и том приликом је убијен полицајац Раде Радаковић, а тешко су рањени полицајци Жељко Мрдаљ, Живко Томић и Предраг Фабијанић. По извршеном терористичком нападу, успостављена је блокада махале Јашари и делимична блокада села Доње Преказе. Терористи су се забарикадирани на породичном имању Јашарија и континуирано отварали ватру на припаднике полиције, користећи ручне бацаче, мигралезе и аутоматске пушке.

После извршене блокаде, полиција је позвала сва затечена лица у терористичкој бази да се предају, гарантујући им личну безбедност. Више од 30 жена, деце и других лица одазвало се позиву полиције и након провере омогућено им је да несметано напусте блокирано подручје. Након тога, и поновљеног позива да се предају, терористи су поново отворили ватру.

Приликом блокаде и активности у неутралисању и савлађивању терориста, убијен је полицајац Андреас Кончаревић, а тешко су рањени полицајци Ненад Шаре, Жељко Павасовић, Ненад Вујошевић, Стево Богојевић и Миодраг Кртинић. У току савладавања отпора и одбијања напада терориста (од 5. до 7. марта), којима је био угрожен живот припадника полиције, погинуло је 51 лице.

5. март - У селу Ракићница, општина Србица, извршен је терористички напад на припаднике полиције који су узвратили ватром и лишили живота једног терористу.

7. март - У селу Броћна, општина Србица, извршен је терористички напад ау-

томатским ватреним оружјем на припаднике полиције, који су узвратили ватром и том приликом убили једног терористу.

7. март - У 13,35 сати, у рејону карауле "Морина" грб Баковица, три наоружана лица су прешла са територије Албаније на територију СР Југославије. Док је за лицима која су илегално прешла границу трајала потрага и док је претражен терен, у 17 сати је група од 20 наоружаних лица са територије Албаније отворила ватру у правцу границе, на патроле Војске Југославије.

12. март - У 11,30 сати гранични камен Ц-4 је срушен (53 грб Баковица). Ознака СРЈ је била потпуно уништена, а ознака Републике Албаније окренута је у правцу СР Југославије. Ознаке су уништила три маскирана лица.

13. март - На путу Призрен - Ђонај, општина Призрен, из заседе је извршен терористички напад, аутоматским оружјем, на полицијску патролу СУП-а Призрен (10 полицајаца), која је била у редовном обиласку терена. Није било повређених.

15. март - У 11,30 сати, непозната лица су повредила граничну линију на реци Бојани, 300 метара низводно од карауле "Бојана", 10 грб Зогањ. Лица су се примакла марини карауле и покушала да украду чамац, а након упозорења граничних органа Војске Југославије, који су обезбеђивали караулу, из чамаца и са територије Републике Албаније отворена је ватра у правцу марине и карауле. Није било жртава.

16. март - У селу Кијеву, шиптарски терористи напали су аутоматским ватреним оружјем и тромблонским минама припаднике полиције. Од експлозије је рањен полицајац Синиша Аранђел.

20. март - На месту званом Баре, село Ракитница, општина Србица, извршен је терористички напад снајперском пушком на припаднике полиције. Није било жртава.

20. март - Село Полуџа, општина Глоговац, шиптарски терористи су извршили напад аутоматским оружјем на припаднике полиције.

24. март - Село Дубрава, општина Дечани, извршен је терористички напад на патролу полиције, која је вршила редовну делатност и кретала се службеним возилом. Напад је извршен из заседе, ручним бацачем и аутоматским оружјем и том приликом је убијен полицајац Миодраг Отовић.

У селу Глођане, једна одбегла група терориста напала је припаднике полиције аутоматским оружјем и ручним бомбама, при чему су тешко рањени полицајци Рајко Рајковић и Синиша Видић, док су лакше повређени полицајци Филип Раичевић, Слободан Локић, Милан Јефтић, Мирослав Вулић и Владица Радосављевић.

У току савладавања отпора и одбијања напада, ухваћен је један, док су погинула двојица терориста.

1. април - Група држављана Републике Албаније повредила је територију

СР Југославије у рејону карауле "Крстач" 55 грб Призрен. После интервенције граничних органа, група се повукла на територију Албаније.

7. април - Држављанин Албаније ушао је на територију СР Југославије у рејону карауле "Данило Јанковић", 72 грб Подгорица. Када су интервенисали југословенски гранични органи, лице је бацило торбу и побегло у Албанију. У торби су пронађени аутомат и три оквира са муницијом.

11. април - На истурено полицијско одељење Ракитница, општина Србица, извршен је терористички напад аутоматским оружјем.

У селу Белице, општина Исток, извршен је терористички напад аутоматским оружјем на породичну кућу Живана Петровића, припадника резервног састава полиције ОУП Исток. Није било повређених чланова породице Петровић, који су, у циљу одбијања напада, одговорили ватреним оружјем у правцу терориста.

13. април - У насељу Врањевац у Приштини извршен је терористички напад активирањем ручних бомби на полицијско одељење. Том приликом је полицајац резервног састава, Будимир Спасић, задобио лаке телесне повреде.

14. април - Извршен је терористички напад из аутоматског оружја на истурено полицијско одељење Кастрати, општина Србица. Припадници полиције, у циљу одбијања напада, употребили су ватрено оружје. Није било повређених припадника полиције.

У селу Доње Становце, општина Вучитрн, извршен је терористички напад аутоматским оружјем на полицајца Драгоша Томовића, који је задобио телесне повреде. Томовић је нападнут док је одлазио на посао.

16. април - Југословенско-албанска граница у пределу Јуничких планина, општина Баковица. Граничне јединице СР Југославије спречиле су упад око 60 шип-

тарских терориста из Албаније и заплениле велике количине оружја и муниције - 60 аутоматских пушака, 4 митраљеза, 100 ручних бомби, 10.000 метака и разну другу терористичку опрему.

16. април - Група од 50 наоружаних терориста, са 12 товарних грла, покушала је да илегално уђе у СР Југославију у рејону карауле "Морина". Покушај преласка границе на време су уочили и осујетили граничари Војске Југославије, који су, поступајући по правилима службе, енергичном акцијом разбили групу.

22. април - У 10,05 сати, група непознате јачине отворила је са територије Албаније ватру из стрелачког наоружања на граничне органе Војске Југославије на караули "Горожуп" 55 грб Призрен (рејон Паштрика).

23. април - У 8,45 сати, у рејону карауле "Маја Конбани" и "Митар Војновић", обе 53 грб Баковице, наоружана група је покушала да се убаци из Албаније у СР Југославију. Када је заустављена, отворила је ватру на југословенске органе. Граничари су одговорили на ватру и група се повукла на територију Албаније. Међу југословенским граничарима није било повређених.

23. април - Јединице Војске Југославије спречиле су покушај да се из Албаније у СР Југославију у пограничним подручјима Баковице и Призрена убаци око 200 наоружаних терориста.

У рејону карауле "Кошаре", на простору Јуничких планина, одговарајући на ватру убачене групе, југословенски војни погранични органи су, у складу са правилима службе, енергично деловали по терористима, разбили их у мање групе и натерали у бекство, делом према територији Албаније, а делом према оближњим селима око Дечана. У овој акцији ликвидирано је 19 терориста, двојица су ухваћена и заплена је већа количина оружја и војне опреме страног порекла.

25. април - У оружаном нападу албанских терориста на патролу полиције код Ресника, на путу Клина-Србица, погинуо је полицајац Милан Тенић, а тешко је рањен његов колега Глигорије Милојевић.

27. април - На јединице Војске Југославије у близини језера Радоњић, североисточно од Баковице, наоружане групе Албанаца отворале су ватру из оближњих шума. На југословенске војнике пуцано је из минобацача и калашњикова. Претпоставља се да су циљеви ових напада били и брана на језеру и фабрика воде за пиће, која снабдева цело ово подручје са око 150.000 становника.

Група наоружаних Албанаца покушала је да се са територије Албаније убаци на територију СР Југославије у близини карауле "Горожуп", општина Баковица. На упозорење граничара, они су отворили ватру. Када су граничари Војске Југославије узвратили ватром, терористи

сти су се разбежали према територији Албаније, остављајући за собом опрему и оружје.

Група наоружаних терориста из Албаније напала је јединицу Војске Југославије која обезбеђује границу према Албанији западно од Дечана. Војска је одговорила на ватру и том приликом су погинула тројица, а рањена четворица нападача. Напад је извршен са циљем да се албанским терористима омогући уношење оружја из Албаније.

У близини железничке станице Мала Круша, између Призрена и Ораховца, извршен је напад на полицијски пункт, у којем су рањени полицајци Бојан Николић и Срђан Илић.

28. април - Ухапшени терориста Фадил Дабичај (39), из села Прилеп код

Дечана, изјавио је да су терористи наоружани и опремљени у албанском граду Тропоји, а да читавом акцијом руководи Кујтим Бериша, син брата бившег албанског председника Саљија Берише.

Дабичај, који је такође ухваћен приликом илегалног преласка границе, наводи да се у време када је био у кампу за обучавање терориста у Тропоји, од 23. до 26. априла, тамо налазило око 1.000 Албанаца са Косова и Метохије, који су обучавани и наоружавани за терористичке акције. Дабичај је прецизирао да су се у кампу налазили већином Албанци из села око Дечана и Баковице - Јуника, Иснића, Глођана, Растељице, Горњег и Доњег Ратиша и осталих.

28. април - У терористичком нападу на јединицу Војске Југославије, која обезбеђује државну границу с Албанијом између караула "Кошаре" и "Генерал Павле Илић", који се догодио дан раније око 03.00 часова, ликвидирана су тројица, а заробљена четворица терориста.

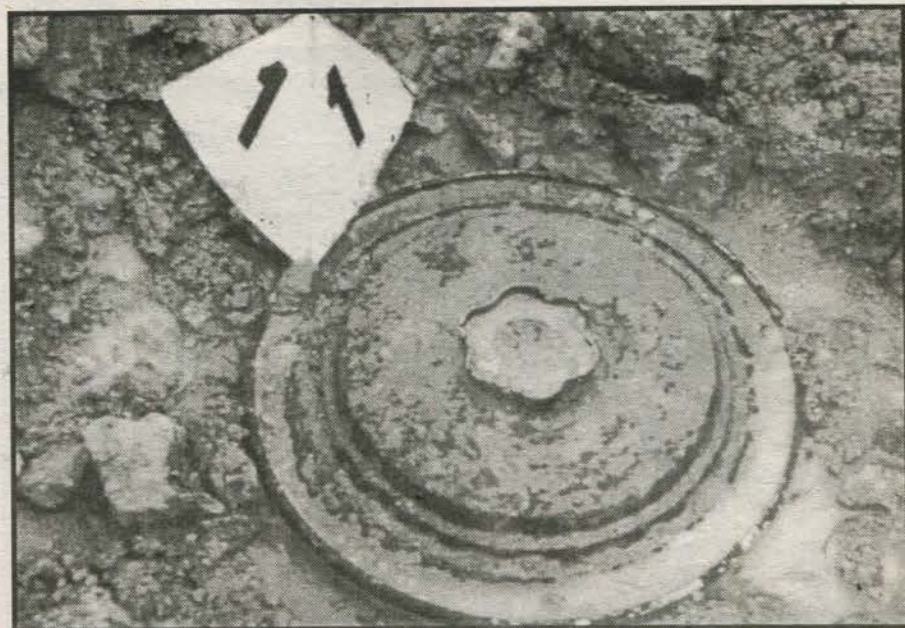
Заплена је 12 аутоматских пушака, већа количина муниције и минско-експлозивних средстава, као и знатна количина војне опреме.

У том граничном инциденту лакше су повређени војници Драган (Томислава) Милојковић, рођен 1972. у Нишу и Драган (Слободана) Ђорђевић, рођен 1969. у Нишу.

29. април - У 20,50 и 21,00 сат, у рејону карауле "4. јул", граничне јединице Зогањ, отварања је ватра са албанске стране на патролни чамац Војске Југославије, у којем су се налазили органи обезбеђења државне границе.

2. мај - У времену од 11.15 до 12.25 сати, у рејону карауле "Бафа Прушиг", са територије Републике Албаније, група од 40 лица снимала је територију СР Југославије.

2. мај - Југословенски граничари су током ноћи, у два наврата, спречили по-

кушај да се из Албаније унесе већа количина оружја и муниције. Велика група наоружаних терориста покушала је најпре, у 21.20 сати, а потом и око два сата после поноћи, да илегално пређе из Албаније у Југославију, у близини граничне карауле "Горожуп", западно од Призрена.

Војска Југославије је позвала локалну мешовиту пограничну Комисију да утврди детаље тог инцидента, али се чланови те Комисије са албанске стране, као ни приликом сличних инцидента у протеклих неколико месеци, нису одазвали.

Ово је други покушај илегалног уласка наоружаних терористичких група из Албаније у Југославије у периоду од 27. априла до 2. маја, на истом месту у рејону карауле "Горожуп".

3. мај - У рејону карауле "Подстегваш", граничне јединице Зогањ, у три наврата отварања је ватра у трајању од по 15 минута, са територије Републике Албаније на наше граничне органе.

3. мај - Око 10.15 сати, у селу Поношевац, општина Баковица, албански терористи напали су саобраћајну патролу Секретаријата унутрашњих послова у Баковици и том приликом су теже повређена четири полицајца.

3. мај - Албански терористи су са више страна напали из ручних бацача и аутоматског оружја полицијску станицу у месној заједници Рудник, у општини Србица.

Терористи су око 23.00 часа читав сат пуцали на полицијску станицу, а полиција је одговорила на ватру, након чега су се терористи повукли.

Међу полицајцима није било рањених, а претпоставља се да је неколико албанских терориста повређено.

Неколико кућа око полицијске станице је оштећено пројектилним ручних бацача, које су испалили терористи.

5. мај - У Баковичком делу пограничног појаса, у близини села Поношевац, где је претходна два дана долазило до сукоба полиције и наоружаних група Албанаца, било је спорадичне пуцњаве.

Полиција је поред пута Глоговац - Србица, код села Трстеник, пронашла тело за сада неидентификованог педесетогодишњака, који је мучен пре убиства.

Истражни органи су потврдили да је тело измасакирано и да има више повреда на глави. Поред тела су пронађене четири чауре.

На основу података које је до сада утврдила истрага, процењује се да је убиство почињено на другом месту, а да је тело избачено покрај пута код Трстеника. Сматра се да су чауре намерно бачене поред тела, како би изгледало да је на том месту и извршено убиство.

6. мај - Један полицајац је погинуо, а двојица су тешко рањена у нападу на полицијску патролу који се догодио 45 минута после поноћи у центру Косовске Митровице.

Погинуо је полицајац Милован Николић (1974) из Лепосавића, а тешко су рањени полицајци Дарко Ваз и Јовица Јовић.

На полицијски аутомобил, у време редовног патролирања, из заседе је отворена ватра из аутоматског оружја у центру Косовске Митровице, код аутобуске станице. Полицијски аутомобил је погођен са више хитаца. У обрачуна са полицијом погинуо је и један од нападача, који још није идентификован.

6. мај - Наоружана група Албанаца је у 11.30 часова у подручју села Доња Морина, западно од Баковице, отворила снајперску и ватру из аутоматског оружја на граничаре Војске Југославије.

Међу граничарима Војске Југославије, који су узвратили ватром, није било жртава, нити повређених.

Наоружани Албанци су пуцали на граничаре Војске Југославије с леђа из правца села Поношевац, које се налази између Доње Морине и Баковице.

Процењује се да је ватра отворена у намери да се омогући улазак припадника терористичке организације из Албаније.

7. мај - У рејону карауле "Горожуп", граничне јединице Војске Југославије, током претреса терена, пронашле су 20 сандука у којима се налазило 800 ручних бомби, 3 аутоматске пушке, 30 упалача за ручне бомбе, 2.720 пушчаних метака калибра 7.62 мм и 2 ранца немачке производње.

7. мај - У рејону карауле "Кошаре", граничне јединице Баковица, у напуштеној кући у селу Кошаре, југословенски граничари су пронашли пушкомитраљез калибра 7.62 мм руске производње и 660 пушчаних метака 7.62 мм.

7. мај - У 11.00 сати, у рејону летње

карауле "Богићевица" југословенске граничаре, у току обезбеђења државне границе у делу према Црној Гори, напала је диверзантско-терористичка група из дубине 2.5 километара наше територије. Том приликом убијен је војник Була Дорин, из Банатског Новог Села. У одговору на ватру ликвидан је један терориста. Остатак диверзантско-терористичке групе се повукао на територију Републике Албаније и након 50 минута поново прешао у напад на наше органе обезбеђења. (Анекси: 11, 12 и 13)

10. мај - Један полицајац је погинуо у нападу на полицијски пункт који се догодио око 17 сати и 30 минута, недалеко од избегличког кампа Бабалоћ, код Дечана.

Наоружане групе Албанаца су из оближњих шума отвориле ватру на полицијски пункт на брду Сука Еречка, који је обезбеђивао насеље Бабалоћ, где живе избеглице које су из Албаније дошле у Југославију 1990. године. Полицајац је погођен снајпером, а полиција је одговорила на ватру.

11. мај - Шиптарски терористи су на магистралном путу Пећ-Приштина, код места Корморане, из ватреног оружја и ручним бацачима, напали на возило марке "ауди" пећке регистрације, у којем су се налазили Радисав Тмушић и Саво Раковчевић, обојица из села Витомирица, код Пећи.

Приликом напада, који је извршила група од двадесетак терориста, теже је рањен Раковчевић, који је оперисан у клиничко-болничком центру у Приштини и налази се ван животне опасности.

При изради овог дела фељтона коришћена је документација Српске радикалне странке.

ЈАПАНСКИ ГАМБИТ

Одмах по повраћку Југославије у чело међународне демократије, неки досовски револуционари почели су да помишљу пошребу за укидањем обавезног служења војног рока код нас, те за стварањем мање и квалитетније, професионалне Војске Југославије.

Биће да су ти авангардни превратници наумили да своје доказане багеристе и пламенобацаче, екстра квалитетна, произведу у шенкисне и журишну пешадију. Па ће сваки багериста имати најмање по три шенка. Како му који унишће, он ће, не часећи ни часа, сести у следећи. А на крају, тај сувермен ће, по потреби, возити и непријатељске шенкове кад попроши наше. И кад посаду шчепа заврати и избаца је из одговарајуће борбеног возила.

Но, будући да су, сиоразумом од пре неколико година, одређени пачни односи снага међу војскама нових држава, створених од бивших југословенских република - није касно како ће се радикално смањење Војске Југославије одразити на нашу безбедност.

Верујем да именовани имају у виду колосалну могућност да недостиаки одбрамбених капацитета надокнаде ангажовањем стране помоћи. То је, слободно се може рећи, сасвим у досовском маниру. Они, и овако, већ у све привредне, финансијске, образовне, здравствене и друге планове увелико уносе, као значајну стравку, и страну помоћ. Зашто, онда, не би, молићу лепо, рачунали и на помоћ страних, пријатељских шрупа?

Убеђен сам да би наши најближи суседи оберучке прихватили да нам, својим шрупама, укажу свесрдну помоћ на нашој шеришорији. Ту, швенсивено, мислим на велике демократије и мондијалистичке Хашима Тачија, Сијејана Месића, Алију и брајске буђарске и пријатељске мађарске јединице.

А помоћ, у шом смислу, од највеће пријатеља малих народа у свеју, сама се по себи подразумева. Колико тај боғомдани пријатељ воли мале народе и народности, види се и по шоме шшо, шшром свеша, и од држава средње величине, шпросиом деобом, шасионирано ствара више малих, слајких и симишичних народа и државица. Па, бринући се о њима, сваке године им, за рођендан, шоклања све новија и новија људска шрава.

Уосшалом, тај наш пријатељ се већ чшшаву деценију брине за нашу насущну демократију. Врхунац те бриге шказао је и шрактишним деловањем, са највишег нивоа, у другом шромесечју 1999. године.

Тако ћемо се, благо нама, ршшереишши сувишних и, зашша, шшошребних брига око шшмо неке народне одбране.

У вези шшга, шшгледајмо свеишми и шшучан шшимер Јајана. Свима је знано да су 1962. године Јајан и шшадашња Југославија имали једнак национални доходак по шшцу шшановника. А тај Јајан је, у шш време, врло мудро своју целокушну одбрану шшреишшио Американцима, бацајући све своје снаге на даљи економски развој. И, резултат шшга је да су већ шшрешшали, по шшшшшшну развоја, своје зашшшшшшнике.

А шшшш ћемо, шшш, овог шшшш ми да им радимо?!

DOS(ije)X minus DSS Y = 00

Свешшмир Момшш

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА ЗЛАТОТИСКОМ**
КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ
ОД 1.000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ, Трг Победи 3, Земун,
Све информације
на телефон: 011/316-46-21

МИТИНГ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ У НОВОМ САДУ

**ТРГ СЛОБОДЕ
5. ОКТОБРА
У 15 ЧАСОВА**

